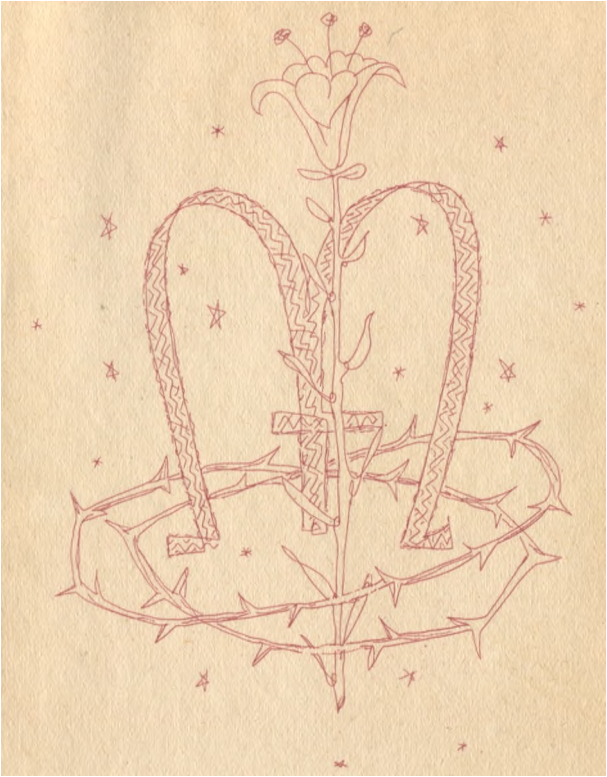

**PAŽVELKIME
I MARIJĄ**

Dangiškojo Tavo grožio spindesiu sužavėti
... su pasigėrėjimu žvelgiame į Tave...

Iš Šventojo Tėvo maldos
MARIJOS METAMS

Pažvelkime į Mariją

Prel. Dr. F. BARTKUS

PAŽVELKIME Į MARIJĄ

Trumpas švč. Marijos gyvenimas,
parašytas pasiremiant Dievo apšviestųjų
regėtojų pasakojimais

LIETUVIŲ SALEZIEČIŲ SPAUSTUVĖ
CASTELNUOVO DON BOSCO, ITALIA 1954

Iliustravo dail. Vincas Aleksandravičius, SDB
Spaudą atliko Petras Nekrošius

Nulla osta per la Società Salesiana
Sac. Antonio R. Toigo, *ispettore*
Torino, 24 maggio 1954

Visto: si stampi
Can, Luigi Carnino, *Rev.*

IMPRIMATUR
Torino, 5 giugno 1954
Can. Luigi Cocco, *Vic. Gen.*

Pareiškimas

Prisitaikydamas prie potvarkių, kuriuos pop. Urbanas VIII ir kiti popiežiai išleido apie privatinius apreiškimus, pareiškiu, jog:

a) *visa, kas šioje knygoje pasakojama ir tvirtinama, be jokių sąlygų pavedu Šv. Sosto sprendimui;*

b) *visiems šioje knygoje paminėtiems privatiems apreiškimams ir atgamtiniems įvykiams, jei jie nėra Šv. Sosto patvirtinti, reikalauju tik tiek tikėti, kiek paprastai tikima grynai žmonių liudijimais paremtiems dalykams;*

c) *vadindamas šventais ar palaimintais tuos asmenis, kurių Šv. Sostas nėra paskelbęs šventaisiais ar palaimintaisiais, nenoriu užbėgti Šv. Sostui už akių ir paveikti galutinį jo sprendimą.*

Prel. Dr. F. Bartkus

T U R I N Y S

Žodis skaitytojui	<i>psl.</i>	11
1. Švč. Marijos tėvai	»	15
2. Švč. Marijos užgimimas ir kūdikystė.....	»	23
3. Švč. Marija atiduodama tarnauti Dievui	»	31
4. Švč. Marija Jeruzalės šventykloje	»	39
5. Švč. Marijos susižiedavimas	»	47
6. Paruošimas Apreiškimui	»	55
7. Apreiškimas	»	61
8. Švč. Marija aplanko Elzbietą	»	69
9. Bandymų dienos	»	77
10. Švč. Marija ir šv. Juozapas Nazarete	»	85
11. Kelionė į Betliejų ir Atpirkėjo užgimimas	»	93
12. Piemenys pagarbina ką tik užgimusį Atpirkėją	»	101
13. Atpirkėjui duodama vardas	»	109
14. Išminčiai aplanko Kūdikėlį Jėzų	»	115
15. Kūdikėlis Jėzus paaukojamas Dievui	»	125
16. Bėgimas į Egiptą	»	133
17. Šv. Šeima Egipte.....	»	141
18. Vaikelis Jėzus Jeruzalės šventykloje	»	149
19. Slaptasis gyvenimas Nazarete	»	157
20. Švč. Marija Jėzui besiruošiant viešajai veiklai	»	165
21. Vestuvės Kanoje	»	173
22. Švč. Marija per viešąją Jėzaus veiklą	»	181
23. Švč. Marija prieš pat Jėzaus kančią	»	189
24. Švč. Marija per Jėzaus kančią	»	197
25. Švč. Marija Golgotos kalne	»	205
26. Švč. Marija per Didįjį Šeštadienį ir Velykas	»	213
27. Švč. Marija Jėzui įžengiant į dangų	»	221
28. Švč. Marija per Sekmines ir pirmosiomis Bažny- čios dienomis	»	229
29. Paskutiniai švč. Marijos gyvenimo metai	»	237
30. Švč. Marijos mirtis	»	545
31. Švč. Marija paimama į dangų ir apvainikuojama	»	253

Šioje knygelėje, Malonus Skaitytojau, rasi pamintą ne vieną sau iki tol gal suvis negirdėtą švč. Marijos gyvenimo įvykį, ne vieną nepaprastą, nuostabų ir net stebuklingą dalyką. Be abejo, tuojau Pačiam kils klausimų: Iš kur tai visa žinoma? Ar čia ne koks tik tuščias prasimanymas? Ar galima ir ar reikia tai visa tikėti?

Atsakydamas į tuos klausimus, pirmiausia, pažymiu ir drauge pabrėžiu, jog nieko šioje knygelėje nėra prasimanyto, bet visos žinios paimtos iš labai rimtų ir vertingų šaltinių: šv. Rašto, Padavimo ir Dievo apšviestų regėtojų pasakojimo.

Šv. Rašto žinios apie švč. Mariją, deja, labai negausios. Ne vienas dalykas tenai suvis nepaminėtas, kaip sakysime, švč. Mergelės užgimimas, kūdikystė, susižiedavimas, mirtis, į dangų paėmimas; apie kitus gi vos keliais žodžiais teužsiminta, kaip pvz. apie bėgimą į Egiptą, gyvenimą Egipte ir Nazarete, dalyvavimą viešojoje V. Jėzaus veikloje bei kančioje ir k. Padavimo žinios ne ką tegausesnės. Tad ir jų neužtenka, kad susidarytume pilną švč. Marijos gyvenimo vaizdą. Pasilikusias čia nemažas spragas užpildo tik regėtojų pasakojimai, kurie drauge įvairiomis smulkmenomis išpuošia šv. Rašto ir Padavimo žinias.

Maloniajam Skaitytojui, be abejo, žinant, kas yra šv. Raštas ir Padavimas, čia pravartu bent keliais žodžiais paaiškinti, kas yra tie regėtojų pasakojimai. Dievas, būtent, kartkartėmis duoda kai kuriems asmenims ypatingą malonę, — malonę regėti V. Jėzaus, švč. Marijos, apaštalų gyvenimą su visomis smulkmenomis, pergyventi Išganytojo kančią, jo Motinos skausmus ir pan. dalykus. Tokių regėtojų yra buvę visais Bažnyčios gyvenimo laikais. Netruksta jų ir mūsų dienomis, kaip pvz. visur plačiai žinoma Teresė Neumann(aitė), gyvenanti Bavarijos kaime Konnersreuth'e ir gal vienas-kitas mažai kam nežinomas kitose šalyse esąs asmuo. Ką tie regėtojai yra matę ar išgyvenę, tai arba patys surašė, arba kiti jų pavedami tai padarė. Daugiausia švč. Marijos gyvenimo įvykių yra matę šie asmenys: šv. Birgita (Švedijos karalienė, gyvenusį 1303-1373 m.), garbingoji Marija de Agreda (Ispanijoje 1602-1665m.), ir sesuo Ona Katerina Emmerich (Vokietijoje 1774 -1824m.). Jų pasakojimais ir pasiremta žymia dalimi, sustatant šią knygėlę.

Esant tokiems garbingiems ir vertingiems šaltiniams, iš kurių paimitos šioje knygėlėje paduodamosios žinios, aišku, kad tikėti joms pilnai galima, nors ir kažin kaip nepaprastos ir nuostabios jos būtų. Kas čia tiki, nesielgia neprotingai. Bet klausimas: Ar reikia tikėti? atsieit, ar yra pareiga tikėti, ar gal kartais galima ir netikėti?

Kad atsakymas į šį klausimą būtų teisingas, reikia daryti skirtumą tarp to, kas paimita iš šv. Rašto ir Padavimo, ir to, kas iš regėtojų pasakojimo. Kas yra iš šv. Rašto ir Padavimo, tai būtinai reikia tikėti; ir tikėti reikia, kadangi pats Dievas tai pranešė bei jo įsteigtoji Bažnyčia skelbia. Vadinasi, tikėti čia reikia dievišku tikėjimu. Kas gi yra žinoma tik iš

regėtojų pasakojimo, tai pagal norą galima tikėti ar netikėti, ir, kas tiki, turi remtis ne tuo, kad tai pats Dievas pranešė, bet tuo, kad regėjimą turėjęs asmuo tai papasakojo. Tikėti, vadinasi, čia reikia tik žmoniškuoju tikėjimu.

Kad šis dalykas labiau paaiškėtų, imkime porą pavyzdžių. Štai iš šv. Rašto Sinomas šv. Šeimos bėgimas į Egiptą ir gyvenimas tenai. Evangelijoje tik tiek apie tai pasakyta: «Jisai (Juozapas) atsikėlęs pasiėmė vaikelį ir jo motiną, nakčia iškeliavo į Egiptą ir buvo tenai iki Erodas mirė (Mt, 2, 14-15). Bet reikia tvirtai tikėti, kad taip iš tikro yra buvę. Tuo tarpu gi, pasiremiant regėtojų pasakojimais, parašyta šioje knygelėje net du straipsniukai, turį po keletą puslapių. Pirmajame jų paminėta daug smulkmenų, kaip šv. Šeimos kelionė į Egiptą vyko, kokių patyrė ji sunkumų ir vargų, su kokiais žmonėmis susitiko, kokį stebuklą padarė ir t. t. Antrajame gi, — kurioje Egipto vietoje šv. Šeima apsigyveno, kuo vertėsi tenai bebūdama, kaip buvo auginamas ir augo vaikelis Jėzus ir pan. Tačiau tai visa tikėti anaip tol nėra pareigos. Arba štai iš Padavimo žinome, kad švč. Marija buvo su siela ir kūnu paimita į dangų. Tai tvirta šv. mūsų tikėjimo tiesa. Neigti ją ar ją abejoti nėra leista nė vienam katalikui. Regėtojai gi, kalbėdami apie ją, pasakoja, kaip netrukus po švč. Marijos mirties ir palaidojimo V. Jėzus su jos siela, daugybės angelų ir šventųjų lydimas, nužengė iš dangaus į jos kapą ir vėl sujungė jos sielą su kūnu; kaip, dangiškai muzikai grojant ir angelams bei šventiesiems džiaugsmingai giedant, didinga procesija pakilo iš kapo į dangų; kaip švč. Trejybė suteikė švč. Marijai garbingiausią tarp visų kūrinių vietą ir t. t. Tai visa galima arba tikėti, arba netikėti; gi tikint, tikėti vien dėl to, kad taip yra pasakę regėtojai.

Sustatydamas šią knygelę, daugiau ar mažiau pasinaudojau šiais veikalais:

Ludwig Clarus, Leben und Offenbarungen der Heiligen Brigitta, Regensburg: O. I. Manz, 1888, 1/2 Aufl.;

Mystica Ciudad de Dios, Barcelona, 1888 (garbing. Marijos de Agreda veikalas);

The Lowly Life and Bitter Passion of Our Lord Jesus Christ and His Blessed Mother, Together with the Mysteries of the Old Testament, edited by the Very Rev. C. E. Schmoeger, C. Ss. R.; translated from the fourth German edition, Paris: Desclée, De Brouwer and Co., and New York: The Sentinel Press, 1914-1915 (sesers Onos Kateriuos Emmerich regėjimai);

Leo Weissmantel, Marias Leben? (Šio veikalo antraštės tiksliai neatsimenu, o leidimo vietos ir metų visiškai neatsimenu, nes, į užjūrį besikrausiant, dalis mano užrašų žuvo);

Rev. S. J. Draugelis, Madonna of Nazareth, Eden Hill, Stockbridge, Mass., 1949;

Raphael Brown, The Life of Mary as seen by the Mystics, The Bruce Publishing Co., Milwaukee, 1951.

Missale Romanum (Iš čia paėmiau tas maldas, kurios yra po kiekvieno straipsniuko, kai kur truputį jas pakeitęs).

Prel. Feliksas Bartkus, S. T. D.

Cleburne, Texas

1954 m. vasario 16 d.

ŠVC. MARIJOS TĖVAI

« Geras medis duoda gerų vaisių » (*Mt. 7, 17*).

Nuo visų amžių švč. Trejybė buvo nustačiusi, jog po pasaulio sukūrimo ir žmonių nupuolimo Dievas Sūnus užgims iš Motinos Mergelės ir atpirks žmoniją. Kad toji Motina būtų ko tyriausia, Dievas nutarė ją apsaugoti nuo betkokios nuodėmės, net ir nuo gimtosios.

Tinkamai prirengti Atpirkėjui įsikūnyti Dievas išsirinko vieną tautą — izraelitus. Jiems jis apreiškė per patriarkus ir pranašus tikėjimo tiesas ir dorovės reikalavimus ir pažadėjo, kad Atpirkėjas, arba Mesijas, užgims iš jų tarpo. Jie privalėjo būti Dievui ištikimi ir uoliai melstis, kad Atpirkėjas greičiau ateitų.

Tačiau, laikams slenkant, deja, ne visi izraelitai ištikimai tarnavo Dievui. Daug jų, vis giliau ir giliau grimzdami į šio pasaulio dalykus bei reikalus, ėmė vaizduotis Mesiją, kaip galingą šios žemės valdovą, kurio vyriausias uždavinys bus išlaisvinti savo tautą iš svetimųjų vergijos. Tik palyginti nedidelis izraelitų skaičius mylėjo Dievą tyromis širdimis, nuolankiai jam tarnavo ir laukė Mesijo, kad sutrauktų nuodėmių pančius bei atidarytų žmonėms amžinosios laimės vartus.

Iš šių tyrų ir Dievui ištikimų asmenų ir kilo švč. Marijos proseniai. Jie buvo paprastučiai žmo-

neliai: ramūs, pamaldūs, gailestingi, duosnūs. Iš Dievo meilės buvo jie labai santūrūs in apsimarinę. Susituokusieji ne kartą ilgą laiką, ypatingai per šventes, susilaikydavo nuo moterystės santykių, nes tenorėdavo išauginti šventų vaikelių, kurie savo ruožtu perduotų šventumą kitoms kartoms. Gyvendavo jie kaimuose ir versdavosi žemdirbyste, daržininkyste ar gyvulių auginimu bei ganymu. Prekybos ir pramonės jie vengdavo. Savo religijos pareigas labai uoliai atlikinėdavo. Prieš vykdami į Jeruzalės šventyklą, jie pasiruošdavo maldomis, pasninkais ir įvairiais atgailos darbais. Kadangi jų gyvenimo būdas buvo ne toks kaip kitų, jie ne kartą būdavo pašiepiami ir niekinami.

Taip tat švč. Marijos seneliai paveldėjo iš savo prosenių nuolankumo, skaistybės, apsimarinimo meilę ir paprastą gyvenimo būdą. Jos motina Ona ir tėvas Joakimas buvo gražiausias tos ilgos tyrų ir šventų Dievo tarnų eilės vaisius.

Ona buvo gimusi Betliejuje iš pasiturinčių tėvų, kurie turėjo gana daug avių ir galvijų. Bet didelę jų dalį jie vis atiduodavo pavargėliams, sau tepasilikdami palyginti labai nedaug. Onai užgimus, jie persikėlė netoli Nazareto.

Ona iš pat mažens mėgo melstis ir mąstyti apie Dievą. Kiek paaugusi, ji uoliai padėdavo atlikinėti įvairius namų ruošos darbus. Būdama nepaprastai kukli ir santūri, ji buvo tikrai pavyzdinga duktė. Kuo daugiau ji sužinodavo apie laukiamąjį Atpirkėją, tuo karščiau melsdavosi, kad greičiau jis ateitų.

Prieš mirdama jos motina pasakė jai, kad Dievas yra paskyręs ją būti Mesijo prosenių eilėje, ir liepė jai melstis, kad gautų tinkamą vyrą. Ona buvo tada daili, augalota, kukli ir pamaldi keliolikos metų kaimo mergina. Daug vaikinų tikėjosi laimėsią jos ranką.

Vieną dieną Ona karštai prašė Dievą duoti jai vyrą, kurs padėtų jai gyventi taip, kaip reikalauja Viešpaties įstatymas. Tąją pat valandą kitame netoli Nazareto esančiame ūkyje nepaprastai pamaldus vidutinio amžiaus nevedęs vyras, vardu Joakimas, prašė Dievą padėti jam išsirinkti žmoną. Nors Oną jis pažinojo ir ja žavėjosi, bet buvo toks nuolankus, jog nediršo nė pamanyti, kad ji norėtų už jo eiti.

Švč. Trejybė išklause abiejų maldas ir nutarė, kad jiedu būtų Atpirkėjo Motinos tėvai. Arkangelas Gabrielis buvo pasiūstas pranešti jiedviem šį nutarimą.

Jis regimu būdu pasirodė besimeldžiančiai Onai ir tarė:

«Viešpats laimina tave, Ona! Nesiliauk meldusis, kad ateitų Atpirkėjas ir džiauks Viešpatyje. Jis nori, kad tu ištekėtum už Joakimo».

Ona dėl to labai nudžiugo. Arkangelas gi, nuėjęs pas Joakimą, rado jį miegantį ir tarė jam:

«Telaimina tave Viešpats. Būk ir toliau geras bei siek tobulybės. Viešpats nori, kad tu vestum Oną».

Rytojaus dieną Joakimas nuėjo pas Onos tėvą ir paprašė dukters rankos. Buvo jis mielai priimtas, ir netrukus įvyko vestuvės.

Ona tada buvo dvi dešimtys ketverių metų, o Joakimas keturios dešimtys dvejų. Buvo jis neaugšto ūgio, plačių pečių ir sausos išvaizdos vyras.

Ruošdamas juodu būsimam uždaviniui, Dievas stengėsi nuskaidrinti juodviejų širdis. Tuo tikslu davė jis jiedviem nelengvą kryžių; kryžių, kuris, metams slenkant, darėsi vis sunkesnis. Jiedu, būtent, neturėjo vaikų. Į vaikų neturėjimą žiūrėjo izraelitai kaip į didelę nelaimę, kaip į ženklą, jog Dievas laiko tąją šeimą nesant vertą būti tarp Me-

sijo giminių. Dėl to Joakimui ir Onai teko patirti daug paniekinimų, pažeminimų ir įžeidimų. Tačiau jiedu kantriai kentėjo tai visa ir nesiliovė meldęsi, kad Dievas suteiktų jiedviem vaikelį.

Septyneri metai praėjo be atsakymo į juodviejų maldas. Tada jiedu nutarė persikelti į mažesnę priepat Nazareto esantį ūkį ir pradėti naują gyvenimą: dar labiau marintis ir dar karščiau prašyti Dievą, kad juodu palaimintų. Mat, savo giliu nuolankumu jiedu manė, kad ši nelaimė juodu slegia dėl juodviejų nevertumo. Jiedu padaugino artimo meilės darbus ir padarė iškilmingą įžadą, jei susilauks kūdikio, atiduoti jį tarnauti Dievui Jeruzalės šventykloje.

Taip gyveno jiedu dar trylika ilgų ir sunkių bandymo metų.

Kartą, kai Joakimas davė Jeruzalės šventyklai aukų, vienas kunigas skaudžiai jį įžeidė, sakydamas:

«Ko tu, Joakimai, dar čia ateini? Tavo aukos juk aiškiai nepatinka Dievui!».

Paraudęs iš gėdos, vargšas Joakimas pasitraukė į šventyklos kamputį ir pilnomis ašarų akimis meldėsi:

«Viešpatie! Savo nuodėmėmis aš nusipelniau šį paniekinimą. Bet priimu jį nuolankiai iš tavo rankos. Tik neatmesk manęs... ».

Po to skaudama širdimi apleido jis šventyklą ir miestą ir nuėjo pas savo kaimenes, kurios ganėsi Ermono kalno pašlaitėse. Jis buvo taip sukrėstas, jog pasiliko čia kelis mėnesius, meldamasis ir pasninkaudamas, net nedavęs Onai žinios apie save. Pažįstamieji papasakojo Onai, kad kunigas buvo labai pažeminęs jos vyrą, ir tai itin padidino jos skausmą. Dažnai ji verkdamo parkniubusi savo kambarėlyje.

Kartą kai ji neleido lengvapėdei tarnaitai eiti į pasilinksminimą, toji piktai atrėžė:

«Dievas dvigubai nubaudė tave už tavo tokį kietumą! Tu esi nevaisinga, ir štai dabar dar ir tavo vyras pametė tave ».

Ona graudžiai pravirko. Bet, suraminimo tejieškodama vien Dievuje, ėmė ji karštai melstis. Besimeldžiant, nejučiomis jos mintys nuslinko prie Mesijo ir jo Motinos. Giliai atsidusdama, tarė ji pati sau:

«Kasgi gali būti vertas tarnauti bent jos tarnams? ».

Tąjį mirksnį pasirodė jai arkangelas Gabrielis ir tarė:

«Dievo tarnaitė Ona! Viešpats išklause tavo maldų. Jeigu jis kiek nudelsė įvykdyti tai, ko prašei, tai tik tam, kad geriau pasiruoštum ir daugiau gautum. Jis atsiuntė mane pranešti tau džiaugsmingą žinią: jis išrinko tave būti motina tosios, kuri pagimdys Atpirkėją! Tu susilauksi dukters ir praminsi ją vardu Marija. Ji bus pilna malonės ir šv. Dvasios. Joakimui aš pranešiu, kad jis turės šventą dukterį, bet nepasakysiu, kad ji bus Mesijo Motina. Todėl laikyk šiąją paslaptį. Dabar gi eik į šventyklą padėkot Viešpačiui ir tenai Aukso Vartuose sutiksi Joakimą».

Tai pasakęs, arkangelas pranyko. Ona gi parkniubo ir, srūdama laimės ašaromis, ilgai ilgai dėkojo Dievui.

Naktį ji sapnavo, kad atėjo angelas ir didelėmis ugnies raidėmis įrašė kambario sienoje Marijos vardą. Pabudusi ji aiškiai matė tąsias raides. Giliai susijaudinusi žiūrėjo ji į jas ir džiaugsmingai galvojo apie nuostabiąją dukterį, kol bešvintant raidės pranyko. Tada ji atsikėlė, pasiruošė kelionei ir tarno lydima išvyko į Jeruzalę.

Joakimą angelas aplankė naktį bemiegantį netoli kaimenių. Jis pasakė jam, kad Ona pagimdys

dukterį, kuri bus pašvęsta Dievui, ir kad jis turi vykti į Jeruzalės šventyklą padėkoti už tai Dievui. Pabudo Joakimas, nepaprastai džiaugdamasis, ir tuojau išskubėjo į Jeruzalę.

Šiuo tarpu kunigai mielai priėmė jo aukas, ir daug jo pažįstamųjų jį sveikino. Paėmę aukas, kunigai nuvedė jį į Šventąją Vietą ir, paaukoję smilkelo, paliko jį vieną. Joakimas atsiklaupė ir, ištiesęs rankas, ėmė melstis. Ūmai pasirodė jam angelas ir pasakė, jog tai, kad iki tol jis neturėjo vaikų, buvo ne kokia nemalonė, bet tik garbė. Tačiau dabar Ona pagimdys kūdikį, kurs bus tobuliausias Adomo giminės žiedas. Tai taręs, angelas nuvedė jį į Švenčių Švenčiausiąją Vietą, patepė jo kaktą ir davė jam ypatingą palaiminimą. Grąžinęs jį atgal į Šventąją Vietą, angelas pranyko, gi Joakimas dvasios pakilime sukniubo asloje. Netrukus rado jį čia kunigai ir pagarbiai atgaivino. Jis pasakė jiems norįs susitikti su žmona Aukso Vartuose. Jie parodė jam kelią į ten.

Beartėdamas prie Aukso Vartų, Joakimas pamatė, kad ateina pas jį mylimoji žmona, visa švytėdama džiaugsmu. Jiedu skubiai priėjo vienas prie kito ir jausmingai pasisveikino. Po to papasakojo vienas kitam, kas buvo atsitikę, ir drauge karštai padėkojo Dievui, kad taip nuostabiai išklausė juodviejų maldas. Kai padarę tai, kartojo savo įžadą pavesti savo kūdikį tarnauti Dievui šventykloje, pasijuto dvasios pagavime. Dangiškos šviesos kamuolys apgaubė juodu, ir daugybė angelų plazdeno virš juodviejų. Ūmai atsivėrė dangus, ir švč. Trejybė meiliai pažvelgė į juodu bei davė jiedviem ypatingą palaiminimą.

Tą pačią dieną Joakimas ir Ona apleido Jeruzalę ir sugrįžo į netoli Nazareto esantįjį namą. Čia jiedu iškėlė didelį pokylį pavargėliams ir gausiai juos sušėlė.

Dabar jiedu buvo visiškai pasikeitę. Džiaugsmu ir laime spindėjo juodviejų veidai. Dažnai jiedu

melsdavosi drauge, srūdami dėkingumo ir meilės ašaromis.

Taip tat Dievas nuskaidrino ir paruošė Marijos tėvus didžiajai dienai, kurią pagaliau įvyko garbinga Nekalto Dievo Motinos Prasidėjimo paslaptis.

M a l d a

Dieve, kurs šv. Joakimui ir šv. Onai suteikė malonę būti tavo vienagimusojo Sūnaus Motinos tėvais, duok, meldžiamė, kad juodviejų užtarimu visada gautume tavo pagelbos. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJOS UŽGIMIMAS IR KŪDIKYSTĖ

«Tavo užgimimas, Mergelė Dievo Gimdytoja, atnešė džiaugsmą visam pasauliui» (*Bažn. mald*).

Kai Dievas sujungė Marijos sielą su kūnu jos motinos iščioje, šv. Ona pajuto nepaprasto pamaldumo, džiaugsmo ir laimės. Per nėštumo mėnesius ji gaudavo vis naujų malonių, nušviečiančių jai būsimąją Dievo Sūnaus įsikūnyjimo paslaptį. Ji nuolat dėkojo už tai Dievui ir dažnai garbino jį giesmėmis.

Norėdamas padidinti Onos nuopelnus, Dievas leido jai patirti įvairių bandymų nėštumo dienomis. Nors piktoji dvasia nežinojo, kad Onos duktė bus pasaulio Atpirkėjo Motina, bet ji matė, jog iš Onos sklysta ypatinga dvasinė įtaka. Todėl ji, kiek begalėdama stengėsi įtraukti Oną į pikta. Tačiau Ona narsiai jai priešinosi, kantriai kentėjo pasitaikančiuosius nemalonumus ir karštai meldėsi. Įniršusi už tai piktoji dvasia mėgino sugriauti Joakimo namą. Bet jai sukliudė švč. Marijos angelas sargas. Tada nelabasis paskatino kai kurias Onos kaimynes pa juokti ją ir niekinti dėl jos tokiame vėlybame amžiuje nėštumo. Tačiau Ona nekreipė į tai dėmesio ir nesidavė išstumiamai iš pusiausvyros. Ji ne tik kantriai pakėlė patiriamuosius įžeidimus, bet ir stengėsi būti dar geresnė ir malonesnė tosioms moterims. Galop, Onai besimeldžiant už jas, jos pakeitė savo elgesį.

Rugsėjo pradžioje Dievas davė Onai žinoti, kad

netrukus užgims jos duktė. Pilna švento džiaugsmo prašė ji Viešpatį, kad gimdymas būtų laimingas, ir tuojau pasikvietė tris savo giminaites. Kai ji papasakojo vyrui Joakimui, jog greit užgims dukrelė, tas labai nudžiugo ir, reikšdamas dėkingumą Dievui, nuėjo į kaimenę, išrinko geriausių avinėlių, ožiukų ir veršių ir nusiuntė juos paaukot į Jeruzalės šventyklą.

Vieną vakarą atėjo Onos pakviestosios giminaitės, džiaugsmingai ją pasveikino ir nuoširdžiai jai palinkėjo. Džiaugsmo ir dėkingumo kupina Ona atvėrė savo jausmus gražia iš širdies gelmių trykstančia giesme, kuo nemažai nustebino ir sujaudino savo viešnius. Po to jos, kiek pasistiprinusios duona, vaisiais ir vandenim, nuėjo pasilsėt.

Likusi viena Ona ilgai meldėsi. Apie vidurnaktį pažadino ji giminaitės, nusivedė jas į atskirą, maldoms skirtą kambarėlį, užžiebė šviesą ir, išsiėmusi iš skrynios dėžutę su patriarkų relikvijomis, atsiklaupė melstis. Jai besimeldžiant, nežemiška šviesa ėmė sklisti kambaryje. Pamačiusios ją, trys moteriškos parpuolė kniūpsčios ir užsidengė rankomis veidus. Greitai akinanti šviesa apsiautė Oną ir padarė ją nebematomą.

Po valandėlės turėjo ji rankose gražią, spinduliuojančią mergytę, kurią švelniai suvyniojusi į savo apsiaustą prispaudė prie krūtinės.

Per šį nuostabų, bet paprastą (ne stebuklingą) gimdymą Ona nepatyrė jokių skausmų ir sunkumų, kurių motinos dažniausiai neišvengia. Ji pati nuprausė savo dukrelę ir suvystė vystyklais. Kai nepaprastoji šviesa pradingo, pakilo Onos giminaitės ir, nemažai stebėdamosis bei džiaugdamosis, pamatė motinos rankose mielą kūdikėlį. Jos tuojau ėmė giedoti, garbindamos Dievą ir jam dėkodamos; gi daugybė angelų sveikino Mariją dangiška muzika.

Netrukus Ona nuėjo į savo kambarį ir, įdėjusi dukrelę į lopšį, atsigulė. Pašauktas Joakimas. Atėjęs jis atsiklaupė šalia lopšio ir giliai susijaudinęs žiūrėjo į dukrelę, kurios drauge su žmona dvi dešimtis metų laukė, ir dėl kurios turėjo tiek daug kentėti. Srūvant ašaroms per veidus, paėmė jis atsargiai mergaitę į rankas ir, giedodamas psalmių, garbino Dievą. Po to švelniai ją pabučiavo ir, įdėjęs atgal į lopšį, prašnibždėjo: «Dabar galiu ramiai jau mirti...».

Švč. Marijai gemant, Dievas davė jos sielai malonę išvysti švč. Trejybę danguje. Jis taip pat stebuklingu būdu suteikė jai galią vartoti protą ir jusles. Taip tat ji, kaip daug kas iš šventųjų, tik žymiai didesniu laipsniu, dar tebebūdama kūdikis, jau pažino Dievą ir mylėjo jį visa širdimi. Atmerkusi akutes, ji džiaugdamosi išvydo savo mieluosius tėvus, Joakimą ir Oną. Ji pamatė ir daugybę angelų, kuriuos Dievas paskyrė jai globoti.

Švč. Marijos gimimo valandą visoje gamtoje buvo ypatingo sujudimo ir džiaugsmo. Daug gerųjų žmonių jautė nepaprastą dvasios pakilimą, nežinodami jo priežasties. Gi daugelis visokių nedorėlių ir piktosios dvasios pristotųjų buvo labai sukrėsti.

Rytojaus dieną daug Joakimo ir Onos kaimynų bei bičiulių atėjo pamatyti dukrelės ir pasveikinti laimingųjų tėvų. Visi buvo giliai susijaudinę, ir visų širdys plazdėjo nepaprastu džiaugsmu.

Švč. Trejybė pranešė angelų būriams:

«Mūsų Išrinktoji vadinsis Marija. Tasai vardas bus gausus didelėmis malonėmis».

Kaip reikalavo Mozės įstatymas, aštuntą po užgimimo dieną Joakimo ir Onos dukrelei turėjo būti duotas vardas. Gausus giminių, kaimynų ir bičiulių būrys susirinko dalyvauti toje iškilmėje. Iš Nazareto atėjo keli pakviesti kunigai. Joakimas paėmė dukrelę nuo motinos ir padavė ją puošniai apsivilkusiam jų vyresniajam. Tas pakėlė ją augštyne, aukodamas Viešpačiui, ir sukalbėjo atitinkamas maldas. Po to parašė jis pergamento lakšte Marijos vardą ir uždėjo jį ant mergaitės krūtinės. Kunigams pagiedojus keletą psalmių, apeiga pasibaigė, ir Marija sugrąžinta motinai. Svečiai gi susėdo vaišėms aplinkui ilgą, žemą stalą.

Praslinkus po to septynios dešimtys dviem die-

nom, Joakimas ir Ona su dukrele nuvyko į Jeruzalės Šventyklą atlikti motinos apvalymo arba įsi-veddinimo apeigų. Aukai Ona davė avinėlių ir purpelę. Po to įėjo ji, dukrele nešina, į šventyklą ir, verkdamą iš dėkingumo ir meilės, paaukojo ją Viešpačiui. Savo širdies gelmėse išgirdo ji balsą, raginantį ją, kad pakartotų įžadą po trejų metų atiduoti Mariją tarnauti Dievui šventykloje.

Mažytė Marija, matydama nepaprastą Dievo garbei skirtojo namo didingumą ir grožį, norėjo parpulti asloje ir ją pabučiuoti. Bet, kadangi to negalėjo, meldėsi, sakydama:

«Augščiausiasis Viešpatie! Garbinu aš tave tavo šventykloje. Priimk mane, Viešpatie, kad aš pagal tavo šventąją valią galėčiau tau tarnauti šiame tavo name».

Kaip įrodymas, kad jos malda buvo išklaudyta, buvo tai, jog ją ir jos motiną apsiautė nusileidęs iš dangaus ryškus šviesos spindulys. Onai, bekartojant savo įžadą, angelai giedojo, garbindami Dievą.

Šventykloje buvusiis pamaldus kunigas Simeonas, kai tik išvydo Oną su dukrele, giliai susijaudino. Gi dabar, pamatęs jiedvi apgaubiančią nepaprastą šviesą, klausė pats save: «Ar kartais tik čia ne Mesijo motina?». Ir nuo tos valandos ėmė jis dar uoliau prašyti Dievą, kad atsiųstų Atpirkėją.

Namie elgtasi su Marija, kaip su kitais tokio pat amžiaus vaikais. Jos kūdikystė praėjo paprastose gamtos įstatymų ribose. Tačiau ji vis tiktai niekada nerėkė, niekam neįkyrėjo bei nepadarė jokio nemalono. Jos be galo mielas veidukas buvo pilnas rimties ir tam tikro didingumo. Nors ji reiškė savo tėvams ypatingos meilės, tačiau Dievas įkvėpė juodu būti su ja labai santūrius. Ji valgydavo mažiau negu kiti vaikai ir miegodavo dar mažiau, nes, kiek bega-

lėdama, meldavosi, mąstydavo ir žadindavo Dievo meilės jausmų. Kai jai kas patarnaudavo ar ką duodavo, ji visada tai priimdavo, nuolankiai dėkodama ir prašydama Dievą atlyginti. Galėdama nuo pat užgimimo vartoti visas savo galias, ji, dar tebebūdama kūdikis, būtų pajėgusi aiškiai kalbėti, jei tik būtų norėjusi. Tačiau iš kuklumo ir nuolankaus Dievo valiai pasidavimo ji iki pusantrų savo amžiaus metų sąmoningai susilaikė nuo šnekėjimo. Bet, būdama viena, ji dažnai šnekėdavosi su angelais ir garsiai meldavosi.

Nors Marija, Dievo apšviesta, žinojo daug jo paslapčių, tačiau visada laikė save žemiausia iš visų kūrinių ir skyrė sau paskutinę vietą. Kada tik per pirmutinius pusantrų metų Ona išlaisvindavo iš vystyklų jos rankutes, ji tuojau paimdavo motinos rankas ir su didžiausia pagarba jas bučiuodavo. Taip darė ji ir toliau, kol gyveno su motina.

Kai Marijai suėjo aštuoniolika mėnesių. Dievas paragino ją daug melstis, kad ateitų Atpirkėjas ir pranešė jai, kad jau metas jai pradėti šnekėti su žmonėmis. Bet ji sušuko:

«Vai, Viešpatie! Prašau atsižvelgti į mano silpnumą. Kad išvengčiau pavojaus tave įžeisti, aš norėčiau per visą savo amžių tylėti!... ».

Bet Dievas pažadėjo jai teiksiąs pagelbos ir visus jos žodžius nukreipsiąs į gera. Todėl vieną dieną Marija prašneko, prašydama savo mylimuosius tėvus, kad ją palaimintų. Tuoju pat metu parodė ji galinti jau ir vaikščioti. Neapsakomai nudžiugusi Ona paėmė ją į rankas ir tarė:

« Tu mano širdies džiaugsmė! Tebūnie tavo žodžiai visada gerai apgalvoti, ir visi tavo žingsniai pavesti Dievo garbei! ».

Iki išvykdama į Šventyklą, Marija, išskyrus mo-

tiną, retai su kuo tešnekėjo. Norėdama paskatinti ją kalbėti, Ona ne kartą pasišaukdavo ją pas save ir liepdavo jai pasakoti apie Dievą. Bet Marija nuolankiai prašydavo motiną, kad ją verčiau pamokyti religijos tiesų. Tuo būdu motina ir duktė daug valandų praleisdavo maloniai besišnekėdamos apie šventus dalykus.

Dažnai Ona, žiūrėdama į savo dukrelą, verkdamo iš meilės ir dėkingumo, ypač gi, kai prisimindavo, jog

Dievas ją paskyrė būti pasaulio Atpirkėjo Motina. Ne kartą jiedvi kalbėdavosi apie Mesijo atėjimą ir apie laimingą Izraelio dukrą, per kurią jis ateis. Marijos širdis tada liepsnodavo meile, ir ji didžiausios pagarbos žodžiais išsireikšdavo apie tąją moterį. Bet Ona niekada neatskleidė jai paslapties, kurią Dievas jai buvo pavedęs.

Trokšdama veiksmais išreikšti savo įsitikinimą, jog ji yra paskutinė iš visų kūrinių, Marija, kiek bepajėgdama, stengėsi padėti atlikinėti visus namų liubos darbus. Ona norėjo, kad ji vilkėtų ko gražiausiais drabužiais. Tačiau, vos bepradėjusi šnekėti Marija paprašė apvilkti ją pilka, paprastos išvaizdos ir menkos šiurkšios medžiagos suknele. Motina sutiko su spalva ir išvaizda, bet su medžiaga — ne.

Dievas jau buvo pranešęs Marijai, kaip labai įžeidžia jį žmonių nuodėmės. Todėl busimoji Atpirkėjo Motina dažnai pasišalindavo į savo kambarėlį ir, parpuolusi kniūpsčia asloje, maldaudavo pasigailėti nusidėjėlių.

Sulaukusi dvejų metų, Marija pradėjo atlikinėti artimo meilės darbų. Ji prašydavo tėvus šelpti beturčius ir nuo savo maisto šį tą nutraukdavo tam reikalui. Šelpdama vargšus, ji bučiuodavo jų rankas, o kai būdavo viena, taip pat ir kojas. Kartu ji prašydavo Dievą teikti jiems įvairių dvasinių malonių. — Taip tat praėjo švč. Marijos kūdikystė tėvų namuose.

M a l d a

Suteik savo tarnams, meldžiame, Viešpatie, dangiškos malonės dovaną, kad tiems, kuriems švč. Mergelės gimdymas buvo išganymo pradžia, josios Užgimimo minėjimas padaugintų sielos ramybę. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJA ATIDUODAMA TARNAUTI DIEVUI

« Kokios meilingos tavo
buveinės, kareivijų Viešpa-
tie! Trokšta, išsiilgus geidžia
mano siela Viešpaties pa-
dangčių » (Ps. 83, 2).

Beartėjant dienai, kurią Marija turėjo būti išga-
benta į Jeruzalės šventyklą, Ona atsidėjusi mokė
ją tikėjimo tiesų, dorovės reikalavimų ir įvairių
maldų. Marija jau mokėjo skaityti. Nors teturėjo
ji nepilnai trejus metus amžiaus ir buvo švelnios
sudėties, bet buvo gana augalota, tad atrodė, kaip
penkerių metų mergaitė. Jos neapsakomai gražią
galvą puošė ilgi, tamsūs, galuose pasigarbiniavę
plaukai.

Vieną dieną atėjo iš Nazareto trys apyseniai
kunigai ištirti, ar Marija tinka tarnauti šventykloje.
Tyrimas vyko gana iškilmingai. Kunigai, nurodę
įvairias pareigas, kurias reiks Marijai atlikinėti
šventykloje, ėmė statyti jai. tam tikrų klausimų.
Jos atsakymai į juos buvo pilni tokios tyros ir gilios
išminties, jog kunigai negalėjo susilaikyti džiaugs-
mingai nesišypsoję, o tėvai verkė verkė iš džiaugsmo.

Pasibaigus tyrimui, suruošta vaišės. Per jas vie-
nas kunigų tarė Marijai:

«Pavesdami tave Dievui, tavo tėvas ir motina
pažadėjo, kad tu nevirtosi vyno, acto, vynuogių
ir figų. Kokią auką norėtum dar tu pati prisidėti!
Pagalvok ir pasakyk mums kiek paskiau ».

Kunigai jai paaiškino, kad dabar gali dar ji
valgyti viską, ką tik nori. Jai buvo duodama viso-

kių skanėsių. Bet ji nelietė jų, o valgių ėmė tik kai kurių ir tai po labai nedaug.

Po vaišių Marija pasakė nutarusi nebevalgyti žuvies, mėsos, pieno ir vaisių. Taip pat pareiškė norinti miegoti asloje ir kas naktį tris kartus keltis melstis.

Tai išgirdę tėvai labai susijaudino. Joakimas paėmė ją į rankas ir tarė verkdamas:

«Mano brangusis vaikelis! Tai jau per daug! Jeigu tu šitaip darysi, tavo tėvas jau nebematys tavęs... ».

Kunigai reikalavo, kad Marija, kaip kitos mergaitės, tik sykį per naktį melstųsi, kad neišsižadėtų kai kurių pramogėlių, ir kad bent per didžiąsias šventes valgytų žuvies. Be to, jie pasakė, kad ji neprivalės kartu su neturtingomis mergaitėmis plauti aukų krauju suteptus kunigų drabužius. Bet Marija tvirtai atsakė mielai tai darysianti, jeigu tik būsianti rasta to verta. Kunigai tuo labai nustebo, ir vyresnysis jų davė iškilmingą palaiminimą. Po to Ona, giliai susijaudinusi, prispaudė ją prie savo krūtinės, o Joakimas pagarbiai ją glamonėjo. Angelų įkvepiama ir vadovaujama Marija buvo per tyrimą giliai susikaupusi ir rimta, bet tuoju pat metu ir nepaprastai maloni ir miela.

Praėjus kelioms dienoms, Joakimo namuose buvo didelis sąjūdis, besiruošiant kelionei į Jeruzalę. Į didžiulį ryšulį sudėta daug gražių Marijai pasiūdintų apeiginių drabužėlių. Bešvintant du asilai buvo apkrauti nešuliais, ir Joakimas su žmona ir dukrele iškeliavo. Ona laikė Mariją rankose. Marija labai džiaugėsi galinti vykti į šventyklą.

Kelionėje jiems teko turėti ne vieną ūkanotą ir vėsią dieną, nes tai buvo lietaus metas. Kai jie sustodavo nakvynei kokiame užiegos name ar pas bičiulius, Marija džiaugsmingai apkabindavo motinos

kaklą. Joakimas gi, į ją žiūrėdamas, ne kartą liūdnai kalbėjo:

« Mano brangioji dukrele! Aš tavęs daugiau jau nebematysiu... ».

Atvykus jiems į šv. miestą, pasitiko juos bičiulių ir pažįstamųjų būrys ir nulydėjo į busimojo šv. Jono Krikštytojo tėvo, kunigo Zakarijo namus, čia juos mielai priimta ir pavaišinta. Po to visi dalyvavo pokilyje, kurį Joakimas suruošdino viename užieigos name, nes jis negailėjo lėšų paminėti šiam svarbiam įvykiui. Tarp svečių buvo ir viena dešimties metų mergaitė, pagarsėjusi paskiau, kaip šv. Veronika.

Anksti kitos dienos rytą Joakimas su būriu vyrų nugabeno į šventyklą aukoms skirtuosius gyvulius. Tuo tarpu Ona daugelio moterų ir mergaičių lydimą, gražia iškilmingą procesiją nuvedė Mariją šv. miesto gatvėmis į Dievo namą. Marija ėjo paskui motiną. Ji vilkėjo dailia žydros spalvos suknele. Ant rankų ir kaklo turėjo gėlių vainikus. Dešinėje rankoje nešė gėlėmis papuoštą žvakę. Iš abiejų jos šalių ėjo po tris baltomis suknėlėmis apsivilkusias mergaites su žvakėmis ir gėlėmis rankose. Už jos buvo kitos mergaitės ir moterys. Visi, kas tik matė šiąją procesiją, buvo sujaudinti šventumu, kuriuo dvelkė visa Marijos išvaizda ir elgsena.

Prie pirmutinių šventyklos vartų pasitiko jas Joakimas, Zakarijas ir keli kunigai. Praeidami pro vartus, Marijos tėvai širdyje aukojo Viešpačiui savo dukrelę, karštai meldamiesi. Marija taip pat giliu nuolankumu ir pagarba aukojo save Dievui. Ji tik viena suprato, kad Visagalis mielai ją priima ir sveikina, nes girdėjo iš dangaus balsą, kurs sakė:

« Ateik, mano Mylimoji, mano Sužadėtine! Ateik į mano šventyklą! Aš noriu, kad tu man čia pasiau-

kotum ir mane garbintum! ».

Po to, perėję per Moterų Skyrių, priėjo jie prie laiptų, kuriais buvo kopiama prie vadinamųjų Didžiojo Nikanoro vartų. Šioje vietoje Joakimas ir Ona turėjo galutinai atiduoti savo dukrą šventyklai. Kunigui pastačius Mariją ant pirmutinio laipto ir paliepus atsigrįžti, ji atsigrįžo ir atsiklaupė prieš savo tėvus. Didele meile ir dėkingumu bučiavo ji juodviejų rankas, prašydama ją palaiminti ir melstis už ją. Pilnomis ašarų akimis uždėjo jiedu rankas ant jos galvos ir ištare žodžius, kuriais ją atidavė Dievui. Tuoju metu kunigas nukirpo truputį jos plaukų. Beatliekant šią apeigą, atlydėjusios Mariją mergaitės giedojo šiuos 44 psalmės žodžius:

«Dievas laimino tave per amžius... Klausyk, duktė, ir matyk, ir palenk savo ausį, ir užmiršk savo tautą ir savo tėvo namus. Karalius geis tavo gražumo; jis tavo viešpats; būk jam klusni. Aš atsiminsiu tavo vardą per visas kartų kartas; todėl tautos garbins tave per amžių amžius! » (*Ps. 44*).

Gavusi tėvo ir motinos palaiminimą, Marija nė kiek nesvyruodama ir neatsisukdama atgal, ėmė kopti laiptais, kurių iki vartų buvo penkiolika. Ji nenorėjo, kad jai čia kas padėtų, bet tvirtu ryžtingumu ir kilniu didingumu skubėjo pati augštyti, pilna švento uolumo ir džiaugsmo. Visi tai mačiusieji buvo giliai sujaudinti.

Du kunigai užvedė ją ant galerijos, nuo kurios galima buvo matyti Šventoji Vieta ir, bedegant ant aukuro smilkalui, sukalbėjo tam tikras maldas. Po to, nuėmę nuo jos gėlių vainikus ir paėmę žvakę, uždėjo jai ant galvos rudą skepetą ir nuvedė ją į salę, kurioje pasveikino ją dešimtis šventykloje tarnaujančiųjų mergaičių, berdamos prieš ją gėlių. Čia Mariją pasitiko ir būsimoji jos mokytoja, pranašė Ona.

Kunigams pasišalinus, atėjo Marijos tėvai ir giminės su ja galutinai atsisveikinti. Joakimas buvo ypatingai susijaudinęs. Jis paėmė Mariją į rankas ir verkdamas kalbėjo: « Mano dukrele! Melskis į Dievą už mane, nes šiame pasaulyje jau kažin ar kada besusitiksi... ». Ona liūdnai ir švelniai apkabino ir pabučiavo Mariją. Po to, tvirtai pasiduodama Dievo valiai, nusigrįžo ir išėjo iš tenai. Lydėjusioms ją moterims ji tarė: « Sandoros Skrynja dabar jau yra šventykloje ».

Liūdnomis širdimis grįžo Joakimas ir Ona į Nazaretą. Bet, išklausydamos Marijos maldas, Dievas guodė juodu ir stiprino.

Atsisveikinusį su tėvais Marija nuolankiai atsi-klaupė prieš savo mokytoją Oną ir prašė, kad ją palaimintų bei jai atleistų visus nemalonumus, ko-kių tik kada nors padarysianti. Po to ji apkabino pasveikindama visas tenai buvusias mergaites, pa-sisakė mielai joms tarnausianti ir prašė duoti pa-mokymų bei nurodymų. Pavalgiusios kartu mergaitės nuėjo į savo kambariukus.

Marijai skirtasis kambarėlis buvo augštai. Iš jo buvo matyti Šventoji Vieta ir šventyklos vidus su Švenčių Švenčiausiaja Vieta. Jis buvo gana menkas. Jame tik stovėjo žemas apskritas stalelis, kybojo žiburys ir tysojo turįs lovą atstoti mažas kilimas.

Pasilikusi viena, Marija parpuolė kniūpsčia asloje ir ją pabučiavo, nes ją, kaip Dievo šventyklos dalį, ji laikė šventa ir jautėsi nesanti verta ją vaikščioti. Po to, kreipdamosi į angelus ji kalbėjo:

« Visagalio pasiuntiniai ir ištikimieji bičiuliai: Prašau jus visada būti su manim šioje Viešpaties šventykloje ir priminti man viską, ką turiu aš daryti. Prašau mane mokyti ir man vadovauti, kad aš vi-sada ir visur vykdyčiau Dievo valią... ».

Nusilenkdama Dievui, ji meldėsi:

«Visagalis, amžinasis Dieve! Jeigu kantriai kenčiami vargai ir sielvartai turi vertės tavo akyse, ne-leisk man būti be šiojo didelio turto ir tavo meilės ženkle. Tačiau atlyginimą už tai, ką iškentėsiu, duok tiems, kurie labiau jo verti negu aš ».

Ši Marijos malda labai patiko Dievui, ir jis davė jai suprasti leisiąs jai patirti kentėjimų per visą jos gyvenimą, tik ji nežinosianti iš anksto, kada ir

kaip tai įvyksią. Marija nuolankiai padėkojo jam ir prašė leisti jai padaryti visiškos skaistybės, neturto, klusnumo ir per visą gyvenimą šventykloje pasilikimo įžadus. Viešpats atsakė:

«Mano išrinktoji: Tu dar nesupranti, kodėl tau negalima įvykdyti visų tavo norų. Skaistybės įžadą aš tau leidžiu daryti ir noriu, kad tu jį padarytum. Aš taip pat noriu, kad tu nuo šios valandos išsižadėtum žemės gėrybių. Mano tokia valia, kad šventykloje pasilikimo įžado tu nedarytum, bet elgtumeis visą laiką taip, lyg būtum jį padariusi».

Marija tada, nė kiek nedelsdama, iškilmingai padarė tobulos skaistybės įžadą, išsižadėjo šio pasaulio gėrybių ir pasižadėjo iš Dievo meilės būti klusni visiems kūriniams. Angelai tuojau papuošė ją spindinčiu drabužiu ir įvairiomis spalvomis žėrinčiais brangiais akmenimis, kurie reiškė josios dorybes.

Po to Dievas pasakė jai, jog galinti prašyti, ko tik norinti. Marija karštai maldavo jį, kad greičiau atsiųstų Atpirkėją, kad tąjį Atpirkėją visi žmonės pažintų ir priimtų, ir taip pat, kad jos tėvai bei visi pasaulyje kenčiantieji žmonės gautų suraminimo ir paguodos.

M a l d a

Dieve, kuris panorėjai, kad švč. Marija, ta tikroji šv. Dvasios būstinė, būtų pavesta tau tarnauti tavo garbei skirtoje vietoje, duok, meldžiamo, kad jos užtarimu mes būtume verti dalyvauti tavo amžinojoje garbėje. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJA JERUZALĖS ŠVENTYKLOJE

«Viešpatie, aš mėgstu
tavo namų buveinę ir tavo
garbės padangtės vietą »
(Ps. 25, 8).

Padariusi skaistybės ir neturto įžadus, Marija nuėjo pas savo mokytoją Oną ir paprašė ją, kad, išskyrus kelias sukneles ir knygas, išdalintų pavar-gėliams visus drabužius, pinigus ir kitus daiktus, kuriuos paliko jai tėvai. Ona sutiko su tuo ir pažadėjo rūpintis Marija, kaip beturte.

Po to Marija paklausė, kokia yra dienos darbų tvarka. Ona nusivedė ją tuo reikalu pas vieną seną kunigą. Nuėjusi pas jį, Marija atsiklaupė ir pabu-čiavo jo ranką, gi kunigas tarė:

« Eik gulti aštuoniomis ir kelkis bešvintant garbint Viešpaties iki devintai valandai. Per dieną daryk tai, kas bus tau paliepta, ir skaityk šv. Raštą, kaip mokytoja tau nurodys. Visada būk nuolanki, mandagi ir klusni. Neužmiršk taip pat daug melstis, kad Dievas laimingų šventyklą ir savo tautą, ir kad greičiau ateitų Mesijas ».

Artimiausiomis dienomis Marija atsidėjusi stengėsi pažinti savo naująsias pareigas. Ji prašė mokytoją leisti jai visoms patarnauti, valyti kambarius ir plauti indus. Dažnai ji taip greitai ir gerai viską atlikdavo, jog galėdavo kitoms padėti. Su savo draugėmis ji buvo nuolanki, maloni ir nuoširdi. Kartu su jomis ji verpė, siuvo, lopė ir skalbė kunigų drabužius ir mokėsi šv. Rašto dalykų, giedojimo bei įvairių šventyklos apeigų.

Nors tebebūdama dar kūdikis, Marija turėjo nuostabų šv. Rašto supratimą ir mėgo jį skaityti. Ypač jai patikdavo pranašystės apie Mesiją. Mąstant jai apie tai, kaip Dievas myli žmones, ir kaip jis pats ateis į jų tarpą ir už juos kentės, kad juos atpirktų, ašaros srūdavo jai iš akių ir nežemiška šviesa dažnai ją apsiausdavo.

Praslinkus šešiams mėnesiams nuo dienos, kurią Marija pradėjo tarnauti šventykloje, pasirodė jai Viešpats ir tarė:

«Mano išrintkoji: Aš myliu tave begaline meile ir noriu iš tavęs to, kas man labiausiai patinka. Todėl pasiruošk patirti skausmų ir sielvartų iš mano meilės ».

Marija atsakė: «Viešpatie: Aš noriu kentėti ir mirti iš tavo meilės ».

Dievas tada tarė: « Tavo norą aš priimu. O, kaip ženklą, kad jis įvyks, aš pranešu tau, jog tavo tėvas, Joakimas turi jau pereiti iš šio gyvenimo į amžinąjį. Jis netrukus numirs ir gaus vietą tarp palaimintųjų, kur lauks žmonijos Atpirkėjo ».

Išgirdus tai, Marija pajuto lyg aštraus peilio dūrį širdyje. Bet, nepaisydama savęs, ji ėmė tuojau melstis už savo tėvą. Aštuoniomis dienomis prieš Joakimo mirtį jai buvo pranešta jo mirties diena ir valanda. Prieš pat mirtį pasiuntė ji pas jį angelų ir prašė Dievą, kad leistų jam juos matyti. Jos prašymas buvo išklaustas. Angelams buvo liepta pasakyti Joakimui:

«Dievo tarne! Kad tavo kūno skausmus palengvintų dvasios džiaugsmas, Viešpats praneša tau, jog tavo duktė Marija yra skirta būti Atpirkėjo motina ».

Ona, kuri stovėjo ties savo vyro galva, taip pat girdėjo šiuos žodžius. Tajį pat mirksnį Joakimas nu-

stojo žado, ir jo merdėjimas prasidėjo, jaučiant jam nepaprasto džiaugsmo dėl šitos žinios ir didelių kūno skausmų. Dažnai žadindamas tikėjimo, meilės, nuolankumo ir dėkingumo aktų, jis numirė brangia teisiųjų mirtimi.

Neilgai trukus po to Dievas ėmė toliau lavinti Mariją kentėjimais. Iš pat mažens ji buvo pratusi patirti Dievo meilės malonumų ir džiaugsmų. Dabar gi staiga jis sustabdė regėjimus bei kitokias malones ir paliepė angelams jai nebesirodyti. Ūmai patekusi į «dvasios tamsybes», Marija pradėjo nugąstauti, jog tai atsitiko dėl jos nevertumo ir nedėkingumo už gautąsias malones. Skaudžiai kentėdama, ji ilgėjosi, troško ir visomis jėgomis šaukėsi Viešpaties. Bet, deja, be atgarsio...

Slėpdamasis nuo Marijos, Dievas leido piktajai dvasiai ją gundyti, kad padidintų jos nuopelnus. Niršdama dėl jos dorybių ir šventumo, piktoji dvasia, kiek begalėdama stengėsi įtraukti Mariją į kokią nors minčių, žodžių ar darbų nuodėmę. Bet tuščios buvo jos pastangos. Nors Marija daug kentėjo ir ne kartą verkė, bet sielos gelmėse niekada nenustojo būti susivienijusi su Dievu ir prašiusi jo pagalbos.

Tada piktoji dvasia pakeitė savo elgtis būdą. Negalėdama pati paveikti Marijos, paskatino ji kitus ją persekioti. Netikėtai užsidegė dideliu pavydu jai jos draugininkės mergaitės. Matydamos ją viską pavyzdingai atliekant, jos ėmė bijoti, kad gal niekas nepastebės jų gerų darbų, o matys vien tik ydas ir silpnybes. Nelabojo veikiamos jos pradėjo nekęsti Marijos ir ant jos pykti. Kalbėdamos su ja jos būdavo šiurkščios, atšakios ir grubios. Jos prikišdavo jai veidmainystę, atsieit, norą vien tik įsiteikti kunigams ir mokytojoms. Galop nutarė jos tol jai įkyrėti, kol ji bus priversta pasitraukti iš šventyklos.

Joms taip besielgiant, Marija tardavo ramiai ir švelniai:

«Mielosios draugės! Jūs sakote tiesą, vadindamos mane paskutine ir menkiausia tarp jūsų. Bet, mano sesutės, atleiskite man tai ir pamokykite mane. Aš jus myliu ir gerbiu ir visada jūsų klausysiu, kaip jūsų tarnaitė».

Bet šis nuoširdus Marijos nuolankumas niršino jos drauges dar labiau. Ilgą laiką jos ją visaip persekiojo ir įžeidinėjo, ne kartą net veiksmais ją užgaudamos. Bet Marija pasiliko visada nuolanki, kantri, pilna meilės, atsimokėdama geru už pikta ir meldamosi už savo kankintojas.

Pagaliau vieną dieną sumanė mergaitės priversti ją padaryti ką nors neapgalvoto, kad galėtų paskusti kunigams, kurie tuojau išmestų ją iš šventyklos. Todėl nusivedusios ją į vieną nuošalų kambarėlį, ėmė ją visaip įžeidinėti ir net mušti. Bet, matydamos, kad Marija dėl to nesijaudina ir už viską atsimoka vien tik gerumu ir švelnumu, jos pačios neteko pusiausvyros ir pradėjo taip garsiai rékti ir šaukti iš įniršio, jog atbėgo keli kunigai ir klausinėjo, kodėl taip triukšmaujama. Marija tylėjo. Bet mergaitės šaukte šaukė:

«Tai Nazareto Marija kelia su mumis vaidus. Ji taip mus suerzina ir įpykina, jog negali būti ramios valandėlės, kol ji tebėra šventykloje. Jei mes jai nusileidžiame, ji pasidaro tikra akiplėša. Jei mes stengiamės ją sudrausti, ji tyčiojasi mumis, nes apsimeta nuolanki ir klusni, o paskui vėl mums į akis kimba».

Pasišaukę Mariją į kitą kambarį, kunigai smarkiai ją išbarė ir pagrūmojo jai išvarysią ją iš šventyklos, jei tuojau nepasitaisysianti. Skaudžiai paliesta šio grūmojimo ji atsakė verkdamą:

«Brangieji mano mokytojai! Dėkui jums, kad
įspėjote ir pamokėte mane netobuliausiąją ir la-
biausiai paniekos vertąją iš visų kūrinų. Bet, mal-
dauju jus, atleiskite man ir nurodykite, kaip aš
galėčiau pasitaisyti ir patikti Dievui bei savo drau-
gėms ».

Nuo kunigų Marija grįžo pas savo drauges ir parpuolusi ties jų kojomis prašė, kad jai atleistų. Tačiau jos nesiliovė jos niekinusios ir nekentusios; gi ji maldavo Dievą toliau padėti jai nugalėti savo ydas.

Praėjo taip nemaža laiko. Pagaliau vieną naktį tarė Dievas vienam kunigui per sapną:

«Mano tarnaitė Marija man patinka. Ji nė kiek nekalta tuo, kuo skundžiama».

Tokį pat pranešimą gavo ir Marijos mokytoja Ona. Rytą kunigas ir Ona, bendrai pasitarę, pasišaukė Mariją ir prašė atleisti, kad akiai patikėję skundams. Bet Marija prašė nemanyti, jog ji nebuvo verta barti, ir, bučiuodama juodviejų rankas, maldavo ją palaiminti.

Po to Dievas sulaikė piktąją dvasią ir Marijos draugininkes, kad jos taip nepersekiotų. Tačiau beveik per visą jos šventykloje buvimo laiką Dievas buvo pasislėpęs nuo jos. Dėl to ji skaudžiai kentėjo, nors laikė save neverta, kad Dievas artimai su ja bendrautų. Tad vis nesiliovė dariusi atgailą už savo apsileidimus.

Kai Marijai suėjo dvylika metų, angelai, vis dar jai nesirodydami, pranešė:

«Marija! Kaip Viešpats yra nustatęs, tavo motinos Onos gyvenimas žemėje jau baigiasi».

Ši netikėta liūdna žinia pripildė jautrią Marijos širdį neapsakomo skausmo. Parpuolusi kniūpsčia ji karštai meldėsi:

«Amžinasis Viešpatie: Atleisk savo tarnaitę, mano brangiąją motutę, ramybėje. Stiprink ją ir padėk jai jos paskutinėje valandoje. Duok jai įeiti į amžinosios laimės karalystę. Ji juk visada stengėsi tave mylėti ir tau ištikimai tarnauti».

Dievas neatsakė jai žodžiais, bet paliepė angelams nunešti ją tą naktį pas Oną. Pamačiusi savo

brangiąją motiną Mariją meiliai ją apkabino ir pa-
bučiavo, sušukdama:

« Mieloji motute! Testiprina ir telaimina tave
Viešpats! Jis maloniai leido man gauti paskutinį
tavo palaiminimą ».

Giliai susijaudinusi mirštančioji Ona lėtai tarė:

« Mylimoji dukrele! Neužmiršk manęs Viešpaties
akyvaizdoje. Juk žinai, kaip man reikia, ypač šią
valandą, jo pagalbos. Neapleisk manęs, kol užspausi
mano akis... Tu būsi našlaitė dabar. Bet Viešpats
tave saugos... Nepasitrauk iš šventyklos, kol kunigų
patariama, pasirinksi sau luomą... Melskis, kad, jeigu
Dievas panorės duoti tau vyrą, būtų jis iš Dovydo
giminės... Kilniai dalinkis savo paveldimais turtais su
pavargėliais... Be paliovos prašyk Dievą, kad pa-
rodytų savo gailestingumą žmonėms, atsiųsdamas
Atpirkėją... Maldauk jį, kad tave globotų. Tebūnie
su tavim visada jo palaiminimas kartu su manuoju... »

Palaiminus Mariją, geroji Ona numirė savo duk-
ters rankose visiškoje ramybėje. Ji buvo penkios
dešimtys šešerių metų amžiaus.

Benešant angelams Mariją atgal į šventyklą, jos
širdį kankino begalinis skausmas. Bet melsdamosi už
Oną, ji nuoširdžiai dėkojo Dievui, kad davė jai
tokią tobulą motiną, ir kad tiek daug malonių su-
teikė jis jos tėvams gyvenime ir mirtyje.

Neilgai trukus po to, angelai vėl regimu būdu
jai pasirodė ir tarė:

« Greitai tu vėl pamatysi Tajį, kurio taip ilgisi ir
trokšta tavo siela. Norėdamas suteikti džiaugsmo
savo mylimiesiems, jis leidžia jiems patirti skausmų
ir sielvartų. Norėdamas, kad jie jo jieškotų, jis
pasislepia nuo jų ».

Tada palaipsniui per ištisą eilę dvasinių pergy-
venimų Dievas davė tyrai Marijos sielai naujų do-

vanų ir nuramino jos širdį. Galop, pakėlęs ją į augštesnę dvasinę būklę, jis pasirodė jai didingame regėjime, kuriuo gausiai atlygino jai už patirtuosius kentėjimus. Vėl džiaugsmo kupina Marija meldėsi:

«Begalini Gėri ir amžinoji Išmintie! Valyk ir švarink mano širdį, kad aš būčiau tinkamai nuolanki, atgailočiau už savo kaltes ir tau patikčiau... ».

M a l d a

Dieve, kuris nematomu būdu valdai visą pasaulį, bet žmonių išganymui savo malonių teiki ypač tavo garbei pavestosiose vietose, nuolankiai prašome tave, visada išklausk maldų tųjų, kurie tik į tave jose kreipiasi. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJOS SUSIŽIEDAVIMAS

«Aš nejieškau savo valios, bet valios to, kurs yra mane siuntęs (*Jn. 5, 30*).

Kai Marija buvo apie keturiolikos metų, Dievas paliepė jai ištekti. Kadangi ji neapsakomai mylėjo visišką skaistybę ir buvo padariusi bei ne kartą panaujinusi jos įžadą, šis Dievo paliepimas buvo jai taip skaudus, kaip kadaise Abraomui Dievo įsakymas sudeginti aukai savo mylimiausiąjį sūnų Izaoką.

Išgirdusi šį netikėtą Dievo nutarimą, Marija labai nustebo ir giliai nuliūdo. Tačiau ji susilaikė čia nuo betkokio savo sprendimo, tik dar labiau negu Abraomas tikėjo ir turėjo vilties Viešpatyje. Ji atsakė švelniai:

«Amžinoji Išmintie ir Gėrybe! Tu gali daryti su manim, menku savo vabalėliu, kaip tau patinka, neleisdamas man neištesėti to, ką esu pažadėjusi. Jeigu tai nepriešinga tavo valiai, Viešpatie, aš pakartoju savo troškimą pasilikti skaisti per visą savo gyvenimą».

Tuo būdu Marija per šį bandymą, nors jausdama didelį sunkumą ir nuliūdimą, klusniai pasidavė Dievo valiai. Viešpats jai tarė:

« Teneliūdi tavo širdis, Marija, nes tavo elgsena man patinka. Aš patvarkysiu viską taip, kaip bus tau geriausia ».

Nežinodama, kaip bus iš tikrųjų, Marija ėmė

juo karščiau melstis ir žadinti tikėjimo, meilės, klusnumo bei skaistybės aktų.

Tuo tarpu Dievas per sapną prabilo į vyriausiąjį kunigą, kuriuo tada buvo Simeonas, ir paliepė jam paruošti Marijos vestuves. Mariją Simeonas ypatingai mylėjo ir todėl nusprendė pasitarti apie ją su kitais kunigais. Pasitarę kunigai, paskyrė dieną, kurią visi Dovydo giminės nevedusieji vyrai turėjo susirinkti šventykloje.

Devyniomis dienomis prieš tąją dieną Simeonas pasišaukė pas save Mariją ir paaiškino jai, kad ji dabar yra arti tojo amžiaus, kada merginoms reikia apleisti šventyklą ir ištekėti. Todėl kunigai sumanę surasti jai kaip našlaitei tinkamą vyrą. Nors giliai susijaudinusi, Marija atsakė ramiai ir kukliai:

«Aš trokštu laikyti skaistybę per visą savo gyvenimą ir niekada neturėjau noro eiti už vyro. Bet tu, brangusis mano mokytojai, nurodai čia man Dievo valią».

Grįžusi nuo kunigo, Marija atsidėjusi meldėsi, verkė ir dūsavo dėl to, kas jai taip slėgė širdį. Po kurio laiko pasirodė jai Dievas ir tarė:

«Mano balandėle: Teneliūdi ir tenerimastauja tavo širdis. Aš vadovausiu kunigams ir duosiu tau savo paties parinktą vyrą. Jis nekliudys tavo troškimams. Jis yra tobulas ir man patinkamas».

Tasai vyras, kurį Dievas rado vertą būti Marijos vyru ir įsikūnyjusio Žodžio globėju, ir kurį dabar visa Bažnyčia garbina, kaip savo globėją, buvo Juozapas — nuolankus, pamaldus nevedęs dailidė. Gyveno jis viename mažame Galiliejės miestelyje ir dirbo savo darbdaviui.

Gimęs Juozapas buvo prie pat Betliejaus. Jis turėjo penkis brolius, tarp kurių jis buvo trečias iš eilės. Jo tėvai buvo gana turtingi. Pašvenčiamąją

malonę gavo Juozapas motinos iščioje, praėjus septyniems mėnesiams nuo prasidėjimo. Užgimė jis gražiu, stiprios sudėties kūdikiu, teikdamas tėvams ir giminėms didelio džiaugsmo. Iš pat mažens jis labai mėgo tikėjimo tiesas ir žinias apie Dievą bei jo pažadėtąjį Atpirkėją. Rodydamas nuostabų sugebėjimą suprasti ir atsiminti, jis greitai išmoko religijos reikalavimų ir įvairių maldų bei giesmių. Kai jam suėjo septyneri metai, jo protas buvo jau pilnai išsivystęs, ir jis buvo pasiekęs jau augštą tobulybės laipsnį. Jis buvo tylus, ramus, nuolankus ir labai mielas berniukas.

Juozapo tėvai, kurie nebuvo nei labai geri, nei per daug blogi, mažai tesirūpino patys savo vaikais. Juos prižiūrėti ir auklėti bei mokyti jie pavedė vienam apyseniui mokytojui, kuris ne visada kreipdavo į juos reikiamo dėmesio. Todėl Juozapo broliai buvo gana patvirkę ir dažnai pridarydavo visokių išdaigų. Jų lėtasis, tvarkingasis ir pamaldusis brolis buvo jiems tarsi spalvis akyje. Jie jo nemėgo ir stengdavosi jam visaip įkyrėti bei įskaudinti. Dažnai jie jį pa juokdavo, erzindavo ir net veiksmais užgaudavo. Ypač, kai jis atsikreipęs į kambario sieną ir užmerkęs akis meldavosi, jie priselindavo prie jo iš užpakalio ir smarkiai pastumdavo. Juozapas skaudžiai susimušdavo galvą. Bet tokiais atvejais atrodydavo, kad jis lyg iš gilaus miego pabunda ir atsipeiki. Jis niekada nepykdamas ant savo brolių ir jiems nekeršydavo. Jis tik tyliai pasitraukdavo į kitą vietą ir toliau meldavosi.

Juozapui beaugant, tėvai ne kartą nusiskųsdavo, kad jis per daug jau rimtas, nuolankus, teisingas ir savyje užsidaręs. Jie norėjo, kad jis niekuo nesiskirtų nuo kitų tojo amžiaus vaikų. Jų svajonė buvo, kad jis pagal įgimtus savo gabumus pasiruoštų augštam

ir pasaulio akyse garbingam gyvenimui. Bet Juozapas tuo nė kiek nesidomėjo. Jis troško tik melstis ir dirbti kai kuriuos rankų darbus.

Turėdamas kelioliką metų amžiaus, jis ne kartą išeidavo pas kai kuriuos kitoje Betliejaus pusėje gyvenančius gerus ir pamaldžius žmones, kad bent kuriam laikui išvengtų nesiliaujančio brolių įkyrumo. čia bebūdamas, jis dirbdavo pas vieną seną dailidę ir mėgdavo melstis nuošaliose vietose, ypač gi urvuose, kur jo niekas nematydavo. Ne kartą užeidavo ir į tąją urvą, kuriame vėliau užgimė pasaulio Atpirkėjas.

Kai Juozapui suėjo dvi dešimtys metų, jis vieną naktį apleido tėviškę ir išėjo į žiemius nuo Jeruzalės. Kurį laiką dirbo jis, kaip padėjėjas pas vieną seną dailidę, gyvenusį viename nedideliame miestelyje. Nors savo amatą Juozapas mokėjo gerai ir būtų galėjęs iš jo vieno gyventi, bet būdamas nuolankus, jis neatsisakydavo dirbti ir kitų darbų, kurių tik panorėdavo jo šeimininkas. Dažnai jam. tekdavo nešioti sunkius rastus ant savo pečių.

Namuose pasigesta Juozapo, ir broliai suskato jo jieškoti. Po netrumpo laiko suradę jį, smarkiai išbarė, nes jiems buvo gėda, kad jis taip prastai gyvena. Tačiau Juozapas nenorėjo keisti savo gyvenimo būdo. Po kiek laiko išvyko jis į šiaurinę šv. Žemės dalį, apsistojo prie pat Tiberiados miestelio viename Galiliejos ežero pakrantėje esančioje mekeno negyvenamoje lūšnelėje.

Kur tik Juozapas bebuvo, visi jį gerbė ii mylėjo. Jis buvo geras, rūpestingas, stropus darbininkas ir labai mielas, malonus bei neklastingas žmogus. Daug laiko pavesdavo jis maldai, prašydamas, kad Dievas ko greičiau atsiųstų Atpirkėją. Bendrauti su žmonėmis jis nemėgo, ypač gi vengdavo moterų.

Būdamas dvylikos metų amžiaus, jis padarė visiškos skaistybės įžadą ir atsidėjęs jo laikėsi. Jo sielos tyrumas buvo lyg angelo. Tai pastebėdavo kiekvienas, kas tik su juo susidurdavo.

Vieną dieną, kai Juozapas buvo beprisistatęs mažą koplytėlę prie savo lūšnos, pasirodė jam angelas ir paliepė to nedaryti, nes, kaip kadaise patriarchui Juozapui buvo pavesta rūpintis visos Egipto šalies aruodais, taip dabar būsiąs jam patikėtas žmonių išganymo lobynas. Tačiau Juozapas dėl savo nuolankumo nesuprato šių žodžių.

Neilgai trukus išgirdo jis, jog, kaip dar nevedęs karaliaus Dovydo palikuonis, turįs eiti į Jeruzalės šventyklą, apsivilkęs geriausiais drabužiais. Jis buvo tada trys dešimtys trejų metų, kuklus, rimtas, malonių ir gražių veido bruožų vyras.

Kaip tik tąją dieną, kurią Marija pradėjo penkioliktuosius metus, kunigų sukviestieji jaunikiai, apsivilkę geriausiais išėiginiais drabužiais, susirinko šventykloje. Vyriausiasis kunigas pristatė jiems Mariją ir paaiškino jiems, kodėl jie sušaukti. Trumpą valandėlę pasirodžiusi jaunikiams, Marija sugrįžo į savo kambarėlį, kur ji ėmė melstis ir gaudžiai verkti. Tuo tarpu gi vienas iš kunigų padavė jaunikiams po sausą rykštę ir pasakė, jog jie visi turi dabar melstis, kad Dievas parodytų, kurį yra išrinkęs būti Marijos sužadėtiniu. Žinodami, kad ji nepaprastai graži ir dora, o, be to, yra paveldėjusi nemažą turtą, visi norėjo laimėti jos ranką.

Vienas doras ir pamaldus jaunuolis iš Betliejaus ypatingai norėjo ją vesti, tikėdamasis, jog gal iš tos santuokos gims laukiamasis Mesijas. Nors tylusis ir nuolankusis dailidė Juozapas jautė Marijai didesnės pagarbos negu kiti, tačiau jis tik vienas laikė save nevertu laimės būti jos vyru. Gi prisiminęs

savo skaistybės įžadą, jis vėl jį pakartojo savo širdyje ir visiškai pasivedė Dievo valiai.

Kai kunigai sukalbėjo tam tikras maldas, kiekvienas jaunikis padėjo savo rykštę ant aukuro, kuris stovėjo priešais Švenčių Švenčiausiąją Vietą. Juozapas buvo paskutinis eilėje. Jam bepadedant savo rykštę, ūmai pražydo ji baltu, kaip lelijos žiedu, ir tąjį pat mirksnį nusileido iš padangių ir kurį laiką ant jo galvos pabuvo spindinčio baltumo karvelis. Dievas gi tarė vienam Juozapui tegirdimais žodžiais:

«Mano tarne Juozapai! Marija bus tavo sužadotinė. Priimk ją su didžiausia pagarba, nes ji man patinka. Ji yra tyra kūnu ir siela. Daryk viską, ką tik ji tau sakys».

Kunigai tuojau paskelbė, kad pats Dievas išrinko Juozapą Marijos vyru, ir pakvietė ją ateiti. Kiti jaunikiai tuo tarpu išsiskirstė. O apsivylusis Betliejaus jaunuolis, viską metęs, prisijungė prie Karmelio kalne buvusiųjų pranašo Elijo atsiskyrėlių ir savo gyvenimą pavedė maldai, kad Dievas greičiau atsiųstų Mesiją.

Kai pasirodė Marija, — neapsakomai graži, visiškai rami ir nuolankiai pasidavusi Dievo valiai, — kunigai supažindino ją su Juozapu ir tuojau iškilmingai juodu sužiedavo. Po to, pagal žydų paprotį, jiedu atsiskyrė vienas nuo kito ir turėjo laukti sutuoktvių.

Sutuoktuvės įvyko viename Siono kalne esančiame name. Be Marijos mokytojų ir iš šventyklos draugių mergaičių dalyvavo jose kai kurie jos tėvų giminės. Jie paruošė jai dailią žydros spalvos suknelę ir apsiaustą. Juozapas gi vilkėjo paprastu ilgu pilkos spalvos drabužiu.

Po jungtųjų Marija liūdnai atsisveikino su kunigais, mokytojais ir draugėmis, dėkodama visiems už gera, kurio patyrė, bebūdama su jais. Po to, paaukojusi Dievui savo norą per visą gyvenimą pasilikti jo namuose, ji skaudama širdimi apleido šventyklą ir, Juozapo lydima, visiškai pasidavusi Dievo valiai, išvyko į Nazaretą naujo gyvenimo pradėti.

M a l d a

Teteikia mums pagelbos, Viešpatie, tavo vienagimiojo Sūnaus žmogystė, kad tasai, kurs gimdamas iš Mergelės Motinos, ne panaikino, bet pašventė jos skaistybę, mus, prisimenančius jos susižiedavimą, išlaisvintų iš nedorybių ir padarytų tau patinkamus, Jėzus Kristus, tavo Sūnus, kurs su tavimi gyvena ir viešpatauja šv. Dvasios vienybėje, Dievas per visus amžių amžius. Amen.

PARUOŠIMAS APREIŠKIMUI

« Mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje, nes jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą » (Lk, 2, 47-48).

Marijai ir Juozapui parvykus į kuklų namelį, kurį ji paveldėjo iš tėvų Nazarete, džiaugsmingai sutiko juodu giminės ir bičiuliai. Kai netrukus jie išsiskirstė, Juozapas tarė Marijai:

«Mano brangioji! Nors aš laikau save nevertu būti drauge su tavim, bet dėkoju Dievui, kad teikėsi mane išrinkti tavo vyru. Žiūrėk į mane, kaip į savo tarną ir nurodyk man visus trūkumus, kokių tik bus, beatlikinėjant man kasdieninio gyvenimo darbus. Juk, kaip geras vyras, aš privalau žinoti, ką, kada ir kaip daryti. Prašau tad pamokyk mane ».

Marija nuolankiai atsakė:

«Mielasis! Aš esu laiminga, kad Viešpats išrinko tave mano vyru, ir kad tuo parodė man, jog nori, kad aš tau tarnaučiau. Bet, jeigu man leisi, aš tau pasakysiu savo mintis ir norus, kuriuos malonėčiau, kad tu žinotum ».

«Kalbėk, brangioji», tarė Juozapas: «Mielai tavęs klausysiu ».

Kadangi šis taip svarbus pasikalbėjimas su vyriškiu buvo pirmutinis Marijos gyvenime, ir kadangi ji jautė Juozapui gilią pagarbą, prašė ji angelus, kad būtų dabar prie jos, bet tik jai vienai teregimu būdu. Angelams sutikus, ji tarė:

« Brangusis! Viešpats parodė mudviem ypatingą

malonę, išrinkdamas mudu, kad drauge jam tarnautuva. Aš esu jam daugiau skolinga negu visi kiti kūriniai, nes, nors būdama mažiau verta, gavau iš jo daugiau malonių negu kiti. Todėl šios tiesos veikiama aš, dar būdama kūdikis, pasiaukojau jam, padarydama visiškos ir amžinos kūno ir sielos skaistybės įžadą. Prašau tad tave, brangusis, padėti man šį įžadą įvykdyti. Kituose dalykuose aš būsiu tikra tavo tarnaitė. Mielasis! Sutik su šiuo mano nusistatymu ir pats padaryk tokį pat, kad, pasiaukodami Dievui, gautuva iš jo juo didesnę amžinąją atlyginimą ».

Girdėdamas tai Juozapas, neapsakomai džiaugėsi ir, Marijai pabaigus kalbėti, tarė:

«Mano širdis džiūgauja, kai girdžiu šitokį tavo nusistatymą. Aš irgi laikau save daugiau skolingą Dievui negu kiti, nes labai anksti jis pašaukė mane mylėti jį visa širdimi. Būdamas dvylikos metų, aš taip pat iškilmingai pasižadėjau Dievui tarnauti visiškoje skaistybėje. Dabar aš džiaugsmingai patvirtinu šį įžadą ir pasižadu, kiek begalėdamas, padėti tau tarnauti Dievui, kaip tu trokšti. Jo malonės remiamas, aš noriu būti tavo ištikimas tarnas, draugas ir brolis ».

Marijos ir Juozapo širdys buvo dabar pilnos nežemiško džiaugsmo ir ramybės.

Laimingieji naujavedžiai tuojau pradėjo dalinti Marijos paveldėtąjį turtą: vieną trečdalį paskyrė jiedu šventyklai, kitą — pavargėliams, o trečią — Marija pavedė Juozapo nuožiūrai. Sau pačiai pasiliko ji tik pareigą tarnauti Juozapui ir atlikinėti visus namų apyvokos darbus.

Juozapas paklausė ją, ar ji nebūsianti priešinga, jei jis ir toliau dirbsias savo amato darbus, kad galima būtų jiedviem ne tik pragyventi, bet ir turėti

kuo šelpti pavargėlius. Marija mielai sutiko su tuo, sakydama, žinanti, jog Dievas nori, kad jiedu būtų ne koki turtuoliai, bet beturčiai ir beturčių mylėtojai.

Po to jiedu gražiai ir nesavanaudiškai ginčijosi, katras katram turi tarnauti. Laimėjo ši šventą nuolankumo ginčą Marija, pareikšdama, jog šeimos galva yra vyras ir, jog ji negalinti leisti, kad ši prigimtinė dalykų tvarka būtų pakeista.

Kai Juozapas, gyvendamas drauge su Marija, matė nepaprastą jos sielos tyrumą ir taurumą, jis dar labiau stebėjosi ja ir dar karščiau ją mylėjo. Ne kartą jis džiaugsmingai dėkojo Dievui, kad davė jam nevertam tokią gyvenimo draugę. Dievas taip pat paskatino jį ko labiausiai ją gerbti, leisdamas sklisti iš jos ramaus, gražaus, didingo veido dangiškai šviesai.

Marija niekada nebuvo be darbo. Atlikusi namų liuobą, ji sutvarkydavo savo vyro drabužius, ar paruošdavo ką nors beturčiams. Ji visada šelpdavo pavargėlius savo rankų darbų vaisiais. Kitaip — ji jausdavosi pilnai neatlikusi savo pareigos jų atžvilgiu. Jokių tarnų ji niekada neturėjo. Artimo meilė, nuolankumas ir klusnumas neleido jai kam nors davinėti įsakymų. Tarnaudama Juozapui, o kiek paskiau ir savo Sūnui, ji niekada nieko neapleido ir neužmiršo. Dirbdama kasdieninius darbus, ji visada buvo giliai susitelkusi, savo širdyje bendraudavo su Dievu, jį garbindama ir prašydama ko greičiau atsiųsti žadėtąjį Atpirkėją.

Žmonės, kurie ją pažinojo ir su ja susitikdavo, pajusdavo savo širdyse ypatingo džiaugsmo, kuris, kaip jie buvo įsitikinę, sklido iš jos. Ne vienas, vos ją pamatęs, pasibjaurėdavo savo nuodėmėmis. Ne vienas pataisė savo gyvenimą. Visus veikdavo kažkokia nežemiška jėga. Supratusi tai Marija, prašė

Dievą leisti jai būti žmonėms nežinomai ir jų nepaisomai. Išklausydamas jos, Dievas davė, kad žmonės paliovė stebėjęsi Marija ir apskritai ja domėjęsi. Jie paliko ją visiškoje ramybėje.

Laikas, kurį Visagalis buvo paskyręs Atpirkėjui ateiti, buvo jau čia pat. Tačiau busimoji jo Motina, nuolankioji Nazareto Mergelė, nė manyti nepamanė būsianti glaudžiai susijusi su šiuo didžiausiuoju pasaulyje įvykiu. Todėl Viešpats, norėdamas tinkamai ją paruošti prie didingosios Apreiškimo paslapties, davė jai per devynias dienas, kurios dar buvo likusios iki Įsikūnyjimo dienos, visą eilę nuostabių dvasios pergyvenimų. Per juos jos siela pakilo į iki tol nežinomą šventumo ir meilės laipsnį, o jos protas gavo pilną ir gilų kūrinijos pažinimą.

Pirmąją šios, taip sakant, novenos dieną, kai Marija savo papročiu vidurnaktį savo kambarėlyje parkniubusi meldėsi, pasirodė jai Visagalis. Jis pranešė jai visus daiktus sukūręs vien tik iš beribės savo meilės ir atskleidė prieš ją tai visa, ką buvo padaręs pirmąją kūrimo dieną. Marija, matydama, kad ir ji pati sukurta iš menkos žemiškos medžiagos, ko giliausiai save žemino. Viešpats paragino ją be paliovos melstis, kad vienas dieviškųjų Asmenų priimtų žmogaus prigimtį, kas, kaip pasakė jis, netrukus turi įvykti. Išgirdusi tai Marija sušuko:

«Amžinoji Išmintie ir didžiausioji Gėrybe! Mūsų nuodėmės vis gausėja ir didėja. Kaipgi mes galime nusipelnyti tąją laimę, kurios, deja, kasdien daromės vis mažiau verti? Bet jeigu aš stoviu skersai, kelio šiai begalinei malonei, leisk man verčiau išnykti negu kliudyti tavo šventajai valiai».

Per kitas šešias dienas Dievas davė Marijai ne tik savo atitinkamomis dienomis sukurtųjų daiktų pažinimą, bet ir jų supratimą bei galią valdyti gamtos

daiktus, kaip antai: vėjus, vandenį, mineralus, augalus ir gyvulius. Bet ji niekada nesinaudojo šiaja galia. Tam ji buvo per daug nuolanki, o, be to, gerai žinojo nepaprastą kentėjimų vertę. Po to Dievas parodė jai žmonių sukūrimą ir nupuolimą. Matymas, kaip Dievas myli nusidėjusius žmones ir kaip reiškia jiems savo gailestingumą, paruošė Mariją tapti gailestingumo Motina ir nusidėjėlių Gynėja. Dievas apreiškė jai naująją Malonės Įstatymą ir neapsakomą palaimą, kuri eis iš šv. sakramentų. Bet jis taip pat parodė jai ir kaip daug žmonių atmes Atpirkėjo teikiamą išganymą. Karštai besimeldama už žmonių, Marija gavo aiškų pažadą, kad Dievas Sūnus tuojau ateis į pasaulį.

Septintąją dieną Marija išgirdo Dievą sakantį:

«Mūsų išrinktoji Balandėle. Mes norime tave priimti, kaip mūsų Sužadėtinę. Todėl reikia tave vertai papuošti».

Marijai kukliai besimeldžiant, du Serapinai apvilko ją balta gražia suknele, sujuosė brangiais akmenimis išpuošta juosta, surišo jos plaukus aukso kaspinu, apavė kojas aukso kurpaitėmis, uždėjo ant rankų brangių akmenų apirankes, užmovė ant piršto aukso žiedą, įdėjo į ausis aukso auskarus ir užkabino ant kaklo aukso karolius. Visa tai reiškė įvairias dorybes, kurios puošė Marijos sielą.

Aštuntosios dienos vidurnaktį išgirdo Marija Dievo balsą besakantį:

«Ateik, mano Išrinktoji, ateik pas mane! Aš išaugštinu nuolankiuosius ir beturčius pripildau gėrybių. Kadangi tu atradai malonę mano akyse, prašyk iš manęs, ko nori. Aš neatmesiu tavo prašymo, net jei prašysi ir dalies mano karalystės».

Pilna nuolankumo ir meilės Marija atsakė:

«Viešpatie! Aš neprašau sau tavo karalystės

dalies, bet jos visos savo broliams, žmonėms. Todėl, maldauju tave, atsiųsk mums Atpirkėją».

Į tai Dievas tarė:

«Mano Dukra: Tavo prašymas greitai įvyks! ».

Devintąją dieną Dievas, parodęs Marijai darnią ištisos visatos sąrangą, tarė:

«Mano Balandėle: Aš sukūriau visus tokius įvairius ir gražius daiktus, kuriuos matei, vien tik iš žmonių meilės, vien tik išrinktiesiems. Tu, mano Sužadėtine, radai malonę mano akyse. Todėl aš paskiriu tave tųjų visų daiktų Valdove. Tu gali elgtis su jais taip, kaip nori».

Po to angelai uždėjo ant Marijos galvos vainiką su užrašu «Dievo Motina». Tačiau ji nematė šių žodžių. Visos dangaus dvasios jai nusilenkė ir ją pagerbė. Galop Dievas padidino jos sielos grožį taip, jog visa Marijos būtybė ko ryškiausiai atspindėjo savo Kūrėjo šviesą.

Tačiau Marija vis tebesižemino savo sieloje. Jos širdis nebuvo nė kiek išdidi, pasipūtus. Atvirkščiai. Kuo augščiau Dievas ją kėlė, tuo menkliau ji manė apie save. Ji net įtarti neįtarė, jog su ja vyksta kažkas nepaprasto, didingo ir nuostabaus. Jos nuolankumas buvo toks gilus ir nuoširdus, jog net nė dabar mintis nekilo jos Nekaltojoje Širdyje, kad ji yra išrinkta būti žmonijos Atpirkėjo Motina.

M a l d a

« Visagalis amžinasis Dieve, kurs, veikiant šventajai Dvasiai, garbingosios Mergelės Motinos Marijos kūną ir sielą 'priruošei, kad nusipelnytų būti verta tavo Sūnaus būstinė, duok, kad, kurie džiaugiamės jos minėjimu, jos maloniu užtarimu būtume išgelbėti nuo dabartinio pikto ir nuo amžinosios mirties. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

APREIŠKIMAS

« Viešpaties angelas apreiškė Marijai, ir pradėjo iš šventosios Dvasios » (*Bažn. mald.*).

— Dieną prieš įvykstant Apreiškimo paslapčiai, — pasakojo švč. Marija vienai regėtojų, — man rodėsi, kad mano širdis pliū iš Atpirkėjo pasiilgimo ir meilės, ir aš numirsiu. Bet Dievas mane palaikė. Jis pripildė mano sielą tvirtos vilties, jog Atpirkėjas tuojau nužengs iš dangaus. Bet nuolankumas kėlė man baimės, kad dėl to, jog aš esu pasaulyje, jo atėjimas nebūtų nudelstas.

— Aš bijojau, kad mano akys išvys, ar ausys išgirs, ar lūpos ištars ką nors, kas Dievo valiai priešinga. Net tylėdama aš buvau pilna baimės ir susirūpinimo, jog gal tyliu tada, kada reikia kalbėti. Būdama tokia nerami širdyje, aš visą viltį turėjau Dievuje...

Atėjus nuo amžių nustatytajai dienai ir valandai, kurią antrasis švč. Trejybės Asmuo turėjo įsikūnyti, Dievas pasakė arkangelui Gabrieliui žodžius, kuriais privalėjo jis pasveikinti Mariją ir su ja kalbėtis. Daugybės angelų lydimas nužengė Gabrielis iš dangaus, džiaugdamasis gavęs atlikti tokią begalinės reikšmės pasiuntinybę. Jis priėmė neapsakomai gražaus jaunikaičio išvaizdą. Jo plaukai buvo šviesūs, banguoti, jo veidas spindėjo, kaip saulė. Jo mostai buvo švelnūs, malonūs, bet drauge ir didingi. Jo galvą puošė puikus vainikas, o krūtinę — kryžius.

Jo drabužiai blizgėjo įvairiomis spalvomis. Pasirodė jis kukliajame Nazareto namelyje prasidėjus jau nakčiai, kada Marija paprastai eidavo melstis į savo kambarėlį.

Švč. Mergelė buvo tada puspenkioliktų metų. Ji buvo kiek didesnio ūgio, negu kitos tojo pat amžiaus merginos. Jos sudėtis buvo ko tobuliausia. Neapsakomai dailus, aiškus, kiek rusvas jos veidas buvo labiau pailgas negu apskritas. Jos akys buvo didelės, tamsios, rimtos, bet kartu ir nuostabiai malonios. Visi jos bruožai buvo darnūs ir toki gražūs, jog nė vienas žmogus nėra buvęs tobulesnės už ją išvaizdos. Jos drabužiai buvo prasti, menki, bet švarūs, be mažiausios dėmelės. Jie buvo tamsiai pilkos, lyg pelelių, spalvos. Dėvėjo ji jais ko kukliausiai.

Paėmusi žemą, siaurą stalelį, ant kurio gulėjo šv. Rašto rietimas, Marija pastatė jį kambarėlio viduryje. Po to atsiklaupė ties juo, sudėjo kryžiumi rankas ant krūtinės ir, pakėlusi į dangų akis, ėmė melstis.

Tąją naktį, — pasakojo švč. Marija vienai regėtojų, — aš nuolankiai klūpoju, besimelsdama ir visa širdimi prašiau Dievą, kad teiktųsi leisti man gyventi tol, kol savo akimis galėsiu matyti Atpirkėjo motiną, savo rankomis jai tarnauti, savo galvą prieš ją nulenkti, save visą jos valiai pavesti.

— Aš pradėjau mąstyti apie neapsakomą Dievo didybę ir begalinę garbę. Besigilindama į tai, aš ūmai pastebėjau tris dalykus:

— Pirmiausia, aš pamačiau žvaigždę. Tačiau ne tokią, kokios žiba padangėje. Aš išvydau šviesą daug stipresnę negu saulės. Bet ji nebuvo panaši į jokią šio pasaulio šviesą.

— Toliau, aš pajutau kvapsnį. Bet ne tokią, kokia sklįsta iš augalų ar kitų daiktų. Tai buvo be

galo maloni ir žodžiais neišreiškiamo kvapsnis. Ji pripildė visą mano sielą ir virpino ją neapsakomu džiaugsmu.

— Galop, aš išgirdau balsą. Tačiau tai nebuvo žmogaus balsas... Ir staiga pasirodė prieš mane angelas...

Pažinusi Dievo pasiuntinį, Marija norėjo jam pagarbiai nusilenkti. Bet arkangelas Gabrielis jai to neleido. Atvirkščiai. Jis pats jai giliai nusilenkė ir su didžiausia pagarba tarė:

«Sveika, malonės pilnoji. Viešpats su tavimi. Tu pagirta tarp moterų» (*Lk. 1, 28*).

— Išgirdusi šį sveikinimą, — pasakojo švč. Marija regėtojai, — pradžioje aš iš tikro-labai nusigandau. Nes maniau, kad tai iliuzija (apsigavimas). Aš klausiau savęs: Kągi galėtų tai reikšti? Aš juk žinojau nesanti verta jokių malonių, nors ir neabejojau, kad Dievui nėra nieko negalimo.

Tuoju metu Dievas davė Marijai suprasti, jog ji išrinkta būti Atpirkėjo Motina.

— Aš išgirdau savo sielos gelmėse balsą, — kalbėjo švč. Marija regėtojai: — kuris man sakė: «Tu pagimdysi mano Sūnų! Žinok, jog aš noriu, kad kiti turėtų tau tos pagarbos, kurios tu iš mano meilės trokšti kam kitam. Aš noriu, kad tu būtum mano Sūnaus Motina ir Davėja, kad tu ne tik pati jį turėtum, bet ir duotum visiems, kuriems tik norėsi... ».

— Girdėdama tuos žodžius, — pasakojo švč. Mergelė: — aš taip buvau apimta baimės ir nuostabos, jog vos neapalpau. Aš būčiau tikrai nustojusi sąmonės, jei angelai nebūtu manęs stiprinę...

Tada arkangelas tarė:

« Nebijok, Marija, nes tu radai malonės pas Dievą. Štai pradėsi iščioje ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu Jėzus. Jis bus didis ir bus vadinamas Augš-

čiausiojo Sūnumi. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą: jis karaliaus Jokūbo namuose ir jo karaliavimui nebus galo » (*Lk. 1, 30-33*).

Besigilindama į šios neapsakomos malonės reikšmę, Marija nuolankiai pakėlė savo širdį į Dievą ir prašė jį padėti jai šią tokią svarbią ir jai sunkią valandą. Ji, mat, jautė, kad Dievas, norėdamas ištirti jos tikėjimą, viltį ir meilę, paliko ją šiuo metu

vien jos pačios prigimtinėms jėgoms. Ji drauge priminė Viešpačiui savo amžinos skaistybės įžadą ir savo dvasinį susižiedavimą su juo. Todėl ji tarė arkangelui:

«Kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro! »
(*Lk.* 1, 34).

Gabrielis atsakė:

« Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Augščiau-

siojo galybė apdengs tave savo šešėliu; todėl ir Šventasis, kurs gims iš tavęs, vadinsis Dievo Sūnumi. Štai tavo giminaitė Elzbieta, ir ji pradėjo sūnų savo senatvėje... nes nėra dalyko negalimo Dievui» (Lk. 1, 35).

— Išgirdusi tuos žodžius —, pasakojo švė. Marija: — aš nė truputėlio neabejojau, jog tai tiesa, kas man pasakyta, ir pajutau savo širdyje neapsakomai karštą troškimą būti Dievo Motina. Aš parpuoliau ant kebų, pakėliau augštyr rankas, ir visa mano siela, kupina meilės, šaukė:

«Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei!» (Lk. 1, 37).

Dangiška šviesa pripildė dabar Marijos kambarėlį. Jo lubos prasiskleidė, ir pasirodė dangus. Blizgančiame spindulyje galima buvo matyti švė. Trejybė. Šv. Dvasia reiškėsi sparnuota išvaizda. Liepsnos, kaip sparnai, buvo jos dešinėje ir kairėje. Trys galingi spinduliai įėjo į dešinį švė. Mergelės šoną, ir ją visą apgaubė akinanti šviesa.

— Vos tik aš ištariau žodžius: «Štai aš Viešpaties tarnaitė; tebūnie man taip, kaip tu pasakei», — pasakojo švė. Marija vienai regėtojų, — Dievo malonė apsiautė mane. Niekada aš nebuvo jautusi tokio džiaugsmo ir laimės savo sieloje! Ir tąjį mirksnį Dievas Tėvas davė man savo Sūnų. Mano Sūnus buvo tuojau pradėtas iš šv. Dvasios. Jis paėmė kūną iš mano tyriausiojo kūno. Žodžiais neišreiškiamas jausmas pripildė visą mano sielą ir kūną. Aš žeminau save, kiek begalėdama, nes žinojau, kad tas, kurs pas mane atėjo, yra Visagalis.

Šio nuostabaus ir stebuklingo pradėjimo valandą Marija turėjo nepaprastą regėjimą, per kurį švė. Trejybė apreiškė jai dieviškosios ir žmogiškosios prigimčių Amžinojo Žodžio Asmenyje susivienijimo

paslaptį ir patvirtino jai Dievo Motinos vardą bei teises. Jai taip pat buvo parodytos visos busimosios jos Sūnaus ir žmonių Atpirkėjo gyvenimo ir mirties paslaptys.

Paskendusi nuolankume ir degdama begaline meile, Marija garbino Viešpatį ir karštai dėkojo jam už tokią jai ir visai žmonijai suteiktą malonę. Ji mielai pasiaukojo rūpintis savo Sūnumi ir tarnauti jam per visą jo žemiškąjį gyvenimą. Šiam reikalui ji prašė Dievą naujų malonių ir naujos šviesos, kad galėtų visada ir visur elgtis taip, kaip Dievo Motinai pritinka ir reikia. Dievas jai atsakė:

«Nebijok, mano Balandėle! Aš tau padėsiu ir tau vadovausiu visuose dalykuose, kurie tik bus reikalingi, kad galėtum tinkamai tarnauti mano vienagimiui Sūnui».

Tuo tarpu arkangelas Gabrielis pasišalino. Pranyko ir virš Marijos kambarėlio buvusi žėrinčios šviesos pluoštas. Tajį pat mirksnį, kada šviesa dingo, daug baltų rožės žiedų, kiekvienas su nedideliu žaliu lapu iš lėto nusileido ant Marijos, nuostabiai ją papuošdami. Bet ji nekreipė į tai dėmesio, kas aplinkui ją darėsi. Jos mintys, jausmai ir visa širdis buvo kur kitur...

Taip tat gėlėmis marguliuojančiuose Galiliejos kalneliuose ir slėniuose, beauštant gražiam pavasario rytui, visagalis Dievas pašventė sau tyrą, nuolankią išrinktosios tautos mergele, paversdamas ją ir jos kuklų namelį nauja, nepalyginti vertingesne šventykla. Psalmininko žodžiais betariant, Marija pasidarė tikra Augščiausiojo padangtė, ir Dievas buvo jos viduje (pal. Ps. 45, 5, 6).

Matydamos šią didžiąją paslaptį, visos dangaus dvasios džiaugsmingai garbino Viešpatį kartu su jaunate Dievo Motina ir dėkojo jam visos žmonijos

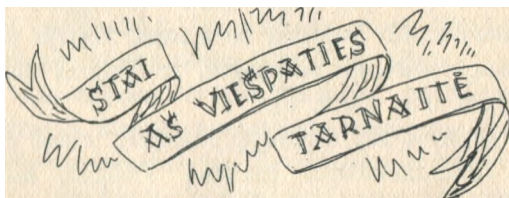
vardu. O toji žmonija, deja, dar nieko nežinojo apie šią reikšmingiausiąją savo Kūrėjo ir Viešpaties dovaną bei didžiausiąją savo gyvenime įvykį.

Tačiau pačią įsikūnyjimo valandą Dievas vis tik suteikė daugelio teisiųjų žmonių širdims nepaprasto džiaugsmo ir dvasios pakilimo jausmą. Visiems jiems kilo mintis, kad čia vyksta kažkas ypatingo, nepaprasto pasaulyje. Bet kiekvienas jų manė tik pats vienas tai tepatirias. Todėl šio savo išgyvenimo ir nepasakojo kitiems. Visoje gamtoje buvo ypatingo sujudimo tą palaimintąją naktį, kurią gamtos Kūrėjas ir Viešpats atėjo į ją, tapdamas žmogum.

Marija dabar atsiklaupusi nuolankiai ir karštai garbino pas ją atėjusįjį ir apsigyvenusįjį amžinąjį Žodį bei visomis jėgomis jam dėkojo visos žmonijos vardu. Po kurio laiko ji pakilo ir nuėjusi pas prie sienos paruoštą nedidelį altorėlį meldėsi stovėdama. Tik apie saulėtekį atsigulė ji kiek pasilsėt.

M a l d a

Savo malonę, meldžiamė, Viešpatie, suteik mūsų sieloms, kad mes, kurie, angelui apreiškiant, pažinome Kristaus tavo Sūnaus, įsikūnyjimą, per jojo kančių ir kryžių būtime nuvesti į iš numirusių prisikėlimo garbę. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVC. MARIJA APLANKO ELZBIETĄ

«Tomis dienomis Marija, atsikėlus, išėjo skubiai į kalnus, į Judo miestą. Ji įėjo į Zakarijo namus ir pasveikino Elzbietą » (Lk. 1, 40).

Praėjus trims dienoms po Apreiškimo, Dievas pranešė Marijai, kad sūnus, kurį pradėjo jos giminitė Elzbieta, bus didelis pranašas ir Mesijo pirmatakas. Drauge jis pareiškė norą, kad Marija aplankytų Elzbietą, ir Atpirkėjas savo buvimu pašęstų motiną bei kūdikį. Nors išeiti viešumon ir per keletą dienų keliauti į Judiejos šalį reiškė Marijai nemažą pasiaukojimą, tačiau ji džiaugsmingai padėjo Dievui, kad suteikė jai šią progą vykdyti jo šv. valią. Po to kreipėsi ji į Juozapą, prašydama leisti jai išvykti. Juozapas dar nieko nežinojo apie Apreiškimą. Mariją pasakė jam dabar tik tiek, jog Viešpats jai pranešė, kad Elzbieta laukia kūdikio, ir jog ji jaučianti pareigą ją aplankyti. Juozapas mielai sutiko. Tuojuo jis paruošė šiek tiek maisto — duonos, žuvies, vaisių, ir pabalnojo asilą. Prieš išvykdamą, Marija atsiklaupė prieš Juozapą ir prašė, kad ją palaimintų. Juozapas pradžioje priešinosi, bet, jai neatleidžiant, palaimino. Po to Marija ir Juozapas, daugelio angelų lydimi, iškeliavo.

Daug kartų per tas keturias varginančios kelionės dienas Marija nulipdavo nuo asilo ir siūlydavo Juozapui joti. Tačiau jis niekada to nedarė. Bet Marijai kai kada leisdavo jis eiti pėsčiai. Ir kelionėje būdama, Marija nepraleisdavo progos daryti artimo meilės

darbų. Kur tik galėdavo, lankydavo ji vargdienius ir ligonius. Viena sunkiai karštine serganti neturtinga mergaitė tuojau išgijo, vos tik pas ją atėjo Marija. Per visą savo gyvenimą ji neužmiršo šios gražios moteriškės, kuri ją taip nuostabiai pagydė.

Po keturių kelionės dienų Juozapas ir Marija atvyko į Ain-Karem kaimą, esantį beveik prie pat Jeruzalės, čia gyveno Zakarijas su savo žmona Elzbieta. Jo namas dunksojo gražiame įkalnėje tysančiame sode.

Pirmutinė svečius pamatė ir pasitiko Elzbieta. Jai Dievas buvo pranešęs, kad atvyksta Marija. Elzbieta buvo augšto ūgio, malonaus veido, jau pusamžį peržengusi moteriškė. Paėmusi Mariją už rankų (Juozapas pasiliko sutvarkyt asilo ir to trupučio daiktų, kuriais naudojosi kelionėje) nusivedė ją per sodą prie namo ir nuolankiai paprašė į vidų. Čia jiedvi džiaugsmingai apsikabino ir pasibučiavo. Marija tarė:

«Tesaugoja tave Viešpats, mano brangioji, ir teduoda tau ko daugiausia malonių».

Vos tik suskambėjo Marijos balsas, Elzbieta buvo pripildyta šv. Dvasios, kuri pranešė jai apie Įsikūnyjimo paslaptį, apie ypatingą Marijos garbingumą visatoje ir apie jos pačios sūnaus pašventimą. Visa švytėdama džiaugsmu, ji su didžiausia pagarba pažvelgė į savo viešnią, paskui kiek pasitraukė atgal, ir pakėlusi rankas į dangų, sušuko:

«Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo iščios vaisius! Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties Motina ateina pas mane? Nes štai kaip tik tavo pasveikinimo balsas pasiekė mano ausis, šokterėjo iš džiaugsmo kūdikis mano iščioje. Palaiminta, kuri įtikėjai, nes tai, kas Viešpaties tau pasakyta, įvyks» (Lk. 1, 42-45).

Nukreipdama tuos Elzbietos žodžius Dievo garbei, Marija, sudėjusi rankas kryžiumi ant krūtinės ir pakėlusi žvilgsnį į dangų, ėmė giedoti neapsakomai gražiu balsu:

«Mano siela garbina Viešpatį, ir mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje. Nes jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą. Štai nuo dabar visos

kartos vadins mane palaiminta. Nes didelių dalykų padarė man Galingasis, kurio vardas šventas. Jo gailėstingumas iš kartos į kartą tiems, kurie jo bijo. Jis parodo savo peties galybę, išsklaido tuos, kurie puikūs savo širdies mintyje. Jis numeta nuo sosto galiūnus ir išaugština žemuosius. Alkstančius jis pripildo gėrybių, o turtuolius paleidžia tuščius. Jis palaikė savo tarną Izraelį, atsimindamas savo gailėstingumą taip, kaip buvo kalbėjęs mūsų tėvams, Abraomui ir jo vaikų vaikams per amžius ».

Dievo įkvepiama Elzbieta galėjo drauge su Marija giedoti šią giesmę.

— Elzbietai stebintis mano lūpomis kalbančios šv. Dvasios galybe, — pasakojo švč. Marija vienai regėtojų, — aš stebėjausi Dievo malonės veikimu joje, ir mudvi abi drauge garbinova Dievą.

Po to Elzbieta pavedė Marijai pačią save, visą savo šeimą ir namą ir paprašė ją apsigyventi kambaryje, kuriame paprastai ji meldavosi. Marija, nuolankiai dėkodama, priėmė pakvietimą. Tame kambaryje ji meldėsi ir ilsėjosi. Be jos ir Elzbietos, niekas kitas į jį neįeidavo.

Ilgai dar jiedvi šnekėjosi apie dangiškąsias paslaptis, kurios jiedviejose vyko. Apie vakarą, Marija išėjusi iš kambario, sutiko Elzbietos vyrą Zakariją, augštą, gražų, seną kunigą ir paprašė palaiminimo. Jis davė jį tylėdamas, nes jau šeši mėnesiai, kaip negalėjo kalbėti, kadangi nepatikėjo arkangelo žodžiams, jog Elzbieta pagimdys sūnų.

Po trijų dienų Juozapas grįžo į Nazaretą, gi Marija pasiliko pas Elzbietą dar trims mėnesiams. Per tą laiką ji, atlikusi kasdienines savo maldas, siuvo ir ruošė laukiamajam savo giminaitės kūdikiui vystyklus ir drabužėlius. Be to, kada tik galėjo, padėjo tarnaitėms plauti indus ir valyti namą. Viena

tarnaitė buvo labai nekantri ir irzli. Ji greitai supyk-
davo ir imdavo net keikti. Bet Marijos asmuo ir
visa elgsena taip ją paveikė, jog neilgai trukus pa-
sidarė ji rami, maloni ir meili. Viena išdidi ir pa-
tvirkusi kaimynė tyčiomis atėjo pažiūrėti tos, kaip
ji pašaipiai sakė «šventumu dvelkiančios viešnios». Ižūliai paspoksojusi kurį laiką į Mariją, ji parėjo
namo ir tuojau ėmė gaudžiai verkti, gailėdamosi už
savo nedorybes ir negerą intenciją. Gailestingumo
Motina meldavosi už tuos žmones, kuriuos tik su-
tikdavo, ir ne vienam jų išprašė malonę pasitaisyti.

Kas vakarą Marija ir Elzbieta meldavosi drauge
Marijos kambaryje. Ne viena kiaura naktis praėjo
jiedviem taip besimeldžiant. Kelis kartus Elzbieta
turėjo laimės matyti savo viešnią dvasios pagavime:
pakilusią augštyrą ir spindinčią nežemiška šviesa
bei grožiu.

Besibaigiant trečiam mėnesiui, Elzbieta prašė
Mariją pasilikti pas ją, iki užgimsiant jos sūnui.
— Duok man džiaugsmo pamatyti mano kūdikį
tavo rankose, brangioji, — maldavo ji. — Neatsa-
kyk man tos paguodos ir tos taip didelės laimės
mano sūnui. — Marija atsakė į tai, kad jiedvi abi
turi prašyti Dievą nurodyti savo valią šiame dalyke.
Jiedviem besimeldžiant, Dievas tarė Marijai:

«Mano Balandėle! Padėk Elzbietai jos sunkiomis
dienomis. Kai kūdikiui bus duotas vardas, sugrįši
į Nazaretą drauge su Juozapu, kuris netrukus į
čia atvyks».

Praėjus po to kelioms dienoms, Marijai savo
kambaryje karštai besimeldžiant už motiną ir kū-
dikį, Elzbieta, nedaug sunkumų tepatirdama, susi-
laukė sūnaus. Kai kūdikis buvo suvystytas, Marija
atėjo pas Elzbietą ir paėmė jį į rankas. Ypatinga
Dievo malone kūdikis galėjo jau viską suprasti. Ži-

nodamas, kad Marija yra Dievo Motina, jis su meile žiūrėjo į ją ir garbino Viešpatį bei jam dėkojo. Marija aukojo jį amžinajam Tėvui ir meldėsi už jį. Dideliam Elzbietos džiaugsmui ji meiliai glamonėjo kūdikį. Bet bučiuoti jo nebučiavo, nes pirmutinį savo skaisčių lūpų pabučiavimą buvo paskyrusi savo dieviškajam Sūnui.

Šį nepaprastą po tiek nevaisingumo metų kūdikio susilaukimą daug kas laikė tikru stebuklu. Giminės, bičiuliai ir kaimynai gausiai lankėsi pas besidžiaugiančius Zakariją ir Elzbietą ir juodu sveikino bei jiedviem linkėjo.

Marija, kartą besikalbėdama su Elzbietą, pranešė jai, jog tiek jai, tiek jos vyrui Dievas paskyrė jau neilgai begyventi šiame pasaulyje. Todėl ragino ją būti dar duosnesne pavargėliams, nes vaiku pasirūpinsiąs Dievas. Ji taip pat padėjo Elzbietai ir Zakarijui išdalinti vargdieniams daug turtų.

Aštuntąją po užgimimo dieną turėjo būti atlikta apipjaustymo apeiga ir duotas kūdikiui vardas. Kilus klausimui, kuo vardu praminti kūdikį, Zakarijas paėmė lentelę ir parašė: «Jo vardas Jonas» (*Lk.* 1, 63). Tajį pat mirksnį, Marijai paprašius Dievą, atgavo jis kalbą ir, šv. Dvasios įkvėptas, pradėjo džiaugsmingai giedoti:

«Pagirtas teesie Viešpats, Izraelio Dievas, nes jis aplankė ir atpirko savo tautą... kaip yra kalbėjęs burna savo šventųjų pranašų... jog išgelbėsiąs nuo mūsų neprietelių ir iš rankos visų, kurie mūsų nenkenčia, kad parodytų pasigailėjimo mūsų tėvams ir atsimintų savo šventąją sadorą, priesaiką, kurią yra padaręs mūsų tėvui Abraomui, duosiąs mums be baimės, iš mūsų neprietelių rankos išvaduotiems jam tarnauti šventume ir teisingume jo akyvaizdoje per visas mūsų dienas. O tu, vaikeli, būsi vadinamas Augščiausiojo pranašu, nes eisi ties Viešpaties veidu jo kelių taisyti, duoti jo tautai išganymo pažinimo jų nuodėmėms atleisti, per širdingiausią mūsų Viešpaties gailestingumą... ».

Po kelių dienų atvyko iš Nazareto Juozapas. Liūdna širdimi atsisveikino dabar Marija su savo giminaite ir jos vyru. Atsiklaupusi prieš Zakariją,

ji prašė, kad ją palaimintų ir jai atleistų visas kaltes, kokių tik yra padariusi jo namuose. Senelis kunigas, kuris jau žinojo, kad ji Atpirkėjo Motina, buvo giliai sujaudintas tokio jos nuolankumo ir, laimindamas ją, tarė: — Visos tautos tepažįsta Dievą per tave, ir tebūnie per tave garbinamas Jokūbo Dievo vardas. — Po to Marija suramino beliūdinčią Elzbietą ir, vėl paėmusi į rankas mažytį Jonuką, jį palaimino. Kūdikis gi šnibždėjo jai: «Tu esi paties Dievo Motina. Visada užtark mane pas Augščiausiąjį». Ir jis tris kartus pabučiavo jos ranką. Juozapui taip pat atsisveikinus su mielaisiais šeimininkais, Marija atsi-klaupusi paprašė jo palaiminimo, ir tuojau abudu iškeliavo atgal į Nazaretą.

Griždama į Nazaretą, švč. Mergelė išgelbėja nuo piktųjų dvasių vieną vargšę pristotą moteriškę ir atitraukė nuo nuodėmingo gyvenimo vieną užteigos namo savininką, kuris buvo maloniai priėmęs ją ir Juozapą. Būdama jau trys mėnesiai palaimintoje būklėje, ji dabar greičiau pailsdavo negu pirma. Ji daug meldėsi, prašydama Dievą, kad duotų Juozapui malonę viskam suprasti, kai jis pastebės jos būklę, nes žinojo gerai, kad be Viešpaties leidimo negali jam atidengti savo šventos paslapties.

M a l d a

Suteik savo tarnams, meldžiamė, Viešpatie, dangiškos malonės dovaną, kad tiems, kuriems švč. Mergelės gimdymas buvo išganymo pradžia, jos Aplankymo prisiminimas padaugintų sielos ramybę. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

BANDYMŲ DIENOS

« Kadangi tu patikai Dievui, reikėjo, kad pagunda ištirtų tave » (*Tob. 12, 13*).

Nepaprastas Marijos šventumas sudarė didelę mįslę piktosioms dvasioms ir jų vadui Liuciferiui. Jos nemanė, kad ji galėtų būti toji Mergelė, iš kurios gims Atpirkėjas, nes ji turėjo vyrą, o, be to, labai jau neturtingai ir kukliai gyveno. Tačiau nelabasis vis tik baisiai niršo prieš ją, kadangi ji buvo tokia šventa. Todėl nusprendė pasiūsti pas ją septynis būrius piktuųjų dvasių, kad jos ją gundytų į kiekvieną iš septynių vyriausiųjų nuodėmių. Bet Viešpats pranešė tai Marijai, sakydamas: «Mano Išrinktoji! Aš būsiu su tavim kovoje. Aš noriu, kad tu sugėdintum tuos mano ir žmonijos priešus dar prieš man pasirodysiant pasaulyje».

Giliai susijaudinusi Marija atsakė: «Mano Viešpatie! Aš visiškai priklausau tau. Daryk su manim tai, kas teikia tau daugiau garbės. Tik stiprink mane!».

Kai palikta tik savo pačios jėgoms Marija meldėsi, Dievas leido pirmajam piktuųjų dvasių būriui gundyti ją į puikybę. Norėdamos atitraukti ją nuo maldos, jos ėmė gąsdinti ją bjauriais savo bliovimais ir staugimais. Bet Marija nė kiek nenusigando ir nepaliovė meldusis. Tada piktosios dvasios ūmai pasivertė spindinčiais angelais ir stengėsi įtikinti Mariją atėjusios nuo Dievo jai palinkėt ir jos pagarbint.

Bet jos tuojau išsidavė, žadėdamos paskirti ją Dievo Motina. Švč. Mergelė parpuolė kniūpsčia asloje ir, nekreipdama į jas jokio dėmesio, toliau karštai meldėsi. Susigėdusios jos tuojau dingo.

Kitas piktujų dvasių būrys mėgino įtraukti Mariją į godulystę. Jos siūlė jai daug aukso ir visokių brangenybių, sakydamos, jog Dievas nori, kad ji tai visa išdalintų pavargėliams, nes, esą, geriau, kad toks šventas asmuo, kaip ji, turi tąsias gėrybes, negu kad jas piktam naudoja visoki nedorėliai. Marija nesiginčijo. Ji tik meldėsi psalmės žodžiais: «Pa-lenk, Viešpatie, mano širdį į savo potvarkius, o ne į godulystę. Nugręžk mano akis, kad nematytų tuštybės» (*Pa.* 118, 36-37).

Kai trečiasis piktujų dvasių būrys bandė gundyti ją į neskaistybę, ji taip uoliai pakartojo savo skaistybės įžadą, jog jos pranyko, lyg perkūno trenktos.

Ketvirtasis piktujų dvasių būrys įtempė visas jėgas Marijai įtraukti į rūstybę. Pasirodžiusios jai kai kurių pažįstamų moterų išvaizdoje, jos ėmė visaip ją įžeidinėti, plūsti ir jai grūmoti. Bet Marija supratusi jų pokštus, jas visiškai paniekino.

Penktasis būrys veltui gundė Mariją į apsirijimą.

Po to pavydo dvasios statė jai prieš akis daugybę medžiaginių ir dvasinių gėrybių, kurių Dievas suteikė kitiems, bet nedavė jai. Jos taip pat paskatino kai kuriuos turtingus asmenis papasakoti Marijai, kaip laimingi tie, kuriems netrūksta visokių šio pasaulio daiktų. Bet ji atsakė jiems, jog privalo už viską dėkoti Dievui ir tinkamai naudotis jo dovanomis, o pati, pareiškė, nesanti jų verta.

Galop paskutinis piktujų dvasių būrys stengėsi sugundyti Mariją aptingti. Jos sukėlė joje pailsimo ir nuovargio jausmą ir ragino ją apleisti kai kurias maldas ir geruosius darbus, kad pasilsėjusi juo ge-

riau juos atliktų. Tačiau Marija pažino šiuos žabangus ir nesidavė atitraukiama nuo maldų ir gerųjų darbų.

Liuciferis buvo dabar taip įdūkęs ant Marijos, jog ryžosi pats visa jėga smogti jai ir jos išėjoje esančiam kūdikiui. Jis, mat, nujautė, jog vis tiek kas iš jos neužgims, bus didelis jo priešas. Todėl priėmęs baisaus siaubūno išvaizdą, puolė jis švč. Mergele. Žvėriškai baubdamas ir sroves dūmų bei ugnies iš nasrų leisdamas, stengėsi jis ją išgąsdinti. Tačiau Marija, nors jį matė ir girdėjo, buvo tokia rami, lyg tarsi čia būtų vien uodas tezyzės. Tada tasai melo tėvas mėgino užnuodyti jos sielą, pasakodamas apie Dievą ir religiją visokių melų ir klaidų, kokių tik kada nors buvo pasaulyje. Bet Marija narsiai skelbė priešingas tiems melams ir klaidoms tiesas ir giedojo Dievo garbei giesmių. Prašant jai Dievą neleisti piktosioms dvasioms taip laisvai skleisti pasaulyje melus ir klaidas, iš tikro buvo susiaurintos jų veikimo ribos.

Galop po paskutinio visų pragaro dvasių drauge įvykdyto tuščio puolimo Marijai buvo leista įsakyti nugalėtoms piktosioms dvasioms grįžti į pragarą. Atlygindamas už laimėtą kovą, Dievas pasirodė jai su visais angelais ir ją pagerbė. Ji gi džiaugsmingai ir nuolankiai garbino visokio gėrio Versmę ir Davėją.

Marijai esant jau penkis mėnesius nėščiai, Juozapas negalėjo nepastebėti šios josios būklės, nors Marija niekada nebandė nuo jo slėptis. Jis niekaip neįstengė suprasti to, ką taip aiškiai matė. Tačiau būdamas teisingas ir geras, jis susilaikė čia ne tik nuo bet kokio sprendimo, bet ir nuo įtarimo. Bet susirūpinimas vis giliau skverbėsi į jo širdį. Jis bijojo net pamanyti, jog privalo paskusti ją vyresniesiems, kad tie pagal Mozės įstatymo reikalavimą įsakytų užmušti ją akmenimis. Jis taip pat nedrįso apie šį tokį švelnų dalyką kalbėtis su Marija, kadangi ji pati nieko apie jį jam nesakė. Todėl kreipėsi jis į Dievą, karštai prašydamas: «Augščiausiasis Viešpatie! Liūdesys mane žudo... Protas man rodo, kad Marija nekalta... Bet juslės ją skundžia... Kągi turiu aš daryti? Kodėl ji viską slepia nuo manęs? Tačiau aš susilaikau nuo sprendimo. Priimk mano sielvartą, kaip malonią auką... Aš netikiu, kad Marija būtų galėjusi tave įžeisti... Valdyk, Viešpatie, mano protą ir širdį».

Marija aiškiai matė, kad Juozapas kenčia ir suprato to priežastį. Jautri jos širdis buvo kupina jam užuojautos. Bet ji žinojo esanti įpareigota saugoti didžiąją Dievo paslaptį tol, kol jis pats leis ją atskleisti. Pilna išminties ir pasitikėjimo ji pavedė šį visą dalyką Apveizdai. O gerąjį savo vyrą stengėsi ji raminti, dar mieliau ir uoliau juo besirūpindama.

Jos sveikata buvo itin gera, išvaizda neapsakomai

maloni ir graži. Su Juozapu gi buvo kaip tik atvirkščiai. Susirūpinimas ir nuliūdimas taip jį graužė, jog buvo aiškiai matyti, kaip jis liesėja, silpnėja, nykte nyksta. Pilna baimės Marija prašė jį daugiau kreipti dėmesio į savo sveikatą, nedirbti taip sunkiai, kiek pasilsėti, atsigaiivinti. Visa širdimi gailėdamosi jo, ji maldavo Dievą jį suraminti, paguosti.

Du mėnesiu kantriai ir kilniai savo širdgėlą kentęs, Juozapas galop priėjo prie išvados, jog geriausia jam būtų visiškai pasitraukti. Jis nutarė vidurnaktį apleisti namus. Susidėjęs į ryšulį kiek daiktų, jis meldėsi, sakydamas: «Viešpatie! Aš nerandu kito būdo grąžinti savo sielai ramybę... Aš netikiu, kad mano žmona būtų svetimavusi. Tad aš verčiau pasišalinsiu nuo jos ir apsigyvensiu kur tyruose. Neapleisk manęs, Viešpatie!». Parpuolęs kniūpsčias asloje, jis padarė įžadą eiti į Jeruzalės šventyklą ir duoti auką, kad Dievas saugotų Mariją ir jai padėtų. Po to atsigulė truputį pasilsėt.

Tuo tarpu Marija, žinodama, ką Juozapas sumanė, taip pat meldėsi, kalbėdama: «Prašau tave, Viešpatie, neduok jam įvykdyti šiojo sumanymo ir mane apleisti ».

Dievas jai atsakė: «Mano Balandėle! Aš tuojau aplankysiu ir paguosiu savo tarną Juozapą. O kai aš per angelą apreikšiu jam paslaptį, kurios jis dabar nežino, galėsi tu jam viską atvirai papasakoti. Aš jį pripildysiu mano Dvasios, ir jis teiks tau pagalbos visuose dalykuose, kurie tik įvyks ». — Šie Dievo žodžiai visiškai nuramino Mariją.

Viešpats dabar atsiuntė arkangelą Gabrielį pas bemiegantį Juozapą, kurs, nors jo nematė, bet aiškiai girdėjo jo balsą sakantį: «Dovydo sūnau, Juozapai, nebijok priimti savo žmonos Marijos, nes kas joje gimė, yra iš šventosios Dvasios; ji pagimdys

sūnų, o tu praminsi jį vardu Jėzus, nes jis išgelbės savo tautą iš jų nuodėmių» (Mt. 1, 20-21).

Išgirdęs šią didžią paslaptį, Juozapas pabudo. Jis aiškiai suprato dabar, kad jojo žmona Marija iš tikrųjų yra Mesijo Motina. Neapsakomo džiaugsmo banga užliejo jo širdį. Bet drauge buvo jam ir be galo skaudu, kad buvo Marija abejojęs. Parkniubęs asloje, jis nuolankiausiai padėkojo Dievui, kad teikėsi apreikšti jam šiąją paslaptį. Po to ėmė jis pats sau priekaištauti dėl to viso, kas buvo atsitikę, sakydamas: « Tu mano dangiškoji žmonele! Kaipgi galėjo nevertasis tavo tarnas abejoti tavo ištikimybė? Kodėlgi aš nebučiavau žemės, kurią palietė tavo kojos? Deja man... Visas mano mintis tu žinėjai... Taip pat ir tai, kad aš pasiryžau tave apleisti. Gerasis Viešpatie! Duok man jėgų prašyti ją atleidimo! Taip pat tu Viešpatie, dėl jos atleisk man šią tokią didelę mano kaltę! ».

Srūdamas tad atgailos ašaromis, išrišo jis savo ryšulį ir pradėjo šluoti aslą bei daryti kitus namų liuobos darbus, kuriuos iki tol palikdavo Marijai. Jis pasiryžo nuo šiol būti visur ir visada nuolankiausias jos tarnas.

Bešvintant, kai žinojo, kad Marija yra jau pabaigusi savo ryto maldas, Juozapas įėjo į jos kambarėlį ir parpuolęs ant kelių prieš ją, kalbėjo: «Mano sužiedotinė ir amžinojo Žodžio Motina! Visa širdimi maldauju tave man atleisti! Aš esu tikras, kad nė viena mano mintis nebuvo tau nežinoma. Labai, labai suklydau, ryždamasis tave apleisti užuot tau, kaip mano Viešpaties Motinai, tarnavęs. Bet taip dariau iš nežinojimo. Dabar aš pavedu tau visą savo širdį ir visą gyvenimą. Nesikelsiu tol, kol man neatleisi ir manęs nepalaiminsi».

Pakėlusi jį Marija, atsiklaupė prieš jį ir tarė su giliu džiaugsmu ir meile: «Mano brangusis! Aš turiu prašyti tave atleidimo už skausmą ir nuliū-

dimą, kurių tu patyrei. Tačiau, nors ir labiausiai norėdama, aš negalėjau savo noru bet ką tau pranešti apie šventąją paslaptį, kurią man pavedė Visagalis. Bet aš visada būsiu tavo tarnaitė. Viešpats išrinko mane savo Motina ne tam, kad man kiti tarnautų šiame mirtingajame gyvenime, bet tam, kad aš būčiau visų, taigi ir tavo tarnaitė. Tarnauti tai šventa mano pareiga ».

Kai Juozapas pakėlė Mariją, tyriausioji ir nuolankiausiaji Dievo Motina buvo pilna šventosios Dvasios. Visa liepsnodama nežemiška šviesa ir būdama dvasios pagavime ji kalbėjo: «Mano siela garbina Viešpatį». Matydamas ją nuostabios šviesos apsiaustą, Juozapas, giliai nusilenkęs, pagarbino joje esantįjį Viešpatį. Įsikūnyjusias Žodis gi meilingai žiūrėjo į gerąjį Juozapą, priimdamas jį savo Globėju šiame pasaulyje ir pripildydamas jo tyrąją širdį malonių.

M a l d a

Neatmesk, Viešpatie, žmonių, kurie skausmuose ir sielvartuose į tave kreipiasi, bet dėl savo šventojo vardo garbės maloniai padėk kenčiantiesiems. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVC. MARIJA IR ŠV. JUOZAPAS NAZARETE

«Palaiminti beturčiai
dvasioje, nes jų dangaus
karalystė» (Mt. 5, 1).

Sužinojęs, kad Marija yra išrinktoji pasaulio Atpirkėjo Motina, Juozapas visiškai pasikeitė. Jis nusistatė dabar reikšti jai ko didžiausią pagarbą. Praeidamas pro ją ar kalbėdamasis su ja, jis nuolankiausiai priklaupdavo. Jis jau nebeleido jai plauti indų ar švarinti namo. Kadangi Marija tam priešinosi, jis ėmė atlikinėti tuos liubos darbus, jai besimeldžiant. Nežinodama, ką bedaryti, švč. Mergelė kreipėsi į Dievą. Dievas pasiuntė Juozapo angelą sargą jam pasakyti: «Savo sieloje gerbk Mariją ko labiausiai, bet kasdieniniame gyvenime leisk, kad ji tau tarnautų. Be paliovos garbink joje esantį pasaulio Valdovą ir žmonių Atpirkėją. Jis ir jo Motina nori tarnauti kitiems, o ne būti kitų aptarnaujami, kad parodytų visiems, kaip vertinga nuolankumo dorybė».

Kukliame namelyje, kuriame gyveno Marija ir Juozapas, buvo tik trys patalpos: Juozapo miegamasis, jo darbo kambarys, kuris buvo kartu ir šiokia tokia virtuvė bei valgomasis, ir Marijos kambarėlis. Negausius ir gana paprastus baldus buvo padaręs Juozapas. Marijos viršutiniai drabužiai buvo pilkos spalvos. Po jais ji vilkėjo balta suknele. Jokis jos drabužis niekada nesusišmelkštė ir nesusinešiojo. Ji pati buvo visada ko švariausia. Ji valgydavo labai mažai ir niekada nevartojo mėsos.

Bet Juozapui kai kada pagamindavo mėsiškų valgių. Ji valgydavo tik duoną, daržoves, vaisius ir žuvį.

Kai Juozapas koku reikalu įeidavo į Marijos kambarėlį, dažnai rasdavo ją ar kryžiumi begulinčią asloje, ar besikalbančią su angelais, ar dvasios pagavime pakilusią nuo žemės. Jis girdėdavo tada dangiškų giesmių ir jausdavo nuostabią, žodžiais neišreiškiamą kvapą. Visa tai pripildydavo jo širdį ir sielą neapsakomo džiaugsmo.

Juozapas ir Marija ne kartą drauge skaitydavo ir gvildendavo įvairias Mesiją liečiančias šv. Rašto pranašystes, ypač gi tas, kuriose kalbama apie jo užgimimą. Atsižvelgdama į savo vyrą, Marija nenorėdavo gilintis į skaudžius Atpirkėjo kentėjimus ir baisią mirtį. Juozapą taip sujaudindavo Marijos žodžiai, jog jis su džiaugsmo ašaromis akyse sakydavo:

«Argi tai iš tikro galima, kad aš matysiu Dievą tavo rankose! girdėsiu jį kalbant? galėsiu jį palytėti? Kad jis gyvens drauge su mudviem? Kad mudu valgysiva prie to pat stalo su juo ir su juo kalbėsivos? Ne, aš nesu vertas tokios laimės, ir niekas negali būti jos vertas... Kaipgi man gaila, kad aš toks neturtingas ».

Marija atsakydavo:

«Mano mielas! Viešpats ateina atpirkti pasaulio ir žmonių vesti į amžinąjį gyvenimą. O tai turi būti padaryta nuolankumu ir neturtu. Nuolankus ir neturtingas jis nori užgimti, gyventi ir numirti, kad sutrauktų puikybės ir godulystės pančius žmonių širdyse. Jis nenori nykstančiųjų gėrybių, kurios aptemdo žmonių protą ir sukietina širdis. Todėl jis pasirinko mudviejų neturtingą ir menką namelį».

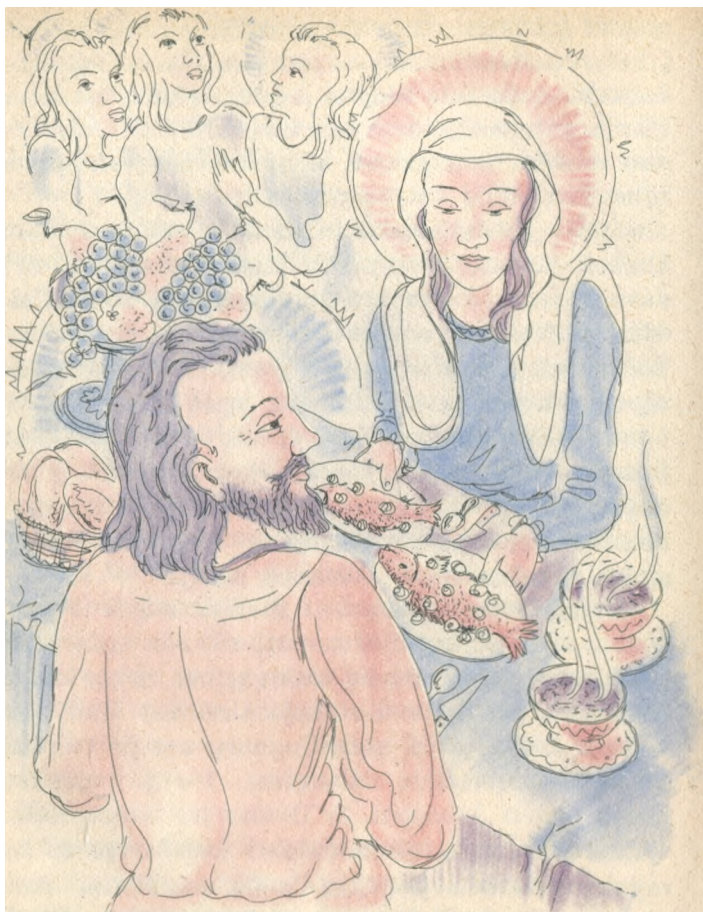
Kai Juozapas prašydavo Mariją duoti jam pamokymų apie įvairias dorybes ir ypač apie Dievo meilę, Marija jį mokydavo nuolankiai, bet drauge

ir labai protingai. Dažnai ji statydavo jam klausimų, į kuriuos nesunku buvo rasti atsakymai. Džiaugėsi Juozapas galįs taip lengvai įsigilinti į tikėjimo tiesas. Marija pamokė jį taip pat, kaip atlikinėti kasdieninius darbus, kad galima būtų lavintis įvairiose dorybėse ir turėti ko daugiausia nuopelnų.

Atlikę pasiskirtąsias maldas ir būtinus namų liuobos darbus, Juozapas ir Marija visą laiką dirbdavo kitiems: Juozapas, darydamas ką nors iš medžio, o Marija, verpdama, megzdama ar siūdama. Tačiau kokio nors pelno iš to jiedu nesiekė. Jiedviem rūpėjo tik palengvinti žmonių, ypač beturčių gyvenimą. Todėl atlyginimo dydį už darbus palikdavo jiedu nustatyti darbų užsakytojams, ir jeigu jį gaudavo, priimdavo kaip pašalpą, o jeigu negaudavo, niekada nereikalaudavo. Šitaip tvarkyti medžiaginius reikalus išmokė Juozapą Marija.

Daug kartų Juozapui ir Marijai stigdavo pačių būtiniausių dalykų. Jiedu, mat, niekada nedarydavo jokių maisto ar drabužių atsargų, bet viską, kas tik atlikdavo, išdalindavo stokojantiesiems. Marija dėkodavo Dievui už šį neturtingumą, nes jis teikdavo jai nemažo dvasinio džiaugsmo. Bet ji prašydavo Dievą padėti Juozapui. Ir Dievas jos maldų išklausydavo. Ne kartą paskatindavo darbdavius ar kaimynus sumokėti jiedviem kokią užsilikusią skolą, ar ką padovanoti. Kartais vėl Elzbieta ką nors jiedviem atsiųsdavo. Bet Marija visada atsidėkodavo jai už tai, pasiųsdama šį tą iš savo rankų darbų. Kai kada Marija paliepdavo savo bičiuliams paukščiams atnešti kiek duonos, vaisių, ar žuvies. Juozapas nemažai stebėdavosi, matydamas, kaip paukščiai nutupia jos rankose ir padeda atneštuosius maisto dalykus.

Vieną dieną Juozapas ir Marija visiškai neturėjo

ką valgyti. Nuėję į savo kambarėlius, uoliai jiedu meldėsi, dėkodami Dievui, kad duoda patirti šią stoką ir prašydami pagalbos. Tuo tarpu angelai paruošė jiedviem stalą, padėdami ant jo baltos naujos duonos, vaisių, žuvies ir labai skanios uogienės. Kai jie pakvietė juodu į šią tikrai nežemišką puotą, Marija ir Juozapas verkė, dėkodami Dievui, gi angelai giedojo, garbindami Viešpatį.

Esant jau nebe toli laikui, kuriuo turėjo užgimti Atpirkėjas, Marija vieną dieną tarė Juozapui:

«Mielasis! Metas jau ruošti daiktų, kurie bus reikalingi, kai užgims mano Sūnus. Jei man leisi, aš pasiūsiu jam kiek drabužėlių. Aš jau turiu drobės vystyklams. Dabar gi surask kur nors švelnios vilnonės medžiagos jo drabužiams. Vėliau aš numegsiu jam jupą. Pasimelskiva drauge, prašydami Dievą nurodyti mudviem, kaip turėsiva tinkamai su juo elgtis ir jį auginti».

Suklaupę melstis, jiedu išgirdo balsą, kurs sakė:

«Aš nužengiau iš dangaus į žemę, kad išaugstinčiau nuolankumą ir pasmerkčiau puikybę, kad pagerbčiau neturtą ir paniekinčiau šio pasaulio gėrybes, kad sunaikinčiau tuštybę ir įgyvendinčiau tiesą bei iškelčiau darbo vertingumą. Todėl aš noriu, kad viršiniu būdu elgtumėtos su manim pagal žemą judviejų visuomeninę būklę, kurią aš priimu, kaip tikras judviejų sūnus. Bet savo širdyse gerbkita, garbinkita ir mylėkita mane, kaip Dievą-Žmogų, amžinojo Tėvo Sūnų ».

Neilgai trukus po to, Juozapas gavo už savo darbą du sklypučiu geros vilnonės medžiagos: vieną baltą, kitą pilką. Iš jų Marija pasiuvo pirmutinius laukiamajam Sūneliui drabužius. Iš drobės, kurią ji buvo išaudusi pirmomis savo Nazarete gyvenimo dienomis, kaip dovaną Jeruzalės šventyklai, padarė vystykus. Beatlikdama šiuos darbus, ji klūpojo ir verkė iš meilės ir dėkingumo žmogaus prigimtį priimančiam Visagaliui. Iš gėlių ir kvapnių žolių, kurias parūpino Juozapas, ji ištraukė kvepiančius syvus ir sušlakstė jais vystykus ir drabužėlius. Po to juos gražiai Surietė ir įdėjo į skrynią, sakydama:

«Tu mano didžiausioji Meile! Kadagi mano akys džiaugsis tavo dieviškojo veido šviesa ir grožiu?

Kadagi aš, kaip tavo Motina, gausiu tavo, mano Mylimiausiasis, Švelnų pabučiavimą?... Bet kaipgi aš, menka, varginga kirmėlaitė, galėsiu tinkamai su tavim elgtis?... Pažvelk maloniai į mane ir atleisk man visus netobulumus, kokių tik pasitaikys, man tave beauginant. Duok man dalyvauti visuose darbuose, kokių tik turėsi per visą savo gyvenimą žemėje... Tu juk mano Sūnus, mano Viešpats ir Dievas!... ».

Vieną dieną Juozapas, išėjęs į miestelį, išgirdo, jog yra naujai paskelbtas ciesoriaus įsakymas, liepiąs, kad kiekvienas Palestinoje gyvenęs šeimos galva ko greičiausiai užsirašydintų savo gimimo vietoje. Juozapui tuojau pasidarė aišku, kad jis turi nedelsdamas vykti į Betliejų, nes juk tenai buvo jis gimęs. Bet kaip tai padaryti? Kaip palikti Mariją tokioje būklėje, kada jo globa ir pagelba jai ko labiausiai reikalingos? Giliai susirūpinęs, parskubėjo jis namo ir tuojau papasakojo šią be galo nemalonią žinią Marijai. Toji atsakė:

«Nesirūpink ir nesisielok, brangusis! Juk nieko be Dievo valios neatsitinka. Jis visada mudu tėviškai globojo ir mudviem padėjo. Jis ir dabar mudviejų neapleis ».

«Vis tiktai », kalbėjo pilnas nerimasčio Juozapas « Prašyk Viešpatį, kad man nereiktų skirtis nuo tavęs. Mano širdis nė valandėlę neturės ramybės, jei būsiu toli nuo tavęs. Aš negaliu palikti tavęs be pagelbos. O kūdikio atėjimas jau per arti, kad galėčiau prašyti tave keliauti drauge su manim. Aš bijau tave statyti į bet kokių pavojų. Taip pat man būtų be galo skaudu, jei kūdikis gimtų kelyje tarp visokių nepatogumų, kurių aš negalėčiau pašalinti... ».

Marija klusniai papasakojo Dievui Juozapo norus, nors ji žinojo, kad jos Sūnus ir pasaulio Atpirkėjas

turi gimti Betliejuje. Viešpats jai tarē:

«Mano brangiausioji Balandėle! Keliauk drauge su Juozapu. Aš būsiu su tavim ir tėviška meile padėsiu tau varguose, kurių tik patirsi dėl manęs. Nebijok, nors jie bus labai dideli».

Paruošta tuo būdu ateičiai širdimi, Marija ramiai pasakė Juozapui keliausianti kartu su juo. Pilnas didelio džiaugsmo ir paguodos Juozapas padėkojo Dievui ir tarė Marijai:

« Mano mieloji! Dabar tesudarys man nesmagumą tik sunkumai, kurių tau teks patirti kelyje. Tačiau Betliejuje mudu rasiva apsčiai giminių, bičiulių ir pažįstamųjų. Pas juos galėsiva tinkamai pasilsėti po kelionės nepatogumų ir vargų ».

Marija nieko nepasakė jam apie be galo sunkias ir vargingas aplinkybes, kuriose Atpirkėjas užgims, ir kurios, kaip ji gerai žinojo, bus visiškai kitokios negu Juozapas įsivaizdavo ar manė. Ji visada ištikimai laikydavo paslaptis, kurias patikėdavo jai Dievas, ir kurias jis nepaliepdavo jai apreikšti kitiems. Ji dabar nuolankiai ir ramiai tarė Juozapui:

« Mano brangusis! Aš džiaugsmingai keliausiu su tavim. Mudu atliksiva šią kelionę, kaip beturčiai, Viešpaties vardu. Jis neniekina neturto, kurio su tokia meile ateina jieškoti. Pasiremdami jo globa ir pagelba, mudu pilni vilties ir pasitikėjimo vyksiva į Betliejų ».

M a l d a

Dieve, kurs norėjai, kad tavo Žodis priimtų kūną Mergelės Marijos iščioje, duok, maldaujame tave, kad mums, kurie tikime ją esant tikrai Dievo Gimdytoją, padėtų ji savo užtarimu. Per tą patį Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

KELIONĖ Į BETLIEJŲ IR ATPRIKĖJO UŽGIMIMAS

«Sužibėjo mums šian-
dien šviesa, nes užgimė
mums Viešpats » (Iz. 9, 2).

Šaltą ir drėgną viduržiemio dieną, šeštą valandą ryto Juozapas ir Marija iškeliavo į Betliejų. Marija sėdėjo ant nedidelio asilo, kurį vedė Juozapas. Dešine ranka laikė jis pavadį, o kairėje turėjo lazda. Per asilo nugarą buvo permesti du ryšuliai su kelionės reikmenimis. Buvo juose truputis duonos, vaisių, žuvies, mažytė padangtė ir vystyklai bei drabužėliai, kuriuos taip rūpestingai buvo paruošusi Marija laukiamajam kūdikiui. Dešimtys tūkstančių angelų, kuriuos matė tik viena Marija,ėjo greta juodviejų. Marija ir Juozapas garbino Dievą, meldamiesi ir kartkartėmis giedodami.

Pirmosios dienos vakaras užklupo juodu viename niekeno negyvenamame labai vėjuotame slėnyje. Sunkios kelionės nuvarginta ir žvarbaus oro nukamuota Marija prašė Juozapą sustoti čia nakvynei. Juozapas tuojau ištiesė padangtę po vienu dideliu medžiu netoli šaltinio. Dievas stebuklingu būdu suteikė Marijai šilumos, ir ji sudėjo savo šiltas rankas į Juozapo delnus, kad ir jo rankas bent kiek sušildytų. Po to jiedu pasistiprino kuklia vakariene.

Juozapui buvo labai gaila ir skaudu žiūrėti, kaip Marija buvo nuvargusi. Jis stengėsi ją paguosti, džiaugsmingai pasakodamas, kokį puikų butą jiedu neabejotinai gausią Betliejuje.

Kitą dieną apie pusiau šeštą valandą ryto iškeliaavo jiedu toliau. Apie vidurdienį pailso asilas. Marijai teko nuo jo nultipti ir eiti pėsčiai. Neilgai trukus, pasiekė jiedu vieną ūkį, kuriame galėjo šiek tiek pailsėti.

Po kelių valandų sunkaus kelio per stačias kalvas ir staigias pakalnes atvyko jiedu į gražią užkeigos vietą, kurią sudarė keli puikiam sode stovį namai. Priėmė juodu savininko žmona, ir jiedu pasiliko čia per visą kitą dieną, kadangi buvo šventadienis. Mariją aplankė kelios moterys su vaikais. Jos išmintis ir kuklumas padarė joms neišdildomo įspūdžio. Susižavėjusios klausė jos, kaip ji aiškino jų vaikams tikėjimo tiesas. Ji pasakojo mažiesiems taip meiliai ir patraukliai, jog jie negalėjo atitraukti nuo jos savo akių. Juozapas praleido popietę, vaikščiodamas su šeimininku po sodą. Savo nepaprastu kuklumu ir pamaldumu jis labai sujaudino šeimininką.

Kitą dieną Juozapas ir Marija nukeliaavo daugiau kaip dvi dešimtis kilometrų ir nakvojo pas sutiktus svetingus piemenis. Kiek begalėdami, jiedu vengė didžiųjų kelių, kuriais ėjo gausios vilkstynės. Jeruzalei aplenkti jiedu pasuko žymiai į rytus, nors dėl to ir nemažai pailgėjo juodviejų kelias.

Kitą, vakarą, lyjant šaltam lietui, pasiekė jiedu pakelėje stūksantį vienišą namą. Juozapas tuojau pasibeldė į duris, prašydamas priimti nakvynę. Bet kietaširdis šeimininkas, durų neatidarydamas, pikta atšovė, kad čia ne užkeiga, ir kad tepalieką jį ramybėje. Turėjo tad jiedu keliauti toliau, kol pagaliau rado netoli kelio rėpsančią tuščią daržinę. Joje Juozapas tuojau paruošė Marijai vietą, paskui pašėrė asilą ir galop jis ir Marija, pavalgę menkutės vakarienės bei pasimeldę, užmigo keletui valandų.

Paskutinę prieš Betliejų naktį praleido jiedu

dideliame ūkyje, nors savininko pati, būdama jauna ir per daug apie save manydama bei pavydėdama Marijai grožio, elgėsi su jiedviem labai šaltai. Praėjus po to 30 su viršum metų, Jėzus rado ją ligos sulenktą ir netekusią regėjimo ir, pabaręs už tuštybę bei kietą širdį, ją pagydė). Juozapas gavo čia žinią, kad Betliejus dabar grūste prisigrūdęs žmonių. Bet jis guodėsi turįs tenai giminių ir bičiulių ir neabejojo būsiąs gerai jų priimtas.

Besibaigiant kelionei, turėjo jiedu dažnai sustoti, nes Marija buvo labai nuvargusi. Tačiau ji paisė daugiau kitų negu savęs. Žinodama giliausias širdžių paslaptis, ji meldėsi už sutinkamuosius žmones ir teikė pagalbos ligoniams bei prislėgtiesiems, prašydama savo Sūnų palengvinti jų kentėjimus.

Pasiekė jiedu Betliejų apie ketvirtą valandą po pietų ir tuojau, spausdamiesi per minią, nuvyko pas didžiulį namą, kuriame valdininkai surašinėjo žmones ir skirstė mokesčius. Marija pasiliko kieme, kur kelios geraširdės moterys davė jai truputį maisto, o Juozapas įėjo į namą. Čia jo paklausta vardo, verslo ir turto. Atsakė nuosavybės neturįs, gyvenąs tik savo rankų darbu.

Saulė jau buvo netoli laidos. Reikėjo tad nedelsiant susirasti nakvynę. Marija pasiliko laukti gatvėje, o Juozapas ėjo nuo namų į namus, belsdamas į giminių, bičiulių ir pažįstamųjų duris. Bet, deja, niekur jo nepriimta. Visi teisinosi neturį vietos. Ypač, kad nesitikėjo ką nors pelnysią iš jo. Daug kas piktai išbarė jį ir išplūdo už įkyrumą ir ramybės trukdymą. Kartkartėmis grįždavo Juozapas pas Mariją vis labiau ir labiau nuliūdęs. Marija žinojo, kad žmonių širdys ir namų durys bus jiedviem užtrenktos. Ir nors jai tokiai jaunai buvo be galo skaudu išsistatyti žmonių akims dabartinėje savo būklėje, tačiau

ji ramiai ėjo paskui Juozapą per minias.

Viename miestelio gale rado jiedu didelį medį, po kurio išsiskėtusiomis šakomis Marija sustojo ir ilsėjosi kurį laiką. Daug žmonių ėjo pro šalį ir žiūrėjo į ją, kantriai ir nuolankiai besėdinčią, apsivilkusią ilgu baltu drabužiu, galvą apsidengusią nuometu, rankas suglaudusią ant krūtinės, akis nuleidusią žemyn. Visi jie matė, kad jai reikalinga pagelba. Bet, deja, nė vienas jų nestabtelėjo jai jos pasiūlyt, ar bent tart malonaus užuojautos žodžio.

Galop, apie devintą valandą, kada buvo jau beveik visiškai tamsu, sugrįžo Juozapas, visas susikrimtęs, drebėdamas ir verkdamas iš nepaprasto skausmo. Marija švelniai jį guodė. Jis papasakojo jai nieko kito neradęs, kaip tik už miestelio esantį gyvuliams suvaryti urvą. Marija tarė:

« Taip bus labai gerai, brangusis! Mielai priimkiva neturtą ir vargą ir džiaugsmingai eikiva ten, į kur Viešpats mudu veda ».

Žmonės buvo jau kiek prasiskirstę, ir kelelis į urvą buvo beveik visiškai laisvas. Be kliūčių jiedu pasiekė šią viso pasaulio Valdovui ir žmonių Atpirkėjui užgimti skirtą vietą. Atėję pas urvą, jiedu suklaupė ir nuolankiai padėkojo Dievui. Marija visa širdimi džiaugėsi, kad pagaliau rasta ši šventa vieta. Ji tuojau ėmė švarinti urvą. Juozapas jai padėjo, o būriai angelų jiedviem talkino. Po to Juozapas užkūrė ugnį, nes buvo pusėtinai šalta. Juodviejų širdys tvino laime, bemąstant apie tuojau įvyksiantį Atpirkėjo užgimimą.

Po menkutės vakarienės Juozapas ir Marija pasimeldę, įdėjo į urve esančias ėdžias šiaudų bei samanų ir apdengė jas drabužiu. Po to Juozapas pasitraukė į nuošalią netoli urvo angos esančią vietą. Žvilgterėjęs į Mariją, pamatė jis ją klūpančią, paskendusią maldoje, apgaubtą akinančios ne šio pasaulio šviesos. Pilnas giliausios pagarbos ir nemažos baimės parpuolė jis ant žemės ir dvasios pakilime netrukus užmigo.

Marija klūpojo akis pakėlusį į dangų, rankas sudėjusi ant krūtinės. Iš jos veido tryško spinduliai, kaip iš saulės, ir jis žėrėjo nepasakomu didingumu bei grožiu, visas degdamas ugninga Dievo meile. Jos kūnas buvo taip sudvasėjęs ir nežemiškai gražus, jog jis atrodė nebe šio pasaulio būtybė.

Apie vidurnaktį galingas šviesos pluoštas nusileido iš dangaus ant Marijos. Tai buvo ypatingas dangiškos garbės apsimėškimas. Toje šviesoje pasirodė gausūs angelų būriai.

Tada ūmai, vienu mirksniu užgimė dieviškasis Kūdikėlis. Buvo jis garbingas, atsimainęs, kaip tris dešimtis su viršum metų vėliau Taboro kalne trijų apaštalų ir dviejų Senojo Įstatymo atstovų akyvaizdoje.

Gulėjo Kūdikėlis nuogas, visas tyras, švarus. Spindėjo jis tokia nuostabia šviesa, jog saulės nė iš tolo negalima lyginti su ja. Buvo girdėti neapsakomai gražios angelų giesmės.

Kai šv. Dievo Motina suprato, jog Kūdikėlis jau užgimė, — nes ji nepatyrė jokių skausmų ar sunkumų, — ji žemai jam nusilenkė, uždėjo ant jo gležno kūnelio drabužį ir pasveikino jį bei pagarbino, tardama:

«Sveikas, mano Dieve, mano Viešpatie, ir mano Sūnau!».

Dieviškasis Kūdikėlis tuojau sustabdė savo atsimainymo padarinius ir priėmė galinčio kentėti kūdikio išvaizdą. Jis ėmė dabar drebėti nuo šalčio, judinti savo rankutes ir kojukes ir gailiai verkti.

Marija paėmė jį į rankas, prispaudė prie širdies ir džiaugsmingai jį šildė, glausdama prie jo savo veidą. Tūkstančiai angelų klūpojo šalia ir garbino žmogum tapusį Viešpatį, giedodami gražiausių giesmių.

Praėjus apie valandai laiko, Marija pašaukė Juozapą. Pabudęs ir priėjęs artyn, jis pamatė jos rankose Atpirkėją ir kupinas giliausio nuolankumo, karšto pamaldumo ir begalinio džiaugsmo parpuolė prieš jį kniūpsčias. Vien Marijai teliepiant, išdrįso jis atsikelti. Su jaudinančia meile ir neapsakomu

dėkingumu bučiavo jis Kūdikelio kojas ir spaudė jį prie savo širdies. Laimės ašaros tekėjo jo skruostais.

Marija tada atsisėdo šalia ėdžių, paėmė nuo Juozapo savo Sūnelį ir, Juozapui pagarbiai paduodant vystyklius, pradėjo meiliai ir rūpestingai jį vystyti. Po to ji ir Juozapas atsargiai įdėjo Kūdikelį į ėdžias.

Tuo tarpu įėjo į urvą iš netolimų laukų parėję jautis ir asilas. Prisiartinę prie ėdžių, jiedu atsiklauptė ir kvėpavo, lyg stengdamiesi sušildyti Kūdiki. Mariją ir Juozapą taip paveikė šis reginys, jog jiedu negalėjo susilaikyti neverkė. Savaime prisiminė jiedviem Dievo žodžiai, kuriais prieš keletą šimtų metų skundėsi jis, pranašo Izaijo lūpomis sakymas: «Jautis pažino savo savininką ir asilas savo šeimininko ėdžias, bet Izraelis nepažino manęs, ir mano tauta manęs nesuprato » (Iz. 1, 3). Liūdna ir skaudu buvo jiedviem dėl tokio išrinktosios tautos šaltumo, abejingumo ir nedėkingumo. Kiek begalėdami, stengėsi jiedu savo karšta meile atlyginti įsikūnijusiajam Dievui.

Taip gana ilgą laiką klūpojo jiedu prie ėdžių šalia Kūdikelio, garbindami jį, dėkodami jam ir reikšdami meilės. Galop Juozapas paruošė šalia ėdžių Marijai vietą, ir, kadangi Sūnelis ramiai sau miegojo, galėjo ji dabar bent kiek pasilsėti.

M a l d a

Duok, meldžiame, visagalis Dieve, kad tavo Vie-nagimio Sūnaus užgimimas kūne suteiktų laisvę mums, kuriuos nuo seno laiko po jungu pavergusios nuodėmės. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

PIEMENYS PAGARBINA KĄ TIK UŽGI- MUSĮ ATPIRKĖJĄ

« Nueikime lig Betliejui
ir pažiūrėkime to, kas įvy-
ko, ką Viešpats yra mums
paskelbęs » (Lk. 2, 15).

Šventąją Atpirkėjo užgimimo valandą nepaprasto džiaugsmo banga siūbtelėjo per visą žemę. Daugelyje vietų ištryško ir ėmė čiurlenti nauji šaltiniai. Medžių lapai, kurie iki tol buvo dar nenukritę, gyvai sužaliavo. Parudusi žolė atgijo ir pradėjo augti lyg pavasarį. Nuvytę gėlių stiebai atsigavo ir pasipuošė žiedais. Iš jų sklido stipri ir labai maloni kvapsnis. Paukščiai linksmi čiulbėjo. Gyvuliai reiškė savo jausmus šokinėdami.

Brangiąją žinią apie Atpirkėjo užgimimą angelai tuojuo pranešė tam tikram skaičiui rinktinių sielų. Arkangelas Mykolas paskelbė ją mirusiųjų buveinėje esantiems patriarkams, pranašams ir teisiesiems. Tarp jų Joakimui, Onai ir Zakarijui. Jie visi nepaprastai džiaugėsi. Kitas angelas pranešė tai Elzbietai ir jos sūneliui Jonui. Mažytis rodė savo džiaugsmą, meiliai šypsodamasis ir gyvai mosuodamas rankutėmis. Elzbieta tuojuo pasiuntė Marijai per tarną šiek tiek maisto, drabužių ir pinigų. Atpirkėjo užgimimas taip pat buvo apreiškimas prie Jeruzalės šventyklos esantiems seneliui kunigui Simeonui ir buvusiai švč. Mergelės mokytojai, pranašei Onai. Rytuose kiekvienam trijų Išminčių angelai buvo pranešę per sapną apie taip jų laukiamojo Atpirkėjo įsikūnyjimą, gi dabar pasakė, kad jis jau už-

gimė. Pamatę jie padangėje ūmai sužibėjusią naują žvaigždę, tuojau išsiskubino kūdikėlio pagarbint. Ištisoje žemėje visi gerieji žmonės pajuto tuoju metu ypatingo džiaugsmo.

Ne vienam jų kilo mintis, jog pagaliau atėjo į šį pasaulį Dievo žadėtasis Atpirkėjas.

Tačiau tie, kurie pirmutiniai iš visų žmonių turėjo laimės išvysti dieviškąjį Kūdikėlį, buvo tai geri, dori ir pamaldūs Betliejaus piemenys. Buvo jie anaip tol ne koki vaikai ar paaugliai, bet suaugę vyrai, o kai kurie net ir seniai. Ganė jie nesavo, bet turtingų savininkų kaimenes, Susidedančias iš avių, ožkų, galvijų, asilų ir kupranugarių. Buvo, vadinas, samdiniai. Turėjo, žinoma, ir po šiek tiek savo avių ir ožkų. Bet apskritai buvo labai neturtingi ir kitų niekinami. Gyveno čia pat ir jų šeimos. Jų pastogė buvo iš gyvulių kailių padarytos ir lengvai išardomos bei vėl sustatomos padangtės. Jos būdavo nuolat kilnojamos pagal tai, kaip gyvuliai, nuėdę žolę vienoje vietoje, pereidavo į kitą. Vyrai, ypač naktimis, visada būdavo prie gyvulių ir pakaitomis budėdavo, kad koks vilkas ar vagis nepadarytų kaimenei žalos.

Šventąją Atpirkėjo užgimimo naktį trys piemenys, bebudėdami prie netoli užgimimo urvo besiilsinčių gyvulių, pamatė ypatingą šviesų debesį. Pakibęs jis buvo viršum kalnelio, kuriame buvo užgimimo urvas. Kai jie stebėdamiesi į jį žiūrėjo, ūmai apšvietė juos stipri šviesa. Tuojau išvydo jie visą spindintį arkangelą Gabrielį be galo gražaus jaunikaičio išvaizdoje. Neapsakoma baimė apėmė juos. Bet arkangelas tuojau maloniai prabilo į juos, tardamas:

Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kurs bus visai tautai, kad šiandien jums gimė

Dovydo mieste Išganytojas, kurs yra Kristus, Viešpats. Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį suvystytą vystykiais ir paguldytą prakarte » (*Lk. 2,10-12*).

Jam bekalbant, šviesa pasidarė dar stipresnė, ir piemenys išvydo septynias kitas nepaprasto grožio dangaus dvasias, o po to tuojau nesuskaitomus būrius angelų, kurie garbino Dievą, neapsakomai meliausiai giedodami:

«Garbė Dievui augštybėje ir žemėje ramybė geros valios žmonėms » (*Lk. 2, 14*).

Gana ilgai piemenys negalėjo atsipeikėti po to, kas įvyko. Viskas juk buvo taip nepaprasta, ypatinga ir nuostabu! Žodžių jiems stigo išreikšti savo pergyvenimams ir jausmams. Galop, šiek tiek atsigavę, ryžosi jie įvykdyti tai, ką angelai buvo liepę. Todėl sakė vieni kitiems:

«Nueikime lig Betliejui ir pažiūrėkime to, kas įvyko, ką Viešpats yra mums paskelbęs » (*Lk. 2, 15*).

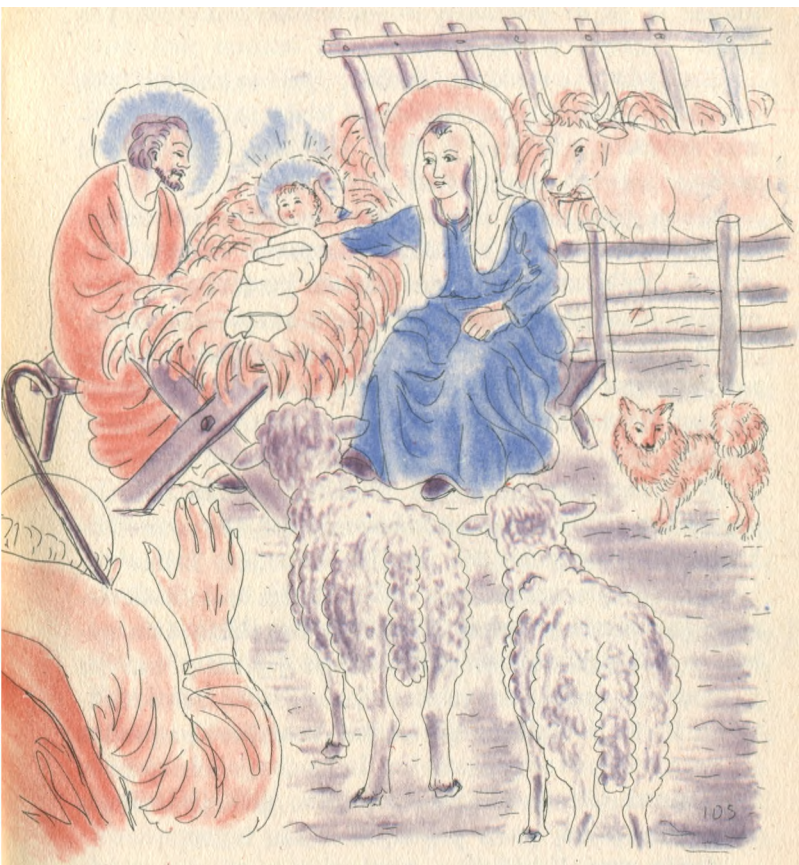
Kadangi buvo dar labai anksti, nutarė savo žmonių su vaikais nebudinti, bet patys vieni aplankyti ką tik gimusįjį Kūdikį.

Bet be dovanų negalima buvo eiti. Toks jau buvo nuo senų senovės paprotys, kad, vysktant pas valdovus ar vyresniusius, reikėdavo ką nors jiems nunešti. Tad iš jiems priklausančių gyvulių pasiėmė keletą avinėlių ir ožiukų, išvyko.

Tik beaužtant atėjo jie pas urvą ir sustoję prie angos nedrąsiai pažvelgė į vidų. Juozapas, tuojau juos pamatęs, meliausiai pasveikino ir pakvietė įeiti. Jie jam papasakojo, ką angelai buvo paskelbę jiems naktį, ir pasisakė atėję pagarbinti Kūdikėlio bei suteikt jam dovanų. Tai sakydami, padavė Juozapui atneštuosius avinėlius su ožiukais, kuris juos priėmė nuolankiai dėkodamas ir padėjo nuošalioje vietoje urve.

Urvo gilumoje piemenys pamatė šalia ėdžių sėdinčią nuostabaus grožio moteriškę ir ėdžiose gulintį Kūdikelį. Jiems priėjus arčiau, Kūdikelis pažvelgė į juos, ir iš jo spinduliuojančio veiduko bei akučių ištryško dieviškos meilės srovė. Ji palietė geras šiųjų vargdienių širdis, jas pripildė malonės ir atnaujino, pakeitė. Piemenims dabar pasidarė gana aiškios Įsikūnyjimo bei Atpirkimo paslaptys, kurių iki tol

jie teturėjo vos menką supratimą. Jiems nebuvo nė kiek keista ar nuostabu, kad viso pasaulio Kūrėjas ir Valdovas pasirodė tokia menka išvaizda ir tokiose be galo skurdžiose apystovose. Jie žinojo dabar, kad taip turi būti, ir kad anaip tol ne turtai ir gyvenimo patogumai turi vertės Dievo akyse. Jų džiaugsmas ir dėkingumas Viešpačiui buvo itin didelis už tai, kad Atpirkėjas jų, kuriuos visi niekino, ne tik

nepaniekino, bet priėmė jų išvaizdą, pasidarė tarsi vienas iš jų, ir per savo angelus pakvietė juos pas save.

Laikydami rankose lazdas, jie suklaupė ties kūdikėliu, žemai jam nusilenkė ir džiaugsmo ašaromis srūdami, garbino jį, jam dėkojo ir reiškė savo meilę.

Gana ilgą laiką buvo jie taip sujaudinti nepaprastos laimės, jog negalėjo ištarti nė žodžio. Pagaliau, kiek atitokę, ėmė giedoti girdėtąją angelų giesmę, o po jos psalmių, kurias mokėjo atmintinai.

Marija meiliai žiūrėjo į juos. Ji aiškiai matė jų neklastingas mintis, švarias širdis ir taurius jausmus, nes jai Dievas buvo davęs galią žinoti žmonių sielų gelmes.

Kai piemenys pabaigė giedoti, prabilo Marija, ragindama juos visada karštai mylėti Dievą ir ištikimai jam tarnauti. Jie pasiliko urve dar kelias valandas. Kai jie rengėsi jau išeiti, Marija leido kiekvienam jų paimti į rankas Kūdikėlį. Begalinio džiaugsmo ir dėkingumo ašaros tryško iš jų akių, kai jie jį atsargiai laikė ir švelniai spaudė prie savo krūtinės. Po to jie apleido urvą pilni dangiškos paguodos ir, kaip mini evangelistas šv. Lukas, «garbindami ir šlovindami Dievą dėl viso, ką buvo girdėję ir matę taip, kaip jiems buvo pasakyta» (*Lk. 2, 20*).

Grįžę nuo Kūdikėlio, piemenys tuojau pasiskubino pranešti savo žmonoms, vaikams ir draugams, ką buvo matę, girdėję ir patyrę. Tuosius rado jau nemažai susirūpinusius, kur galėjo jie būti iki tol dingę. Klausė tad dabar jie jų pasakojimo labai domėdamiesi ir dar labiau stebėdamiesi. Visiems kilo karštas noras eiti tuojau į urvą ir patiems viską pamatyti. Bet jau buvo netoli vakaras, ir kelionę pas Kūdikėlį teko noroms nenoroms atidėti rytojui.

Rytojaus rytą, vos tik suspindėjęs saulei, didokas šių geraširdžių vargdienių būrys, kurio žymią dalį sudarė moterys, vaikai ir seneliai, vakar buvusiųjų vedami, išskubėjo į urvą. Pas gyvulius likosi tik tie, kurie buvo būtinai reikalingi jiems prižiūrėti ir saugoti.

Naujieji Kūdikėlio lankytojai atvyko irgi ne tuščiomis rankomis. Jie atnešė pieno, sūrių, duonos ir audeklo. Marija nuoširdžiai jiems padėkojus, pasiliko tik truputį maisto dalykų, o visa ką kita grąžino atgal. Grąžino taip pat ir vakarykščiui atgabentuosius gyvuliukus, paaiškindama, kad Atpirkėjas atėjo ne tam, kad imtų iš žmonių medžiagines dovanas, bet tam, kad duotų jiems dvasinių malonių, ir kad neturtą jis labiau myli negu visas šio pasaulio gėrybes.

Pagarbinę Kūdikėlį ir juo pasigėrėję bei pasi-
džiaugę, naujieji svečiai suskato suteikti šv. Šeimai
šiek tiek pagelbos.' Vyrai tuojau pašalino iš urvo
visokias nuo senų laikų susirinkusias šiukšles, vai-
kai ir seneliai parinko kurui žabų, moterys pagamino
šilto viralo ir šį tą išskalbė. Atsisveikinę, galop, su
Kūdikėliu, Marija ir Juozapu, jie dėkingumo ir nepa-
prasto džiaugsmo kupini apleido urvą. Ir nuo tos
dienos bei valandos pasidarė jie tikri Kūdikėlio
apaštalai. Tik, deja, nedaug kas jiems teiktikėjo.
Vieniems jie patys buvo per daug jau menki, ir jie
jų pasakojimą laikydami sapnu ar tuščiu prasima-
nymu, net nė nebandė eiti į urvą; o kiti, kurie buvo
nuėję į jį, matydami visą šv. Šeimos skurdą ir vargą,
nepanorėjo tikėti, kad Kūdikėlis galėtų būti Mesijas.

Marija, kaip pažymi evangelistas šv. Lukas,
«dėmėjosi sau visus šituos dalykus ir svarstė juos
savo širdyje » (*Lk. 2, 19*). Giliai, giliai į jos širdį ir
atmintį įstrigo tai visa, kas atsitiko su jos Sūneliu
nuo pat jo žemiškojo gyvenimo pradžios. Ji vėliau

papasakojo tai visa apaštalamis bei Išganytojo mokiniais. Iš jos tai lūpų surašė šv. Lukas žinias, kurias paduoda pirmutiniuose dviejuose savo evangelijos skyriuose.

Marija dažniausiai laikydavo savo Sūnelį rankose. Prieš paimdama jį, ji tris sykius priklaupdavo ir pabučiuodavo žemę. O prieš maitindama jį, ji pasiprašydavo jo leidimo. Angelai nuolat buvo prie jos, ir ji juos matydavo. Miegodavo ji tik paties Dievo paliepta. Su angelais ir Juozapu ji sustatydavo ir Kūdikėlio garbei giedodavo giesmių. Dažnai ji padarydavo Juozapui nepaprasto džiaugsmo, sakydama apie Kūdikėlį, tai „mudviejų Sūnus“.

Glamonėdama Kūdikėlį, Marija bučiuodavo jo kojas. Gi prieš bučiuodama veidus, visada pasiprašydavo leidžiama. Kūdikėlis dažnai atsilygindavo jai už jos jausmus, savo rankutėmis meiliai apkabindamas jos kaklą. Tada ji sakydavo:

«O tu mano Meile, mano sielos Gyvybe! Kas tu esi, o kas aš? Kuogi aš tau atsilyginsiu už viską, ką man esi davęs? »... Ir begalinio dėkingumo bei meilės ašaros srūdavo iš jos akių.

M a l d a

Duok mums, prašome, visagalis Dieve, kad džiaugsmingai prisimindami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus užgimimo paslaptį, doru gyvenimu pasidarytume verti nusipelnę jo draugystę, kurs su tavim gyvena ir viešpatauja šventosios Dvasios vienybėje Dievas per visus amžių amžius. Amen.

ATPIRKĖ JUI DUODAMA VARDAS

«Praslinkus astuonioms dienoms, kada reikėjo apipjaustyti vaikelis, praminta jį vardu Jėzus taip, kaip jis buvo angelo pavadintas ankščiau negu buvo pradėtas iščioje» (Lk. 2, 21).

Aštuntą nuo užgimimo dieną kiekvienam izraelitų vaikui buvo duodama vardas, ir vaikas kartu buvo priimamas į išrinktąją tautą. Tai buvo susiję su gana skaudžia apipjaustymo apeiga. Bet buvo ji neišvengiama. Apleisti ją reiškė ne tik nusikalsti Mozės įsakymui, bet ir išsiskirti iš išrinktosios tautos tarpo, nedalyvauti Dievo jai suteiktose pirmenybėse ir malonėse. Todėl izraelitai buvo ištikimi šiam S. Testamento reikalavimui.

Marijos Sūnelį, aišku, irgi laukė ši skausmingoji apeiga. Kiekvieną sykį, kai tik Marija pagalvodavo apie ją, jos širdį perdurdavo tarsi aštrus peilis. Jai kildavo kartais mintis, kad jos Sūnelis, kadangi visiškai ne toks, kaip kiti vaikai, gal yra laisvas nuo šios apeigos. Bet ji nebuvo tikra. O klausti Dievo ar angelų, būdama nuolanki, ji nedrįso. Kai ji užsimindavo Juozapui apie beartėjančią apipjaustymą, jiedu abu verkdamo iš skausmo ir užuojautos.

Vieną dieną, kai budėdama Marija meldėsi atsi-klaupusi šalia ėdžių, Viešpats tarė:

« Mano Dukra! Nesielvartauk, kad tavo Sūnus netrukus turi patirti skausmą. Aš atsiunčiau jį į pasaulį, kad būtų jis visiems pavyzdys. Todėl kantriai pakelk šią pirmąją jo kraujo auką ».

Išgirdusi tai Marija sakė:

« Augščiausiasis Viešpatie Dieve! Aš nuolankiai aukoju tau šį romiausiąjį Avinėlį. Bet, prašau tave, leisk man paimti jo skausmus. Tau nėra nieko negalimo. Padaryk, maldauju, šią pakaitą... ».

Bet Dievas nieko neatsakė. Vadinasi, jo valia buvo, kad, kaip vėliau Golgotos kalne, taip ir čia kentėtų abudu, — tiek Sūnus, tiek Motina.

Pakilusi nuo maldos, Marija tarė Juozapui, jog, kadangi apipjaustymo diena jau arti, o jiedu nėra gavę įsakymo jo nedarydinti, tad atrodo, jog reikia prisitaikyti prie Mozės Įstatymo. Ji taip pat paminėjo, jog apeiga turi būti atlikta paprastu būdu, išskyrus tik vieną dalyką, būtent, kad ji pati laikysianti Kūdikį.

Vardą kūdikiui parinkti buvo šeimos galvos arba tėvo teisė ir pareiga. Tik, jeigu jis dėl kokios nors priežasties negalėdavo to padaryti, atstodavo jį Čia motina. Todėl, išklausęs Marijos žodžių, Juozapas pareiškė:

« Angelas pasakė man, kad Kūdikis turi būti pramintas vardu Jėzus ».

Marija atsakė:

« Tasai vardas buvo ir man praneštas, Dievui Sūnui beįsikūnyjant. Mudu jį pasakysiva apeigos atlikti atėjusiam kunigui ».

Taip jiedviem besikalbant, pasirodė nesuskaitomi būriai angelų, priėmusių žmonių išvaizdą. Buvo jie apsivilkę baltais spindinčiais drabužiais, ir kiekvienas jų turėjo ant krūtinės lentelę su įrašytu žodžiu: *Jėzus*. Du jų vadai, arkangelai Mykolas ir Gabrielis, tarė Marijai:

« Štai tavo Sūnaus vardas, kurį davė jam švč. Trejybė, kaip visos žmonijos atpirkimo ženklą. Bet, gaudamas jį, jis turi lieti savo kraują, nes tai Atpir-

kėjo vardas. Tai bus jo kentėjimų ir Tėvo valiai klusnumo pradžia. Mes atėjome, kad būtume prie jo ir jam tarnautume, iki jis ižengs į dangų».

Marijai ir Juozapui viskas dabar buvo aišku. Todėl aštuntosios dienos rytą Juozapas, pirma paruošęs, kas reikia, urve, nuėjo į Betliejų ir grįžo iš ten su apyseniu garbingos išvaizdos kunigu ir dviem jo padėjėjais. Kunigą nemažai nustebino ir skaudžiai sukrėtė begalinis šv. Šeimos pastogės menkumas ir vargingumas. Tačiau jaunutė Dievo Motina pasveikino jį taip maloniai, meiliai ir drauge kukliai, jog jo širdyje tuojau kilo gili jai pagarba ir didelis palankumas. O kai pamatė jis jos rankose dieviškąją Kūdikį, jo sielą užtvindė kažkoks ypatingas jausmas, kuriame buvo baimės, nuolankumo, pagarbos, dėkingumo, meilės ir džiaugsmo.

Apeiga turėjo būti atlikta prie urvo angos, netoli ėdžių. Juozapas užžiebė dvi žvakes, ir kunigas ėmė kalbėti įsakytąsias maldas. Pabaigęs jas, paliepė Marijai paduoti Kūdikį jo padėjėjams, o pačiai pasitraukti kiek į šalį, kad nematytų šios taip skaudžios aukos. Šv. Dievo Motina susvyravo, nebežinodama, kaip dabar elgtis: ar nuolankiai paklausyti kunigo ir, atidavus Sūnelį į svetimas rankas, pasišalinti, ar iš jo meilės pasilikti prie jo ir pergyventi viską, ką jis kentės. Bet tai buvo tik trumpą mirksnį. Greitai ji ryžosi ir švelniai paprašė kunigą leisti jai būti prie Kūdikio ir jį laikyti, nes ji nenorinti apleisti jo šiąją tokią skausmingą jam valandą. Ji tik maldavo, kad apeiga būtų, kaip galima, švelniau atlikta, nes Kūdikis esąs nepaprastai jautrus. Kunigas sutiko su tuo.

Tada Marija nuvyniojo nuo Sūnelio vystyklus ir apdengė jį drobule, kurią, kadangi buvo gana šalta, pirma pašildė priglaudusi prie savo krūtinės.

Po to atsisėdusi, ištiesė ant savo kelių tąją drobulę ir paguldė ant jos Kūdikelį. Kunigas įgudusiomis rankomis greitai atliko apeigą. Juozapas tuo tarpu skaitė šitokią maldą:

«Garbė Dievui Gelbėtoji, kurs pašventė savo išrinktąjį nuo motinos iščios ir įrašė savo įstatymą į mūsų kūną. Jis paženklino savo sūnų sandoros ženklą, kad suteiktų jam mūsų tėvo Abraomo palaiminimus».

Į tai kunigo padėjėjai atsakė:

«Tebūnie palaimintas tas, kurį tu, Viešpatie, išsirinkai savo vaiku».

Begaline meile Dievas Sūnus pavedė dabar šią pirmutinę savo kraujo auką dangiškajam Tėvui, kaip užstatą, jog vieną dieną jis jį visą išlies žmonėms atpirkti. Būdamas tikras žmogus, Kūdikelis verkė, kaip ir kiti kūdikiai. Bet jo ašarų priežastis buvo labiau sielos liūdesys dėl žmonių širdžių kietumo negu kūno skausmai, kurie, tiesa, buvo irgi gana dideli.

Kaip paprastai, jo šv. Motina suprato ir jautė viską, ką tik jis kentėjo. Todėl ji irgi verkė. Pabaigus apeigą, Kūdikelis stipriai prisispaudė prie Marijos ir įsikabino rankutėmis į jos drabužius. O ji skausmo, užuojautos ir meilės kupina, maldydamą jį ir švelniai glamonėdama, vėl suvystė.

Sukalbėjęs kiek maldų, kunigas paklausė Mariją ir Juozapą, kuo vardu nori jiedu praminti Kūdikį. Jiedu atsakė abudu drauge:

«Jo vardas Jėzus!»

Kunigui vėl besimeldžiant, spindįs angelas atsisetojo priešais jį ir parodė jam Jėzaus vardą, parašytą ant medžio lentelės, kurią laikė savo rankose. Giliai susijaudinęs ir nežemiško džiaugsmo ašaromis verkdamas, kunigas tuojau įrašė tą šv.

Vardą į atsineštąjį pergaminą lakštą. Po to, Dievo malonės veikiamas, sušuko:

«Tai nepaprastas Kūdikis! Esu tikras, kad iš jo bus Viešpaties pranašas, ar kas daugiau. Rūpestingai auginkita ir auklėkita jį! Pasakykita man, ko judviem trūksta, kad galėčiau bent kiek judviem padėti».

Bet Marija ir Juozapas, nuolankiai jam padėkoję už gerą širdį, atsisakė nuo pagelbos.

Kai būdavo jau padaryta viskas, ko reikalavo Įstatymas, kad kūdikis būtų priimtas į išrinktąją tautą ir gautų vardą, tėvai suruošdavo vaišes. Jose dalyvaudavo apeigą atlikusieji kunigai ir tėvų giminės, bičiuliai, kaimynai bei pažįstamieji. Suprantama, turtingųjų tos vaišės būdavo labai ištaigingos, prabangios, gi vargdienių — kuklutės.

Neapleista vaišių ir urve. Suruošti jas Juozapui ir Marijai padėjo geraširdžiai piemenys, kurie kasdien vis ateidavo pas Kūdikėlį. Dalyvavo jose tik tie trys kunigai ir keli piemenys su žmonomis bei vaikais. Nors buvo jos ir už kuklias kuklesnės, tačiau visą jų malonumą sudarė ne valgių ir gėrimų skanumas ar gausumas, bet nepaprastas dvasios džiaugsmas, kokio niekur kitur nebuvo galima patirti.

Kunigams išeinant, Marija įdavė jiems kelias žvakes. Tai buvo tarsi atlyginimas už jų patarnavimą. Jie visi trys buvo geri ir dori. Vėliau, V. Jėzui skelbiant savo mokslą, jie įtikėjo ir nusipelnė amžinąją laimę.

Vos išsiskirsčius svečiams, kaip paprastai būdavo po šios rūšies vaišių, atėjo į urvą elgetų. Juozapas noriai išdalino jiems beveik viską, ką tik turėjo. Bet tarp jų buvo keli elgetos-verslininkai. Jiems labai nepatiko, kad taip mažai tegavo. Todėl Juozapą ir Mariją jie visaip išplūdo, iškeikė. Nieko į tai jiedu neatsakė, tik patylomis meldėsi už šiuos nelaimingus apakėlius.

Naktį Jėzaus skausmai buvo toki dideli, jog jis negalėjo užmigti ir be paliovos verkė. Marija ir Juozapas pakaitomis nešiojo jį po urvą, patys budėdami ir verkdami. Retkarčiais, kai Kūdikėlis kiek aprimdavo, giedodavo jiedu, garbindami šv. jo Vardą.

Po kebų dienų atėjo Elzbieta, seno tarno lydimą. Marija, be galo džiaugdamosi, bučiavo savo giminaite; Juozapas gi pagarbiai ją pasveikino. Elzbieta verkė džiaugsmo ašaromis, paėmusi į rankas ir glausdama prie širdies Kūdikėlį Jėzų.

Keletą kartų ilgai ir nuoširdžiai šnekėjosi Marija ir Elzbieta, sėdėdamos viena šalia kitos prie ėdžių, kur gulėjo Kūdikėlis. Marija pasapakojo jai, ką ji ir Juozapas buvo patyrę nuo tos dienos, kurią iš Nazareto išvyko į Betliejų. O kai ji paminėjo, kokio vargo jiedu turėjo, kol susirado pastogę, Elzbieta graudžiai pravirko. Marijai gi papasakojus, kaip stebuklingai užgimė josios Sūnus, Elzbieta tarė:

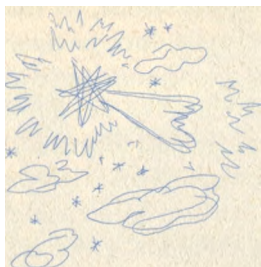
«Aš susilaukiau savo Jonuko irgi nepatirdama jokių skausmų ir sunkumų. Bet, aišku, jo užgimimas buvo visiškai kitoks negu tavojo Kūdikėlio».

Elzbietai iškeliavus atgal, įvairių lankytojų atėjo pažiūrėt Kūdikėlio. Ne vienas jų atnešė dovanų. Bet Marija labai nenoromis jas tepriimdavo, o ir priimtąsias paliepdavo moteriškai, kuri padėdavo jai tvarkyti pastogę, tuojau išdalinti Betliejaus pavargėliams. Jei kartais sau pasilikdavo ką, tai tik truputį maisto dalykų. Jos turtai buvo ne šioje žemėje...

M a l d a

Viešpatie Dieve, kurs savo Vienagimį Sūnų paskyrei žmonių Atpirkėju ir paliepei Jėzum vadinti, suteik mums malonias, kad, kaip jo šventąjį Vardą garbiname čia žemėje, taip jo regėjimu džiaugtumėsi danguje. Per tą patį Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

IŠMINČIAI APLANKO KŪDIKĖLĮ JĖZŲ

« Matėme jo žvaigždę ry-
tuose ir atėjome jo pagar-
bint » (Mt. 2, 2)..

Marija, Dievo apšviesta, žinojo, kad tą naktį, kurią gimė Jėzus, buvo pasiųstas angelas pranešti trims Rytų šalies Išminčiams apie žmonijos Atpirkėjo atėjimą ir taip pat, kad Išminčiai netrukus atvyks ir pagarbins Kūdikelį urve. Tačiau, kai Juozapas užsiminė jai apie perėjimą į patogesnę butą Betliejuje, ji, neatskleisdama savo paslapties, tarė:

«Brangusis! Kur tik tu eisi, mielai eisiu su tavim ir aš ».

Tąjį mirksnį pasirodė jiedviem arkangelai Mykolas ir Gabrielis ir pareiškė:

«Dievo Apveizda nustatė, jog trys šio pasaulio karaliai atvyks iš Rytų jieškot dangaus Karaliaus ir pagarbins įsikūnyjusįjį Žodį šioje vietoje. Jau dešimtis dienų kaip jie keliauja ir netrukus bus čia ».

Juozapas ir Marija stengėsi dabar paruošti urvą priimti svečiams.

Trys Išminčiai arba Karaliai, kurių vardai buvo Kasparas, Melkioras ir Baltazaras, valdė šalis, kur dabar yra Irakas ir Iranas. Jauniausiasis jų, šviesiai rudos veido spalvos Kasparas buvo iš Mezopotamijos; tamsiai rudos veido spalvos Baltazaras buvo iš Partijos o seniausiasis tarp jų, stambios kūno sudėties ir pilkšvos veido spalvos Melkioras buvo iš Medijos. Visi jie buvo teisingi, dori ir nepaprastai mė-

go mokslus bei religijos dalykus. Žinodami S. Testamento pranašystes ir savo tautų padavimus, jie tikėjo, kad ateis pasaulio Atpirkėjas. Būdami dori, jie nusipelnė malonę, jog Jėzaus užgimimo naktį angelas pranešė jiems, kad ilgai lauktasis žydų Karalius jau užgimė, kad jis yra žmonijos Atpirkėjas ir, kad Dievas kviečia juos eiti jo jieskot ir pagarbint. Nors kiekvienas jų gavo šį apreiškimą atskirai, tačiau kiekvienam jų buvo pasakyta, jog tą patį apreiškimą gavo ir kiti du. Visi jie pabudo tuo pačiu metu pilni nepaprasto džiaugsmo ir, parpuolę kniūpsti, karštai padėkojo Dievui. Po to tuojau ryžosi vykti į Izraelio šalį.

Išvykimo naktį, žvilgterėję į padangę, pamatė jie nuostabią žvaigždę. Joje buvo Mergelės-Motinos ir Kūdikio su kryžiumi vaizdas. Tasai Kūdikis buvo dangaus karalystės Valdovas ir visų tautų valdovai jį garbino. Pradėjus jiems keliauti, toji žvaigždė vedė juos tuo būdu, jog po kelių dienų susiėjo visi drauge. Kiekvieną jų lydėjo keli giminaičiai ir nemažas tarnų būrys. Vilkstynėje buvo apie du šimtai žmonių. Kelionė per Chaldėjos ir Syrijos tyrumus, kalnus ir upes truko apie mėnesį laiko. Galop, perbridę Jordano upę, atvyko jie pas Jeruzalės mūrus.

Kadangi čia buvo Izraelio sostinė, jie manė, kad turėjo čia gimti ir žydų Karalius. Tačiau nemažo susirūpinimo kėlė jiems tai, kad jie nematė jokių džiaugsmo ženklų. Be to, jiems priartėjus prie miesto, ūmai pranyko žvaigždė. Pas miesto vartus klausė jie sargų:

« Kur yra gimusis žydų Karalius? Mes matėme jo žvaigždę rytuose ir atėjome jo pagarbint » (Mt. 2, 2).

Tačiau didelei jų nuostabai sargai ir šiaip jau žydai atsakė nieko nežiną apie kokio žydų karaliaus gimimą. Tada, Išminčiams prašant, keli asmenys nuėjo pas šalies valdovą Erodą pranešt, kad Iš-

minčiai nori pasikalbėti su juo. Erodas sutiko priimti juos kitos dienos rytą. Vilkstynė apsinakvojo didžiuliame jo rūmų kieme. Tają naktį Išminčiai negalėjo užmigti. Susirūpinę jie vaikščiojo su vadovais po miestą ir kartkartėmis žvilgčiojo į padangę, bene vėl išvysią žvaigždę. Bet, deja, veltui.

Nemiegojo ir Erodas. Baimė ir susirūpinimas, kad gali netekti sosto, neleido jam sudėti akių. Nepaisydamas nakties, sušaukė jis pas save vyriausiusius žydų kunigus bei Įstatymo žinovus ir teiravosi, kur turi gimti Mesijas. Parodę pranašo Mikiejo knygą jie tarė: « Judo Betliejuje, nes taip pranašo parašyta ». Dar labiau nusigandęs Erodas, pasikvietė kelis kunigus ir, išėjęs į orą, stengėsi pamatyti Išminčių minėtąją žvaigždę. Bet jos nebuvo. Tuo tarpu kunigai jį įtikinėjo, kad nereikia kreipti dėmesio į tuščius Rytų šalies karalių prasimanymus, nes, esą, jei Mesijas būtų užgimęs, tai jie, kunigai, tikrai tai žinotų. Nepasitikėdamas jais, Erodas ryžosi pats vienas šį dalyką sutvarkyti, nors ir kažin kiek kraujo tektų pralieti.

Vos bepradėjus aušti, pasikvietė jis Išminčius ir ėmė klausinėti, kada jiems pasirodžiusi žvaigždė ir ką jie žina apie naujai gimusį Karalių. Kasparas nuoširdžiai papasakojo jam apie regėjime matytą Mergele-Motiną ir Kūdikį, kurį garbino visi pasaulio valdovai. Erodas, paminėjęs jiems, kad Betliejuje turi gimti tasai Kūdikis, apsimetė ir pats noris eiti jo pagarbinti ir todėl tarė Išminčiams:

«Eikite ir rūpestingai klauskitės apie vaikelį: o radę, duokite žinią man, kad ir aš nuėjęs pagarbinčiau jį» (Mt. 2, 8).

Išminčiai skubiai apleido Jeruzalę. Netrukus jie vėl pamatė žvaigždę, ir džiaugsmo šauksmai išsiveržė iš jų krūtinų. Kai į pavakarę pasiekė jie Bet-

liejų, žvaigždė vėl pradingo, ir jie nemažai nusi-
gando. Nakvynei buvo jie pasiųsti į vadinamą Pie-
menų Slėnį, nes ten buvo pakaktinai vietos vilkstynei.

Tarnams ištiesus padangtes ir pradėjus rengti
vakarienę, Išminčiai staiga pamatė žvaigždę, nepa-
prastai aiškiai šviečiančią virš netoliese esančio kal-
nelio. Ūmai stiprus šviesos pluoštas nusileido nuo
žvaigždės į urvą, ir jo šviesoje jie pamatė šventąjį
Kūdikį. Pagarbiai nusiėmę galvos apdangas, jie
ėjo iš lėto prie kalnelio. Kai prisiartino prie urvo,
jie pažvelgė pro angą į vidų ir pamatė Mariją, sė-
dinčią urvo gilumoje su Kūdikėliu rankose. Urvas
buvo pilnas nežemiškos šviesos. Ir Motina ir Kūdikis
buvo lygiai toki, kokius jie buvo matę regėjime.

Juozapas ir vienas tada tenai buvusi senas pie-
muo atėjo pasitikt svečių. Išminčiai papasakojo
jiedviem, ko atvykę. Juozapas meiliai juos pasveikino
ir pakvietė į vidų. Bet jie pasakė norį dabar grįžti pas
vilkstyne ir pasiruošti iškilminga procesija ateiti
pas kūdikėlį. Netrukus buvo jie vėl pas urvą, apsi-
vilkę baltais šilkiniais apsiaustais, su dovanomis
rankose, giminaičių bei tarnų lydimi.

Marija, sužinojusi, kad Išminčiai jau čia, paprašė
Juozapą atsistoti šalia jos ir pati, stovėdama su
Kūdikėliu rankose, ramiai jų laukė. Jos galvą ir
pečius dengė balta skepeta, jos veidas spindėjo ku-
klumu, grožiu ir nežemiška šviesa. Buvo aiškiai
matyti, jog nepaisanti tokio nepaprasto neturtingu-
mo, ji buvo labiau didinga už kitus žmones.

Nudengę galvas ir nusiavę kojų apavus, Išmin-
čiai įėjo į urvą. Yos tik išvydę Mariją ir Kūdikėlį,
jie labai nustebo, ir jų širdys prisipildė galingo
džiaugsmo bei pagarbos. Dievui leidžiant, jie matė
daugybę spindinčių angelų, kurie nuolankiai tar-
navo įsikūnyjusiam savo Valdovui. Išminčiai tuojau

parpuolė kniūpsti prieš kūdikėlį, garbindami jį ir pripažindami savo karalių bei žmonijos Atpirkėju.

Kai jie pakilo, Marija atsisėdo, laikydama rankose Jėzų. Išminčiai priėjo prie jos, norėdami pabu-

čiuoti jai ranką, kaip paprastai jie darydavo karalienėms savo šalyse. Bet dangaus ir žemės Karalienė jiems to neleido. Ji tik kukliai tarė:

«Mano siela džiaugiasi Viešpatyje, kad iš visų pagoniškųjų tautų jūs pirmutiniai esate pašaukti pas įsikūnyjusįjį Žodį. Tad dėkokime jam ir jį garbinkime ».

Po to ji atidengė Kūdikelio pečius ir krūtinę ir viena ranka palaikė jo galvutę, kita gi jį apkabino. Kūdikelis Jėzus sudėjo rankutes kryžiumi ant krūtinės, tarsi melddamasis, ir visas jo veidukas spinduliavo meile bei džiaugsmu. Pažvelgę į jį Išminčiai, vėl parpuolė kniūpsti ir jam nusilenkė iki žemei. Jų širdys liepsnojo galinga meile. Jie pavedė jam savo šalis, žmones, šeimas, visą nuosavybę ir pačius save. Džiaugsmo ir pasiaukojimo ašaros riedėjo jų veidais.

Tada Kasparas išsiėmė iš prie jo juosmens kybojusio krepšelio nedidelių aukso lazdelių ir padėjo jas prie Marijos kojų. Baltazaras uždėjo ant priešais Jėzų stovėjusio stalelio auksinį smilkintuvą su smilkalu. Melkioras pastatė ant stalelio gražų, žydintį miros kerą.

Išminčiams padavus dovanas, dieviškasis Kūdikelis meiliai nusišypsojo ir sumosavo rankutėmis, gi Marija linktelėjo galva ir pasakė kiekvienam Išminčiui po kelis nuoširdaus dėkingumo žodžius.

Pabuvę urve apie tris valandas, Išminčiai išėjo ir leido savo tarnams įeiti po penkis ir pagarbinti Kūdikelį. Tuoju metu Išminčiai su giminaičiais stovėjo po dideliu netoli urvo augančiu medžiu ir džiaugsmingai kalbėjo vakarines maldas bei giedojo giesmių. Galop, jie su tarnais grįžo į savo padangtes. Čia Juozapas, kelių piemenų padedamas, paruošė jiems vakarienę, susidedančią iš duonos, vaisių,

daržovių ir medaus. Sėdęs drauge su Išminčiais valgyti Juozapas po tos dienos įvykių jautėsi toks laimingas, jog jam veržte veržėsi iš akių ašaros. O kai jis sugrįžo į urvą, jo ir Marijos širdis užtvindė ko didžiausias džiaugsmas, kokio jiedu iki tol dar nebuvo patyrę. Abu karštai dėkojo Visagaliui, kad suteikė žmogum tapusiam savo Sūnui garbę ir dovanas, kokios jam iš tikro priklausė.

Rytojaus dieną Išminčiai gausiai sušelpė neturtingas Betliejaus šeimas maistu, drabužiais ir pinigais. Per savo tarnus pasiuntė jie į urvą daug vertingų dovanų, kurias priėmusi Marija išdalindino beturčiams. Kadangi Išminčiai buvo nusistatę kitos dienos rytą grįžti į Jeruzalę, tad nuėjo dabar atsisveikinti su šv. Šeima.

Pirmiausia jie pasikalbėjo su Marija apie daugelį tikėjimo tiesų ir religijos praktikų. Jos žodžiai dvelkė nepaprasta išmintimi. Tai giliai sujaudino svečius, ir jie troško niekada nesiskirti nuo šv. Kūdikėlio Motinos. Jie padavė jai keletą labai vertingų perlų. Bet ji atsisakė jas priimti. Taip pat nepriėmė ji nė jų pasisiūlymo pastatydinti jai patogų namą.

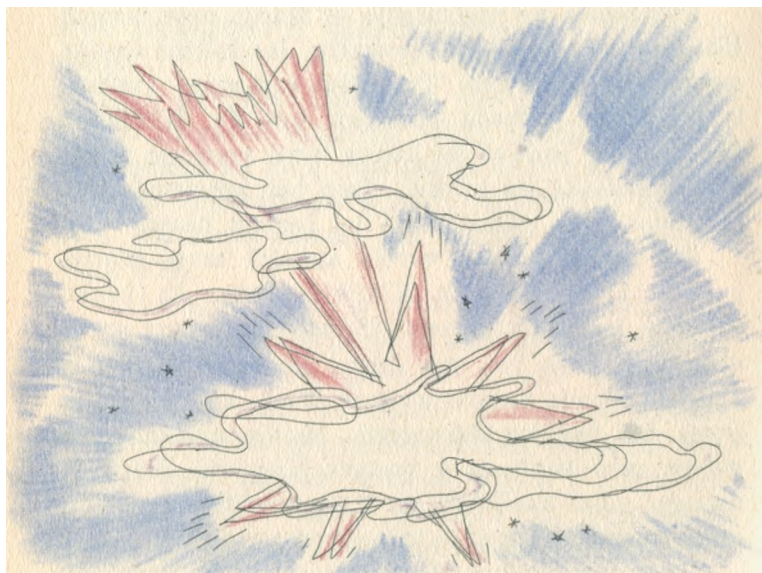
Kai galop jie jau turėjo apleisti urvą, Marija padavė kiekvienam jų Kūdikėlį Jėzų. Jų veidai spindėjo tada neapsakomu džiaugsmu, o akys sruvo ašaromis. Atėję jau pas duris, jie prašė Mariją ir Juozapą visada melstis už juos. Tada, kad padarytų jiems dar daugiau džiaugsmo, Marija nusiėmė nuo galvos savo nuometą ir padavė Kasparui. Jis ir jo draugai giliai nusilenkė jai ir, nuoširdžiausiai dėkodami, pagarbiai priėmė tąją dovaną.

Grįžę į padangtes, Išminčiai sukalbėjo savo vakaro maldas, pagiedojo keletą giesmių ir nuėjo pasilsėti. Apie vidurnaktį pranešė jiems angelas sapne, kad ko greičiau iškeliautų į Rytus ir nevyktų per

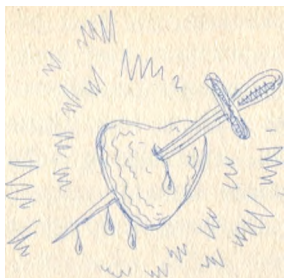
Jeruzalę. Nepraėjo nė valanda, kaip vilkstynė pasiruošė, ir Išminčiai, tarę Juozapui paskutinį jautrų sudiev, — Marijos ir Kūdikelio nenorėjo jie dabar varginti, — angelo vedami tyliai pranyko nakties glūdumoje...

M a l d a

Dieve, kurs, žvaigždei vedant, apreiškei pagonims savo Vienagimį Sūnų, duok maloniai, kad mes, kurie tikėjimu tave jau pažįstame, būtume nuvesti regėti tavo šventojo veido skaistumą. Per tą patį Kristų, Viešpatį. Amen.

KŪDIKĒLIS JĒZUS PAAUKOJAMAS DIEVUI

« Pasibaigus jos apsiplovimo dienoms, įsakytoms Mozės įstatymo, jie nunešė jį į Jeruzalę, kad statytų jį Viešpaties akyvaizdoje, kaip parašyta Viešpaties įstatyme » (*Lk. 2, 22*).

Iškeliavus Išminčiams, Marija tarė Juozapui: «Brangusis! Pasielk su Išminčių dovanomis, kaip su priklausančioms mano Sūnui ir tau. Aš nesu jų verta».

Bet Juozapas atsakė irgi nesąs jų vertas. Tada jiedu padalino jas į tris dalis. Vieną paskyrė šventyklai (smilkalą, mirą ir dalį aukso), kitą — kunigui, kurs atliko apipjaustymo apeigą, ir trečią — pavar-gėliams.

Viena geraširdė Betliejaus moteriškė, kuri dažnai ateidavo padėti Marijai atlikinėti įvairius darbus, prašė šv. Šeimą persikelti į jos namą. Marija ir Juozapas nuolankiai priėmė jos kvietimą. Ne be liūdesio apleido jiedu urvą, kurs pasidarė jiedviem toks brangus.

Pas Mariją dabar beveik kasdien ateidavo vaikais vedinos neturtingos Betliejaus moterys. Ji jas sušelpdavo, kiek galėdama, ir pamokydavo apie Dievą, Atpirkėją ir įvairias dorybes. Jos turėjo šiųjų dalykų tokias neaiškias ir sujauktas žinias, jog Juozapas nejučiomis šypsodavosi, jas girdėdamas. Bet jis negalėdavo atsistebėti, kokia nepaprasta kantrybe ir neapsakomu gerumu Marija vedė šiąsias vargšes bei jų vaikus į tiesą.

Priartėjus keturiasdešimtajai po užgimimo dienai, Nekaltoji Dievo Motina neabejojo, jog turi pasiduoti Mozės įstatymui, reikalaujančiam, kad kiekvienas pirmagimis sūnus būtų paaukotas Dievui Jeruzalės šventykloje, o motinai atliktos tam tikros apeigos, vadinamos apsiplovimo, apsivalymo arba įsivesdinimo apeigomis. Ji juk matė savo dieviškojo Sūnelio sieloje aiškų norą pavesti save, kaip gyvą auką, savo amžinajam Tėvui.

Todėl reikiamu metu Marija ir Juozapas dėkingomis širdimis atsisveikino su juos priglaudusią gerąją moteriškę ir nuėjo su Kūdikieliu į užgimimo urvą paskutinį kartą jo aplankyti. Švelniai paguldė Jėzų ant žemės toje vietoje, kur jis užgimė, abudu suklaupė ir karštai pasimeldė. Tą pat padarė ir tenai, kur Kūdikėlis buvo apipjaustytas. Po to Marija paprašė Juozapą, kad ją palaимintų ir leistų jai tąja ypatinga proga eiti į Jeruzalę pėsčiai ir basai.

Tačiau Juozapas atsakė meiliai, bet tvirtai:

«Tepalaimina tave amžinojo Tėvo Sūnus, kurį tu laikai rankose. Į Jeruzalę gali eiti pėsčia, bet jokių būdu ne basa, nes oras nėra tinkamas».

Parkniubusi ant žemės paskutinį kartą urve, Marija visa širdimi dėkojo Kūdikieliui Jėzui už nuostabią palaimą, kurią jis suteikė čia jai, Juozapui bei visai žmonijai, ir prašė Dievą, kad krikščionys visada gerbtų ir dažnai lankytų šią šventąją vietą.

Po to ji atsistojo, apsivilko apsiaustu ir paėmė į rankas kūdikėlį, spausdama jį prie krūtinės, kad apsaugotų nuo žvarbaus žiemos vėjo. Jėzus davė regimu būdu Marijai ir Juozapui palaiminimą, ir jie iškeliavo. Ant asilo, kurį vedė Juozapas, buvo sudėta visa negausi šv. Šeimos manta bei dovanos šventyklai. Keli piemenys, giliai nuliūdę ir susijaudinę, su jais atsisveikino.

Kelyje oras visą laiką buvo nepaprastai šiurkštus. Šaltis ir smarkus vėjas vertė Kūdikėlį Jėzų drebėti ir verkti.

Lėtai ir su pertraukomis visą dieną keliavę, pavakarėje pasiekė jie Jeruzalę, čia rado malonią pastogę menkame vienos doros bevaikės šeimos namelyje. Marija paprašė Juozapą tuojau patį vieną nueiti į šventyklą ir, nesisakant vardo, atiduoti atneštuosius auksą, smilkalą ir mirą. Tai ji padarė tuo tikslu, kad rytojaus dieną galima būtų išvengti pagarbos ir pirmenybės, kuri būdavo teikiama turtingesniesiems. Juozapas mielai įvykdė šį jos sumanymą.

Visą naktį praleido Marija, karštai besimelsdama. Kreipdamosi į amžinąjį Tėvą, ji kalbėjo:

«Mūsų Viešpatie Dieve! Dangui ir žemei bus šventa toji diena, kurią aš tau atiduosiu gyvąją auką tavo šventykloje. Už tai prašau tave, Visagali, teik gausių malonių žmonėms, atleisk nusidėjėliams, paguosk liūdinėiuosius, padėk stokojuosiesiems! Mano siela garbins tave per amžių amžius... ».

Tąją naktį švento gyvenimo asmuo, senas, besąs su trumpa barzdele kunigas, Simeonas klūpojo, besimeldamas viename Jeruzalės šventyklos kampelyje. Šv. Dvasia buvo jam pranešusi, jog jis nenumirsiąs tol, kol nebūsiąs matęs pasaulio Atpirkėjo. Dabar gi jam dvasios pakilime besimeldžiant, pasirodė angelas ir paliepė atsidėjus pažvelgti į pirmutinį kūdikį, kuris rytoj rytą bus atneštas paaukot Dievui. Tai būsiąs jo taip ilgesingai lauktasis Atpirkėjas. Angelas taip pat pasakė Simeonui, jog jis neilgai trukus po to numirsiąs. Senelis buvo kupinas neapsakomo džiaugsmo.

Šv. moteriškai Onai buvo irgi suteiktas su Kūdikėlio Jėzaus paaukojimu susijęs regėjimas. Ji itin

džiaugėsi, nes, Marijai bebūvant šventykloje, ji buvo jos mokytoja ir labai gerai ją atsiminė.

Dar prieš švintant šv. Šeima apleido nakvynės vietą ir, daugybės iškilmingai giedančių, bet vien Marijos tematomų ir tegirdimų angelų lydima, išėjo į šventyklą. Marija buvo apsilikusi šviesiai mėlyna suknele, apsisiautusi geltonu apsiaustu ir galvą apsidengusi baltu nuometu. Prieš įeidama į šventyklos dalį, kuri buvo skirta moterims ir vadinosi Moterų Skyriumi, ji atsiklaupė ir nuolankiai pavedė Dievui save pačią ir savo rankose laikomąjį jo Sūnų.

Pamaldusis senelis kunigas Simeonas, jau kelias valandas ilgesingai laukęs, nebegalėjo dabar susilaukyti. Šv. Dvasios paskatintas jis išėjo pasitikti Viešpatį ir dabar ūmai išvydo Mariją ir Kūdikį apgaubtus nuostabios šviesos. Taręs Marijai kelis pasveikinimo ir pagarbos žodžius, jis neapsakomo džiaugsmo kupinas, paėmė į rankas kūdikėlį Jėzų ir prispaudė jį prie savo širdies. Po valandėlės grąžinęs jį Motinai, tvirtais žingsniais, tarsi žymiai pajaunėjęs, nuėjo į ten, kur turėjo per apeigas būti. Mariją tuo tarpu viena moteris nuvedė į šventyklos kiemą. Juozapas gi, padavęs Onai dėžę su dviem purpliais, nuėjo į šventyklos dalį, vadinamą Vyrų Skyriumi.

Didžiuliam apeigų kambaryje viskas buvo jau paruošta. Keli kunigai pastatė priešais aukurą ilgą balta drobule apdengtą stalą. Ant jo buvo lopšio išvaizdos indas ir dvi pintinės.

Simeonas dabar priėjo prie Marijos ir atvedė ją pas stalą. Paėmęs iš jos rankų Kūdikėlį Jėzų, pagarbiai įdėjo jį į indą. Marija gi grįžo į Moterų Skyrių, kur jau apie dvi dešimtys moterų su kūdikiais rankose laukė savo eilės. Visa šventykla ūmai pasidarė pilna nepaprastos šviesos. Juk buvo joje visagalis Dievas! Įvyko, ką pranašas buvo prieš

keletą šimtų metų pasakęs: «Ateis į savo šventyklą Viešpatautojas, kurio jūs jieškote ir sandoros Pasiuntinys, kurio trokštate » (*Mal.* 3, 2). Viršum Kūdikėlio Jėzaus atrodė atsivėręs dangus prieš pat švč. Trejybės sostą.

Simeonas ir trys kiti kunigai, apsivilkę apeiginiais drabužiais, sustojo aplinkui stalą ir sukalbėjo reikalaujamąsias maldas. Tuoju metu Ona padavė Marijai dėžę su purpliais. Simeonas vėl atvedė Mariją pas stalą, ant kurio ji padėjo savo auką. Vienas kunigų paėmė Kūdikėlį Jėzų, pakėlė augštin ir padavė Simeonui, kurs įdėjo jį į Marijos rankas. Du kunigai paskaitė maldų už Kūdikėlį ir jo Motiną. Po to Simeonas nuvedė Mariją pas Oną, kuri nulydėjo ją į Moterų Skyrių.

Pasibaigus toms apeigoms, Simeonas atėjo pas Mariją, paėmė iš jos rankų Jėzų ir, pakėlęs žvilgsnį į dangų, neapsakomo džiaugsmo kupinas, aukojo jį amžinajam Tėvui, garbindamas jį, kad įvykdė pažadus ir sakydamas:

«Dabar, Viešpatie, atleidi savo tarną, kaip esi kalbėjęs, ramybėje, nes mano akys matė tavo išganymą, kurį prirengi visų tautų akyvaizdoje, šviesą pagonims apšviesti ir tavo tautos Izraelio garbę » (*Lk.* 2, 29-32).

Atėjęs pas Mariją Juozapas su gilia pagarba ir nuostaba klausėsi šių Dievo įkvėptų senelio žodžių. Simeonas palaimino Mariją ir Juozapą. Po to, kreipdamasis į Mariją, kuri visa spindėjo lyg dangiška rožė, tarė:

« Štai šitas pastatytas nupuolimui ir prisikėlimui daugelio Izraelyje, ir kaip ženklas, kuriam bus prieštaraujama. Ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, kad būtų atidengtos daugelio širdžių mintys » (*Lk.* 2, 34-35).

Kai senelis minėjo prieštaravimą ir kalaviją, tuo pranašaudamas apie Atpirkėjo kančią ir mirtį, Kūdikėlis Jėzus linktelėjo galvutę, patvirtindamas tąją pranašystę ir nuolankiai priimdamas ją, kaip amžinojo Tėvo sprendimą, pareikštą šio savo tarno lūpomis. Visa tai suprato Marija ir savo širdyje pajuto begalinį skausmą, nes jos dvasia matė toje pranašystėje, kaip veidrodyje, visas glūdinčias paslaptis. Visi šie dalykai neišdildomai įsispaudė į jos atmintį, ir ji juos vėliau papasakojo savo Sūnaus mokiniams.

— Tąją dieną —, kalbėjo švč. Maria vienai regėtojų: — mano skausmas itin padidėjo. Nes, nors Dievo apšviesta, aš žinojau, kad mano Sūnus turės kentėti ir mirti, bet Simeono žodžiai skrioste perskriodė mano širdį. Ir kol aš nebuvo su siela ir kūnu į dangų paimta, skausmas niekada neapleido mano širdies, nors ji ir apmalšindavo kiek Dievas savo paguodomis.

Pranašė Ona irgi gavo ypatingą Dievo įkvėpimą ir reikšdama Marijai didžiausios pagarbos, vadino ją palaiminta Dievo Motina, kurią visi žmonės privalo ko labiausiai gerbti.

Pilna dėkingumo Marija nuolankiai pabučiavo senelio Simeono ranką ir paprašė, kad ją vėl palaimintų. Tą pat padarė ji ir su savo buvusiaja mokytoja pranaše Ona. Po to šv. Šeima dar kurį laiką karštai pasimeldusi šventykloje, sugrįžo į savo nakvynės vietą. Čia ketino pabūti dar keletą dienų, kad galėtų dažniau nueiti į Dievo garbei skirtąjį namą ir padėkoti jam už visas tokias gausias ir dideles malones, kurių jai suteikė. Bet Apvaizda buvo kitaip nustačiusi. Šv. Šeimai teko tuojau apleisti ne tik Jeruzalę, bet ir savo gimtąją šalį.

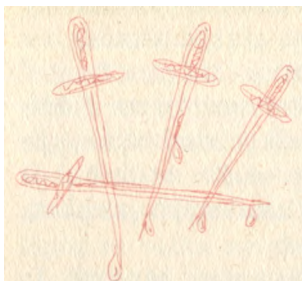
Seneliai Simeonas ir Ona neilgai trukus ramiai pasimirė laiminga ir Viešpaties akyse brangia teisiųjų mirtimi.

M a l d a

Nuolankiai meldžiame tave, visagalis amžinasis Dieve, kad, kaip tavo vienagimis Sūnus mūsų kūno išvaizdoje buvo tau paaukotas šventykloje, taip duotum ir mums švariomis širdimis tau pasiaukoti. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

BĖGIMAS Į EGIPTĄ

« Imk vaikelį ir jo motiną, bėk į Egiptą... nes Erodas jieškos vaikelio nužudyti » (*Mt. 2, 13*).

Po atliktų šventykloje apeigų Marija ir Juozapas nutarė pasilikti Jeruzalėje dar devynias dienas, norėdami panaujinti Kūdikelio paaukojimą ir padėkoti Dievui už jiedviem suteiktąsias tokias dideles malones. Todėl kasdien nuo vidurdienio iki vidurnakčiui jiedu karštai meldėsi viename nuošaliame šventyklos kamputyje.

Penktąją tos no venos dieną Dievas tarė Marijai:

« Judu negalita pabaigti to, ką pradėjota. Erodas nori nužudyti Kūdikį. Išgelbėti jo gyvybei tu turi bėgti į Egiptą. Kelionė tavęs laukia ilga ir labai sunki. Iškentėk ją dėl manęs. Aš esu ir visada būsiu su tavim».

Marija nuolankiai atsakė:

«Mano Viešpatie ir Dieve! Daryk su manim, kas tau patinka. Tik prašau tave, neleisk kentėti mano Sūneliui. Visus vargus, sunkumus ir skausmus uždėk man ».

Bet Dievas nieko jai nepasakė. Aišku jai buvo, kad turės ne tik ji viena kentėti. Todėl grįždama iš šventyklos buvo labai nuliūdus ir verkė. Tačiau Juozapui ji nepranešė šios skaudžios žinios, nes nebuvo paliepta tai padaryti. Juozapas tuojau pastebėjo ją esant nepaprastai susirūpinusią. Bet jis manė, jog tai vis dėl senelio Simeono žodžių.

Tąją naktį angelas pasirodė bemiegančiam Juozapui ir tarė: «Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną, bėgk į Egiptą ir būk tenai, kol tau pasakysiu, nes Erodas jieškos vaikelio nužudyti» (Mt. 2, 13).

Juozapas tuojau pabudo giliai susirūpinęs Kūdikelio saugumu. Skubiai apsivilkęs drabužiais, jis pasibeldė į Marijos duris. Ji buvo jau atsikėlusi ir meldėsi. Vos peržengęs jos kambarėlio slenkstį, Juozapas tarė pilnas nerimasčio:

«Mieloji! Dievas nori ir toliau mus bandyti. Jo angelas ką tik pranešė man, kad turiva bėgti su Kūdikiu į Egiptą, nes Erodas pasiryžo jį nužudyti. Būk pasirengusi, Mieloji, pakelti didelius kelionės vargus ir sunkumus. Visada pasakyk man, kuo galėčiau tau padėti».

«Brangusis», atsakė ramiai Marija: «Jei mudu gavova iš Dievo tokių didelių malonių ir taip daug palaimos, reikia, kad džiaugsmingai priimtuvą ir laikinuosius kentėjimus. Kur tik mudu einava, nešavos su savim Viešpatį, ir jis yra mudviejų paguoda bei tėvynė ir tėviškė. Tad mielai vykdykiva jo šv. valią».

Tai tarusi, ji nuėjo pas lopšį, kuriame miegojo Kūdikelis Jėzus, atsiklaupusi jį pabudino ir paėmė į rankas. Kūdikelis pradžioje kiek verkė, bet Marijai ir Juozapui paprašius palaiminimo, jis davė jį regimu būdu.

Juozapas paskubomis sukrovė menkutę mantą ant dar iš Nazareto atsivestojo asilo, ir šv. Šeima tuojau po vidurnakčio apleido Jeruzalę.

Marija laikė rankose Kūdikelį Jėzų, kurį buvo gerai suvysčiusi ir įvyniojusi į drobulę. Apsivilkusi ji buvo ilgu ir plačiu apsiaustu, kurs apdengė ją ir Kūdikelį. Ant galvos turėjo ji nuometą.

Marija ir Juozapas labai bijojo dėl Jėzaus. Bet vykdamį pro miesto vartus, kiek aprimo, nes pasi-

rodė vien jiedviem tematomi angelų būriai ir savo šviesa naktį pavertė jiedviem į dieną.

Kelias į Egiptą ėjo beveik pro pat Betliejų. Šv. Šeimai atvykus netoli to miestelio, Marija panūdo atlankyti ir pagerbti šventąjį užgimimo urvą. Bet angelai jai pasakė, jog būtų pavojinga dėl to sutrukdyti kelionė. Tada ji, pritarus Juozapui, pasiuntė vieną angelų pranešt Elzbietai, kad ko greičiau pasislėptų su vaiku netoliese tysančiuose tyruose.

Pirmąją naktį praleido šv. Šeima urve, kuri rado viename iš į pietus nuo Betliejaus stūksančiųjų kalnelių, gana atokiai nuo įprastojo vilkstynių kelio. Vargšai keleiviai buvo labai pailsę ir ištroškę. Marijai buvo taip gaila Kūdikelio, jog ji verkė. Prašant jai Dievą pagelbos, ūmai ištryško tyro vandens šaltinis, ir atėjo laukinė ožka, kuri davėsi Juozapui melžiamai.

Rytojaus pavakare, kai keliavo per netoli Hebrono miesto esančius tyrus, juos labai vargino troškulys. Elzbieta su savo kūdikiu buvo pasislėpusi viename ne per toliose esančiame urve. Staiga Jonukas pajuto, kad jo Viešpats arti ir labai kenčia. Jis tuojuo parpuolė ant kelių ir, ištiesęs rankutes, ėmė melstis. Elzbieta gi pasiuntė per tarną Marijai kiek maisto ir drabužių.

Neilgai trukus, šv. Šeima atsidūrė dideliuose ir sunkiai pereinamuose tyruose, kurie tyso tarp šv. Žemės ir Egipto. Kai jau pradėjo temti, reikėjo jai pereiti per ruožą, kuriame buvo daug gyvačių. Jos prišliaužė artyn, pakėlė galvas, ištiesė kaklus ir ėmė pikta šnypšti. Bet daryti nieko nedarė.

Pirmąją per tuos tyrus kelionės naktį šv. Šeima praleido vienos nedidelės smėlio kopos papėdėje. Pavalgius vakarienės ir Marijai pamaitinus Jėzų, Juozapas uždėjo ant kelių į žemę įsmeigtų baslių

savo apsiaustą, padarydamas tuo būdu šiokią tokią padangtę apsaugoti Jėzui ir Marijai nuo įkyraus vėjo. Pats jis atsigulė ant žemės, pasidėjęs po galva ryšulį, kuriame buvo visa jų manta. Marija supratusi, kad Jėzus dabar aukoja amžinajam Tėvui visus jų patiriamuosius vargus, darė tą pat, meldamosi su juo ir angelais per kiaurą tą naktį.

Rytojaus dieną pasibaigė vargšų keleivių pasiimtas maistas, nors taupydami jį, jie vos kartą per dieną tevalgydavo. Taip jiems kenčiant alkį, troškulį ir didelį nuovargį, pakilo smarkus vėjas ir atūžė smėlio audra. Bet Marijai ėmus karštai melstis, oras aprimo, ir angelai atnešė šiek tiek maisto ir vandens.

Per tą ilgą ir be galo vargingą kelionę Marija, sėdėdama ant asilo ir laikydama rankose Kūdikelį, dažnai jam dėkodavo, kad pasiskyrė ją savo Motina. Maitindavo ji jį tris sykius per dieną, o kur tik jie sustodavo, ji jį švelniai glamonėdavo. Kartais Jėzus verkdamas, gailėdamasis žmonijos. Verkdavo tada ir Marija drauge.

Retkarčiais Juozapas šnekėdavosi su Marija ir dažnai klausdavo ją, kuo galėtų patarnauti jai ar Kūdikiui. Kartais jis nuolankiai ir pagarbiai bučiuodavo Jėzaus kojas, ar paimdavo jį į rankas ir prašydavo palaiminimo. Taip tat šv. Šeimos nariai praleido dešimtį kelionės dienų per tuščius tyrus, guosdami ir stiprindami vieni kitus, bei rodydami vieni kitiems paslaugumo ir meilės.

Ne kartą jiems besiilsint, būriai paukščių atlėkdavo pas Mariją ir džiugindavo ją, linksmai čiulbėdami bei nutūpdami ant jos rankų ir pečių. Ji liepdavo jiems būti dėkingiems Dievui už dailias plunksnas, už laisvę ore ir maistą žemėje. Kai kada, prisijungdama prie jų, ji meiliai giedodavo Kūdikiui Jėzui.

Kartą, jie paklydo ir nebežinojo, kur eiti. Marija ir Juozapas buvo labai susirūpinę. Bet jiedviem paprašius Dievą ir angelus sargus pagalbos, prie juodviejų prisiartino keletas laukinių gyvuliukų ir tuojau ėmė bėgti viena kryptimi, tartum kviesdami paskui juos sekti. Eidami jų pėdsakais Juozapas ir Marija netrukus rado tikrąjį kelią.

Vieną vakarą šv. Šeima atėjo pas plėšikų stovyklą. Plėšikai labai piktai ją sutiko. Bet jų vadui pažvelgus į Kūdikėlį Jėzų, kieta jo širdis tuojau suminkštėjo, ir jis uždraudė ką nors negero keleiviams daryti. Jis pakvietė juos į savo padangtę, užleido jiems patogią vietą kerčioje ir paliepė savo žmonai duoti jiems valgyti.

Marijai paprašius, vado pati atnešė didelį indą su šiltu vadeniu, kuriame Dievo Motina išmaudė savo Sūnelį ir išplovė jo vystyklus. Tuo tarpu vadas tarė savo pačiai:

«Šitas keleivių kūdikis nėra paprastas. Aš nebėjoju, kad jis šventas. Paprašyk jo motiną leisti išmaudyti vargšą mudviejų raupuotąjį sūnų tame vandenyje. Gal jis kartais išgis... ».

Bet moteriškei dar nespėjus ištarti nė žodžio, Marija pati pasiūlė jai išmaudyti ligonį vaiką tame vandenyje. Bematant motina atnešė savo trejų metų sūnų, kurio raupai buvo jau taip įsigalėję, jog apdengė visą veidą ir kūną, nepalikdami niekur sveikos vietos. Tačiau, vos tik ji įdėjo jį į Jėzui maudyti panaudotąjį vandenį, kurs dabar buvo pasidaręs švaresnis negu buvo pirma, tuojau vaikas visiškai pasveiko ir atrodė lyg tartum niekada nebūtų sirgęs ta baisiąja liga.

Jo motina nežinojo nė kaip dėtauti bei dėkoti savo viešniai. Ji stengėsi pabučiuoti Jėzų ir Mariją, bet Dievo Motina švelniai ją sulaukė nuo to. Tėvas

gi papasakojo visam savo būriui apie ką tik įvykusį stebuklą, ir plėšikai, suėję į padangtę, smalsiai žiūrėjo į šv. Šeimą. Bet, deja, jų širdys pasiliko kietos ir šaltos.

Po valandėlės Marija, šnekėdamosi su vado žmona, prikalbėjo ją mesti nedorą gyvenimą. Tą naktį Marija beveik visiškai nemiegojo. Ji klūpojo šalia paruošto jai patalo ir meldėsi.

Rytą plėšikų vadas, kiek galėdamas, pavaišino šv. Šeimą ir davė jai truputį maisto kelionei. Kai ji jau vyko toliau, jis pilna dėkingumo širdimi atsisveikino su ja ir giliai susijaudinęs tarė:

«Kur tik bebusite, atsiminkite mane».

(Praėjus po to trys dešimtys trejiems metams, jo sūnus kalbėjo šalia jo kybančiam ant kryžiaus Golgotos kalne Jėzui: «Viešpatie, atsimink mane, kai įeisi į savo karalystę» (*Lk.* 23, 42). Ir šiuo tarpu Išganytojas, Marijai tylomis beužtariant, jam pagelbėjo, išgydydamas ir į amžinąją laimę nuveddamas jo sielą).

Neilgai trukus šv. Šeima, nors jau būdama visai arti savo kelionės galo, jautėsi labai nuvargusi ir didelio alkio bei troškulio kankinama. Marijai vėl paprašius Dievą pagalbos, atsivėrė netoliese tyro ir gaivaus vandens šaltinis. Atgavę jėgas, keleiviai tuojau peržengė Egipto sieną, čia jie stabtelėjo po didžiule pilna vaisių palme. Marijai prašant, ji palenkė savo liemenį, ir Juozapas galėjo paskinti vaisių kiek tik reikėjo numalšinti alkui. Tąją naktį pastogę rado jie vienos didelės laukinės figos uokse. Kitą dieną šv. Šeima pasiekė jau žmonių gyvenamas vietas, ir jos kelionės vargai pasibaigė. Bet prasidėjo kiti...

— Aš nesigraučiau dėl sunkios kelionės ir tremties —, kalbėjo švč. Mergelė vienai regėtojai. —

Kadangi tvirtai pasitikėjau Dievu, jis aprūpino visus mano tojo meto reikalus. Net jei pagalbą kartais nudelsdavo kiek, ją visada teikdavo tada, kai ji būdavo ko naudingiausia.

M a l d a

Dieve, tavimi pasitikinčiųjų Globėjau, kurs norėjai bėgimu į Egiptą apsaugoti savo Vienagimį Sūnų mūsų Atpirkėją nuo Erodo kardo, duok mums tavo tarnams, švč. jo Motinai Mergelei Marijai beužtariant, kad nuo visų sielos ir kūno pavojų apsaugoti, nusipelnytume pasiekti dangiškąją tėvynę. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠV. ŠEIMA EGIPTE

« Iš Egipto aš pašaukiau
savo sūnų » (*Mt.* 2, 15).

Nors labai vargingai, bet laimingai atvykusi į Egiptą šv. Šeima apsistojo Heliopolio mieste. Juozapui pasisėkė rasti menką trijų kambariukų namelį, esantį kiek atokiau nuo miesto. Prieš įeidama į naująją pastogę, Marija atsiklaupė ir nuolankiai pabučiavo žemę, dėkodama Dievui, kad po ilgos ir sunkios kelionės suteikė ramią vietelę. Ji pavedė Dievo garbei visus savo čia busimuosius darbus ir pasižadėjo mielai priimti visus sunkumus bei vargus, kokių tik teks patirti tremtyje. Po to pradėjo ji valyti namelį. Jai talkino Juozapas ir būrys angelų.

Per tris pirmutines Egipte buvimo dienas šv. Šeima taip nieko neturėjo, jog galėjo gyventi tik tuo, ką Juozapas iš žmonių išsiprašydavo. Bet neilgai trukus gavo jis darbo. Tačiau jo darbdaviai nelabai teisingai su juo elgėsi. Žiūrėdami į jį, kaip į svetimšalį ir pabėgėlį, mokėdavo jam, kiek patys norėdavo. Kartais po kelių sunkaus darbo dienų negalėdavo Juozapas parnešti nė trupučio pinigų, ir šv. Šeimai tekdavo badauti. Kadangi namelyje nebuvo jokių baldų, Juozapas skubiai padarė Marijai suolą, Jėzui lopšį, keletą stalelių ir kėdžių. Iš trijų kambarėlių vieną paėmė Marija su Kūdikiu, o kiti du liko Juozapui: vienas darbui, kitas nakvynei.

Savo neturtą šv. Šeima priėmė ramiai ir net

džiaugsmingai. Tačiau Marija nusistatė padėti uždirbti tai, kas pragyvenimui reikalinga. Todėl pradėjo ji šį tą siūti ar megzti aplinkui gyvenančioms žydų šeimoms. Greitai ji pagarsėjo, kaip gera siuvėja, ir jai niekada netrūko darbo. Bet ji atsisakydavo siūti ką nors pagal nekuklius mados reikalavimus, nors dėl to kai kurios jos darbdavės buvo labai nepatenkintos. Jai siuvant ar mezgant, Kūdikėlis Jėzus gulėdavo šalia jos lopšyje.

Daug laiko per dieną turėdama praleisti bedirbdama, Marija žymią nakties dalį pavesdavo maldai. Jos Sūnelis labai džiaugėsi jos darbštumu ir neturto meile, tačiau, norėdamas sumažinti jos vargą, kartą jai tarė:

«Mieloji mano Motina! Aš noriu nustatyti tau dienos darbų tvarką. Nuo sutemos iki vidurnakčiui tu turi kiek pasilsėti ir pamiegoti. Nuo vidurnakčio iki aušrai drauge garbinsi va amžinąjį Tėvą. Prašvitus, pagamink šį tą valgyti sau pačiai ir Juozapui. Po to pamaitink mane ir turėk mane savo rankose iki vidurdieniui. Tada paduok mane Juozapui, kad ir jis kiek atsikvėptų nuo savo darbų, o pati grįžk prie siuvimo ar mezgimo, iki ateis laikas ruošti vakarienę. Be paliovos melskis už nusidėjėlius ».

Valgydami, Marija ir Juozapas visada turėdavo su savim Kūdikėlį Jėzų. Kai Juozapas norėdavo Kūdikėlį paglamonėti, pasiprašydavo Marijos leidimo. Paėmęs jį į rankas, jis jausdavo savo širdyje neapsakomo džiaugsmo ir užmiršdavo visus savo vargus ir sunkumus. Jėzus dažnai suteikdavo Marijai ir Juozapui tokios širdį gaivinančios paguodos, jog jiedu mielai priimdavo visus pasitaikančius bandymus ir kentėjimus.

Būdama Egipte šv. Šeima džiaugsmingai minėjo Apreiškimo ir Užgimimo metines. Marija pasiruošė

tam minėjimui, devynias dienas ypatingai besimelsdama. O atliko minėjimą tuo būdu, jog pirmiausia, parkniubusi ant žemės ties Kūdikiu Jėzum ir kryžiumi ištiesusi rankas, prašė jį padėkoti amžinajam Tėvui už visas malones, kurias suteikė jai ir visai žmonijai, atsiųsdamas Atpirkėją; o paskui pakilusi visa liepsnodama Dievo meile, drauge su angelais giedojo savo Sūnaus garbei giesmių.

Iki tol dieviškasis Kūdikėlis kalbėdavosi tik su savo Motina, ir tai tik tada, kada būdavo vienas su ja. Dabar gi, suėjus metams nuo užgimimo, ryžosi jis prabilti ir į savo Globėją. Todėl, kai vieną dieną Marija ir Juozapas šnekėjosi apie begalinę Dievo meilę, kurią parodė žmonėms beįsikūnydamas, Kūdikėlis Jėzus aiškiu balsu tarė Juozapui:

«Mano tėve! ».

Išgirdus Juozapui, kad Kūdikėlis pavadino jį tėvu, jo širdis suplazdėjo neapsakoma meile, dėkingumu ir džiaugsmu. Jis tuojuo, srūdamas ašaromis, parpuolė ant kelių prieš Jėzų, dėkojo jam už tąją malonę ir prašė jį, kad duotų jam šviesos ir galios visada ir visur ko tobuliausiai vykdyti Dievo valią.

Jėzus tarė:

«Aš atėjau į žemę, kad būčiau pasaulio šviesa, kad išgelbėčiau žmones iš nuodėmių tamsos; kad, duočiau joms amžinojo gyvenimo maistą, kad parodyčiau joms kelią į dangų ir atidaryčiau jo vartus, kuriuos jų nuodėmės uždarė. Aš noriu, kad tu ir mano Motina abu būtumėta vaikai šviesos, kurią turita taip arti savęs ».

Tada Marija, atsiklaupusi prieš Jėzų, kalbėjo:

«Mano Sūneli ir didžiausioji mano meile! Ilgą laiką buvai tu vystyklų suvaržytas. Pasakyk man kuo dabar tu nori vilkėti».

«Mieloji Motina», atsakė Jėzus: «Iš žmonių meilės vystyklai man nebuvo įkyrūs. Kai aš užaugsiu, būsiu virvėmis surištas ir įduotas savo priešams. Aš noriu turėti tik vieną drabužį per visą savo gyvenimą. Apvilk mane, mieloji Motina, prastos medžiagos ir spalvos jupa. Ja viena aš tevilkėsiu ir, ji didės kartu su manim. Dėl jos bus mestas burtas per mano kančią. Žmonės turi matyti, kad aš gimiau ir noriu gyventi neturtingas, stokodamas tų daiktų, kurie aptemdo jų protus ir prislegia širdis. Aš noriu duoti pasauliui apčiuopiamą pamoką, kad neturtą reikia mylėti, o anaipatol ne jį niekinti».

Marija tarė:

« Mano Sūneli ir Viešpatie! Aš bijau, kad šiurkštus drabužis, kurio tu prašai, žeis tavo gležną kūną. Leisk man pasiūti ką nors švelnesnio po' juo pasivilkti. Taip pat aš noriu parūpinti tau kokį apavą. Man širdį gels, jei matysiu tave vaikščiojant basą».

«Mieloji Motina », atsakė Jėzus: «jokio pasivilkimo po jupa aš nenoriu. Bet apavą gali man įtaisyti. Jis dengs mano kojas iki viešajam gyvenimui. Skelbdamas savo mokslą, aš būsiu basas ».

Marija tuoju pradžio ruošti savo Sūneliui jupą. Gavusi šiek tiek prastų nedažytų vilnų, ji labai plonai jas suverpė ir numezgė iš jų jupele. Joje nebuvo jokios siūlės. Jos spalva buvo rusvai pilka. Marija taip pat padarė gražias ir stiprias kurpaites.

Kai viskas buvo jau paruošta, Marija pasiprašiusi leidimo, meilingai aprenė Jėzų. Nors ji niekada nebuvo matavusi savo Sūnelio, bet jupa ko puikiausiai jam tiko. Ji siekė jo pėdas, gi rankovės buvo iki pusei jo plaštakų. Jėzus niekada nebuvo nusivilkęs savo jupos tik jo kankintojai ją nuvilko, prieš plakdami ir kaldami prie kryžiaus. Dievo galybe ji pati augo kartu su Jėzum, prisitaikydama prie jo

kūno. Niekada ji nesusidevėjo ir nenubluko ir taip pat visada buvo ko švariausia, be mažiausios dėmelės.

Aprenngusi dieviškąjį Vaikelį, Marija pirmą kartą pastatė jį ant kojų, ir jis pradėjo žengti primutinius žemėje žingsnius. Buvo jis dailiausias iš visų vaikų, koks tik kada nors gyveno žemėje. Matydami jį stovintį apvilktą tokiu paprastučiu drabužiu, angelai stebėjosi, o Marijos ir Juozapo širdys suliepsnojo nauja meile ir džiaugsmu.

Dievo Motina pati maitino savo Sūnelį, kol jam suėjo pusantrų metų amžiaus. Tada pradėjo jis valgyti šiek tiek sriubos, vaisių ir žuvies. Kiek vėliau jis valgė drauge su savo Motina ir Globėju. Niekada jis neprašydavo valgyti. Marija prašydavo jį duoti palaiminimą prieš valgant ir sukalbėti padėkos maldą pavalgus, ką jis visada mielai padarydavo.

Galėdamas vaikščioti, Vaikelis Jėzus dažnai nueidavo į savo Motinos kambarėlį ir ištisas valandas praleisdavo besimeldamas. Marijai tylomis begalvojančiam, ar turi ji tada pasilikti su juo, ar ne, jis tarė:

«Mieloji Motina! Visada būk su manim, kad pasektum mano pėdomis. Aš tave pasirinkau, kaip visokios tobulybės indą ir pavyzdį».

Marija tad dažnai drauge su juo meldavosi už žmones, ypač gi už nusidėjėlius. Kartais, kai dieviškajam Vaikeliui mąstant, kaip šaltai ir nedėkingai priims žmonės atpirkimą, jo akys pasrūdavo ašaromis, o kūną išpildavo kraujo prakaitas, ji, kupina skausmo, šluostydavo skarele jo veidukus. Kai kada gi ji matydavo jį spindintį dangiška šviesa, apsuptą žaviai giedančių angelų.

Jėzui paaugus, būrys vaikų pradėjo telktis aplinkui jį, nes jis buvo be galo malonus ir gebėjo puikiai vadovauti. Jis dažnai jiems kalbėdavo apie Dievą, Atpirkėją ir dorą gyvenimą. Jo žodžiai taip giliai įsmigo į jų sielas, jog visi užaugo gerais žmonėmis.

Kartą Marijai besimeldžiant kambarėlyje, Jėzus,

jausdamasis jau pakaktinai pajėgus, paėmė kibirą, pasėmė iš šaltinio vandens ir atnešė jai.

Pamačiusi tai Marija, verkė iš susijaudinimo. Nuo tos dienos Jėzus visada atnešdavo jai vandens, nors ji nieko jam apie tai nesakydavo. Padėdavo jis ir Juozapui, paduodamas ar tai reikiamą įrankį, ar kokį medžio gabalą. Dar kiek paaugęs jis nunešdavo pas užsakytojas Marijos siuvinius ir parnešdavo duonos. Drauge su Motina jis dažnai lankydavo ligonius, ypač tuos, kurie sunkiai sirgdavo. Jo meilės ir šventumo paveikti jie ne kartą jam šį tą duodavo, bet jis arba atsisakydavo priimti, arba, priėmęs, tuoju išdalindavo pavargėliams.

Gailestingoji Dievo Motina nesvyruodama teikdavo pagalbos votimis ar pūliuojančiomis žaizdomis aptekusioms moterims. Ji pakeisdavo jų tvarsčius, išplaudavo žaizdas ir pasakydavo joms gražių suraminimo žodžių. Ne kartą ji jas pagydydavo. Panašios galios turėjo ir Juozapas vyrų atžvilgiu. Kai miestą ir apylinkę ištiko baisus maras, Jėzus, Marija ir Juozapas slaugė daug ligonių ir ne vienam jų grąžino sveikatą.

Dėl šios priežasties šv. Šeima plačiai pagarsėjo, ypač tarp neturtingųjų. Daug vyrų ir moterų prašė Mariją ir Juozapą, kad juos pamokytų apie Dievą ir jo įsakymus. Jiedu mielai sutiko. Juodviejų, ypač gi Marijos, švelnus ir malonus mokyti būdas bei giliai į širdį įsmingą žodžiai taip veikė klausytojus, jog daugelis jų pataisė savo gyvenimą ir vėliau pasidarė krikščionys. Tuo būdu šv. Šeima sėjo Egipte tą dvasinę sėklą, kuri paskiau davė kelias kartas dorų krikščionių pamaldžių atsiskyrėlių, tvirtų kankinių ir garsių šventųjų.

M a l d a

Viešpatie Jėzau, kurs su švč. savo Motina Mergele Marija ir Globėju šv. Juozapu norėjai būti tremtinis Egipte, nuolankiai prašome tave, kad mus tremtinis, Marijai ir Juozapui užtariant, maloniai teiktumeis nuvesti į dangiškąją tėvynę. Kurs gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

VAIKELIS JĖZUS JERUZALĖS ŠVENTYK- LOJE

«Argi nežinojota, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo» (Lk. 2, 49).

Kaip evangelistas šv. Matas pasakoja, «numirus Erodui, Viešpaties angelas pasirodė sapne Juozapui ir tarė: Kelkis, imk vaikelį ir jo motiną ir eik į Izraelio žemę; nes numirė, kurie jieškojo vaikelio gyvybės» (Mt. 2, 19-20).

Pabudęs Juozapas, tuojau pranešė tai Marijai ir Jėzui, ir jie nutarė nedelsdami apleisti Egiptą. Savo baldus atidavė jie beturčiams, o menkutę mantą Juozapas sukrovė ant asilo, kurį buvo atsiavedęs iš gimtosios šalies. Kai pasklido žinia apie šv. Šeimos išvykimą, daug jos bičiulių ne tik žydų, bet ir egiptiečių atsilankė pas ją ir, giliai liūdėdami, su ja atsisveikino.

Kelionė atgal, nors buvo nelengva, bet be pavojų. Grįžęs į savo šalį, Juozapas norėjo apsigyventi Betliejuje. Tačiau pabūgo, nes tasai miestelis buvo Erodo sūnaus Arkelajaus valdžioje, kurs buvo dar žiauresnis negu jo tėvas. Juozapui nežinant ką daryti, pasirodė sapne angelas ir paliepė vykti į Galilieją. Čia Nazareto miestelyje Marija turėjo iš tėvų paveldėtą nedidelį namelį. Šv. Šeimai beesant Egipte, jį prižiūrėjo vienas Juozapo pusbrolis.

Po kelerių sunkios tremties metų grįžusi į nuosavą pastogę Marija, pirmiausia, parkniubusi asloje, karštai padėkojo Dievui, o paskui vaikelio Jėzaus

ir Juozapo padedama viską, apšvarino ir sutvarkė.

Būdama visada tobulai išmintinga, ji tuojau susistatė dienos darbų tvarką, kad galėtų atlikti ne tik tai, kas reikalinga, bet ir turėtų pakaktinai laiko maldai. Juozapas dirbo dailidės darbą, džiaugdamasis, savo prakaitu galįs duoti išlaikymą pačiam Dievui ir jo šv. Motinai. Gyvenimas Nazarete plaukė ramia ir vienoda srove. Jį paįvairindavo tik didžiosios šventės, per kurias šv. Šeima vykdavo į Jeruzalę.

Pirmą kartą Vaikelis Jėzus išėjo į Jeruzalę, kai buvo aštuonerių metų. Jis panorėjo tąją kelionę atlikti pėsčias. Daug kartų jam teko pailsti ir smarkiai sušilti. Gailėdamosi jo, Motina prašydavo tada jį pasilsėti ir meiliai nuošluostydavo visą prakaitu aptekėjusį jo veidą. Nakvojo jie kartais užėigose, o kartais lauke.

Marija matė, kaip Jeruzalės šventykloje Vaikelis Jėzus meldėsi už žmoniją. O kai ji pagalvojo apie jo būsimą kančią tame mieste, jis prašė ją drauge su juo aukoti tąją kančią amžinajam Tėvui. Ji taip pat girdėjo šventykloje Dievo Tėvo balsą, sakantį:

«Tas yra mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau pamėgau».

Kai Jėzui buvo dvylika metų, šv. Šeima, kaip paprastai, nukeliavo į Jeruzalę Velykų šventei ir išbuvo čia septynias dienas. Tačiau šiuo tarpu, kai Marija ir Juozapas grįžo namo, Vaikelis Jėzus neišvyko su jiedviem. Jis nuėjo su jiedviem tik iki miesto vartų, o nuo čia pasuko atgal į miestą. Esant prie vartų didelei spūsčiai, Marija ir Juozapas to nepastebėjo.

Būdamas vienas Vaikelis Jėzus daug kartų meldėsi šventykloje ir uoliai lankė ligonius, ypač neturtinguosius. Ne vienam jis grąžino kūno sveikatą, o

sielos — daugeliui. Maitinosi jis tuo, ką išsiprašydavo iš žmonių.

Taip pat jis, prisijungęs prie būrio vaikų, nuėjo į tris Jeruzalėje gerai žinomas žydų mokyklas, kiekvieną dieną vis į kitą. Dvylikos metų berniuko klausimai ir atsakymai be galo stebino mokytojus ir kunigus. Pradžioje jie pripažino ir gyrė jo nepaprastą žinojimą. Bet netrukus jų širdyse kilo baisy-

das. Ryžosi jie viešai jį sugluminti, pažeminti ir paniekinti. Tad pasitarę, nusprendė pakviesti į šventyklą garsiausius dalykų žinovus, kurie jį prie daugybės žmonių iškvostų ir sugėdintų.

Trečiosios dienos popietę didžiulė šventyklos salė, kurioje Jėzus vėliau ne kartą mokė žmones, buvo pilna Įstatymo žinovų, kunigų ir šiaip jau smalsuolių. Jėzų pasodinta į sosto išvaizdos kėdę, kuri buvo jam aiškiai per didelė. Tuoju imta jį klausinėti iš įvairių sričių ir dalykų. Jo atsakymai buvo toki teisingi, tikslūs ir aiškūs, jog nejučiomis veržėsi iš klausytojų lūpų nuostabos šauksmai. Tai be galo erzino ir pykino jo klausinėtojus. Jie matė ne tik neįstengią sugluminti vaiko, bet jautėsi patys esą suglumę.

Galop kalba nukrypo prie Mesijo. Daug žydų mokytojų buvo minties, kad Mesijas dar greit neateis, kadangi turįs jis pasirodyti su karališka didybe ir galybe ir jėga išlaisvinti savo tautą iš romėnų valdžios. Bet Jėzus, paminėjęs pranašystes apie Mesijo atmetimą ir mirtį, įrodė, kad pranašai kalba apie du Mesijo atėjimus: vieną — žmonijai atpirkti, kitą — jai teisti. O pasakęs, kad Izraelio tauta yra dabar toje vergijoje, kuri pranašų buvo nurodyta, kaip tikras Mesijo atėjimo ženklas, jis pareiškė, jog Mesijas turi jau būti atėjęs. Jis net priminė jiems, jog ne per seniai buvo atsilankę Rytų šalies Išminčiai, jieškodami naujai gimusio žydų karaliaus.

Tuo tarpu Marija ir Juozapas, giliai susirūpinę ir susikrimtę, veltui jieškojo Jėzaus tarp giminių ir pažįstamųjų. Nors Marija žinojo, kad josios Sūnui metas kentėti dar neatėjo, bet ji bijojo, kad Arkelajus galėjo įmesti jį į kalėjimą ar kur išstremti. Taip pat jai kilo mintis, jog Jėzus išėjo į tyrus, kad gyventų drauge su Elzbietos sūnumi Jonu. Kiauras tas tris dienas ji negalėjo nei valgyti, nei miegoti. Nors ji

dažnai kelbėjosi su angelais, bet jiems nebuvo leista jai pasakyti, kur yra Jėzus, o klausti jų ji nedrįso.

Jos sielvartas buvo juo didesnis, kadangi ji nežinojo, dėl ko neteko Jėzaus. Nors skausmas buvo pervėręs pačias jos širdies gelmes, bet ji pakėlė jį kantriai, nuolankiai Dievo valiai pasiduodama. Ji nė kiek nemurmėjo prieš Dievą ir nepaliovė meldusis, prašydama malonės: sau — surasti Sūnų ir žmonėms — jį pažinti bei pripažinti.

Viena Marijos paklausta moteriškė atsakė: «Tas vaikas vakar buvo pas mane, prašydamas valgyti, ir aš jam šį tą daviau. Jo malonumas ir grožis giliai mane sujaudino. Man buvo be galo gaila matyti tokį mielą vaiką, kenčiantį neturtą ir vargą».

Taip pat miesto ligoninėje buvo pasakyta Marijai, jog Jėzus buvo čia atsilankęs. Staiga jai kilo mintis, jog, jeigu Jėzaus nėra tarp ligonių ir vargdienių, tai tikriausiai jis bus Dievo garbei skirtuose namuose. Dabar angelai, ją padrąsindami, tarė:

«Mūsų Karaliene ir Valdove. Tavo paguodos ir džiaugsmo valanda jau arti. Greitai tu pamatysi savo akių šviesybę ir širdies troškimą. Skubėk į šventyklą».

Kaip tik tuoju metu priėjo prie Marijos Juozapas. Jiedu, mat, kurį laiką jieškojo Jėzaus atskirai. Per tąsias tris dienas kentėjo Juozapas neapsakomą skausmą ir sielvartą. Jam grėsė net rimtas pavojus netekti gyvybės, jei Dievas nebūtų jo stiprinęs ir jei Marija nebūtų jo guodusi bei verste vertusi nors kiek valgyti ir pasilsėti.

Marija ir Juozapas, atėję į šventyklą, rado Jėzų kaip tik bebaigiantį savo paskutinį aiškinimą. Klausytojai be galo stebėjosi ir, kraipydami galvas, sakė vieni kitiems: «Žiūrėk, koks gi tai stebuklingas vaikas!». Bet klausinėtojai visai ne taip buvo nusitei-

kę. Jų širdys kunkuliavo pavydu ir rūstybe. Ne vienas buvo kumščias sugniaužęs, ne vienas dantimis griežė. Marija ir Juozapas, patylomis prasispraudę pro minią, priėjo prie Jėzaus. Juozapas nuolankiai tylėjo, gi Marija pagarbiai, bet jausmingai ir priekaištingai tarė, visiems girdint:

«Sūnau, kam mums taip padarei? Štai, tavo tėvas ir aš su skausmu jieškojova tavęs » (*L k.* 2, 39).

Jėzus atsakė:

«Kam manęs jieškojota? Argi nežinojota, kad man reikia būti tuose dalykuose, kurie yra mano Tėvo? » (*L k.* 2, 40).

Kaip pažymi evangelistas šv. Lukas, Marija ir Juozapas nesuprato, ką Jėzus buvo jiedviem pasakęs. Taip atsitiko dėl to, kad, viena: begalinis džiaugsmas buvo pripildęs juodviejų širdis, jį radus; o, antra: kad jiedu nebuvo girdėję, kaip jis aiškino Mesijo uždavinius.

Pradžioje atrodė, kad mokytojai ir Kašto žinovai pavartos smurtą prieš Jėzų. Bet, jam tuojau priėjus prie savo Motinos ir globėjo, jie kiek atlyžo, ir šv. Šeima, niekeno netrukdoma, galėjo išeiti iš šventyklos. Tuojau jie apleido Jeruzalę ir iškeliavo į Nazaretą.

Nors Vaikelis Jėzus buvo labai sudominęs tiek savo klausinėtojus, tiek klausytojus, bet ir vieni ir kiti jį greitai užmiršo. Užmiršo klausinėtojai, kadangi norėjo užmiršti. Jiems, mat, buvo labai negražu, didelė gėda, kad keliolikos metų vaikas daugiau už juos žinojo ir išmanė. Jie stengėsi apie jį nebegalvoti. Jie džiaugėsi, kad jis pranyko iš jų akių ir daugiau nebesirodė. Užmiršo Jėzų ir klausytojai, nes grįžę iš šventyklos, tuojau paskendo savo kasdieniniuose darbuose ir reikaluose, o kas buvo tas nepaprastasis vaikas, iš kur jis buvo, jiems neberūpėjo. Žinoma, jeigu Jėzus būtų vilkėjęs puošniais drabužiais, turėjęs būrį tarnų, jeigu jo tėvai būtų buvę koki turtuoliai, jo klausinėtojai ir klausytojai būtų kitaip su juo elgėsi, būtų tikriausiai jo neužmiršę.

Kai šv. Šeima buvo jau viena kelyje, Marija at-

siklaupė prieš Jėzų, prašydama palaiminimo, Jis švelniai ir meilingai ją prikėlė, paguodė ir papasakojo jai viską, ką veikė per tasias tris dienas. Jis taip pat paaiškino jai, kad Įstatymo žinovai ir kunigai nepažino jo, kaip Mesijo, kadangi jie per daug didžiavosi savo mokytumu ir niekino visus, kurie ne taip manė, kaip jie. Puikybė buvo aptemdžiusi jų protus ir nedavė jiems pažinti tiesos. Jeigu jie būtų buvę pakaktinai nuolankūs, jo žodžiai ir įrodymai tikrai būtų juos paveikę.

— Jėzus pasišalino nuo manęs, — kalbėjo šv. Dievo Motina vienai regėtojų: — kad su skausmu ir ašaromis jo jieškodama, džiaugsmingai jį rasčiau ir savo sielai turėčiau gausių vaisių. Nežinojimas dėl ko jis mane apleido, labiausiai mane kankino, kol jį suradau.

M a l d a

Viešpatie Jėzau Kristau, kurs esi pasakęs: prašykite ir gausite, ieškokite ir rasite, belskite ir bus jums atidaryta, duok mums, meldžiamė, tavo dieviškos meilės jausmą, kad tave visa širdimi, žodžiais ir darbais mylėtume ir niekada nepaliautume tavęs garbinę. Kurs gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

SLAPTASIS GYVENIMAS NAZARETE

« Ir jis iškeliavo su jais,
parėjo į Nazaretą ir buvo
jiems klusnus» (Lk. 2, 51).

Šv. Šeimai sugrįžus į Nazaretą, būrys Jėzaus giminaičių ir draugų surengė pokylį jam pagerbti. Stalą puošė didžiulis kviečių varpų ir vynmedžio lapų vainikas. Prieš kiekvieną pokylio dalyvį buvo vynuogių ir duonos kepaliukų. Bevalgant, Jėzus kalbėjo apie vestuvių pokylį, per kurį vanduo bus paverstas vynu, ir apie kitą pokylį, per kurį vynas bus paverstas krauju ir duona kūnu, kad būtų gyvas meilės ryšys tarp Dievo ir žmonių iki pasaulio pabaigai. Bet jo draugai nesuprato jo žodžių.

Jėzų jie pasiskyrė savo vadu, ir jis ne kartą bendravo su jais, pasakodamas jiems apie Dievą ir žmonių santykius su juo.

— Kaip evangelija mini, — pasakojo švč. Marija vienai regėtojų: — mano Sūnus buvo klusnus savo tėvams ir, kol užaugo, elgėsi taip, kaip kiti vaikai. Jo veidas, rankos ir drabužiai buvo visada nepaprastai švarūs. Jo plaukai geriausioje tvarkoje. Jo veido bruožai buvo taip nuostabiai meilūs, o žodžiai malonūs, jog daug rūpesčių ir sielvarto kamuojamų žmonių sakydavo: « Eikime pas Marijos Sūnų! Su juo kiek pabuvę, nusiraminsime». Jis taip karštai kalbėdavo man ir Juozapui apie Dievą, jog mudviejų širdys degte degdavo jo meile. O kai mudu slėgdavo neturtas, vargai, rūpesčiai, jis ne-

duodavo mudviem aukso ar kitų šio pasaulio gėrybių, bet ragindavo būti kantrius, ir mudu jausdavovos patiriu nuostabios paguodos. Ko mums reikėdavo, tai užsidirbdavome patys ar kartais gaudavome iš gerų ir gailestingų žmonių taip, kad turėjome, kas gyvenimui būtina. Bet nieko viršaus, kadangi vien Dievo tejieškojome.

— Jėzus buvo toks klusnus, jog, kai Juozapas sakydavo jam: Daryk tai, ar tai, — jis tuojau darydavo. Savo dievystę jis buvo visiškai paslėpęs. Ją tegalėdavau matyti aš ir kartais Juozapas. Ne kartą aš pastebėjau jį esant ypatingos šviesos apsiaustą ir girdėjau giedančių angelų balsus. Nešvariosios dvasios, kurių neįstengdavo išvaryti iš pristotųjų sinagogos atstovai, bėgdavo vien tik pamačiusios mano Sūnų.

Augdamas Jėzus, kas kart vis daugiau padėdavo Juozapui dirbti, o kai jam suėjo aštuoniolika metų, pasidarė nuolatinis jo padėjėjas. Tuo teikė jis Juozapui daug paguodos ir džiaugsmo.

Jėzaus guolis buvo medinis suolas, kurį, jam prašant, padarė Juozapas. Jis turėjo tik vieną antklodę ir mažiukę vilną pagalvę, kurią jam parūpino Marija. Bet jis niekada negulėdavo, o ilsėdavosi tik sėdėdamas. Kai jo Motina užsiminė, kad reikėtų jam išsitiesti ir patogiai pamiegoti, jis atsakė, jog vienatinis guolis, kuriame jis bus išsitiesęs, bus kryžius.

Kas vakaras Marija atsiklaupdavo prieš Jėzų ir prašydavo atleisti jai, jei ji neatliko savo pareigų, ar nebuvo jam pakaktinai dėkinga už tąją dieną gautąsias malones. Kas rytas panašiu būdu prašydavo, kad nurodytų, ką ji tąją dieną turi padaryti.

Laikui slenkant, Jėzus vis daugiau rodė rimtumo savo kalbose ir elgesyje su Juozapu ir Marija. Jiedu

kas kart vis daugiau matė jo bruožuose dieviškos didybės ir galybės ir mažiau bedrįso jį glamonėti. Bet visada jis buvo nuolankus, klusnus ir meilus.

Jėzus, Marija ir Juozapas kasdien meldavosi drauge Marijos kambarėlyje. Jie kalbėdavo maldas garsiai, rankas sudėję kryžiumi ant krūtinės. Kartais, kai Jėzus meldavosi už sukietėjusius nusidėjėlius, Marija išvysdavo ant jo veido kraujo prakaito lašų. Ne kartą ji matė jį garbingai spindintį, kaip per atsimainymą Taboro kalne.

Jėzus dažnai lankydavo Nazareto ir apylinkės pavargėlius ir ligonius. Juos skatindavo jis būti kantrius ir Dievo valiai nuolankiai pasidavusius. Ne vienam jis padėjo kūno reikaluose, o sielos — daugeliui.

Daug laiko pavedė Jėzus mokyti savo Motinai. Jis supažindino ją su savo mokslo tiesomis, su malonėmis gauti priemonėmis, šv. sakramentais ir su savo darbo tęsėja, Bažnyčia. Jis atskleidė prieš ją visą Bažnyčios gyvenimą nuo pradžios iki pasaulio pabaigai, parodydamas jai jos kankinius, mokytojus, vyresniusius ir šventuosius.

Marija priėmė Jėzaus pamokymus su giliu nuolankumu, didele pagarba ir karšta meile. Toji meilė pasiekė augščiausią laipsnį, kai Jėzus jai aiškino Eucharistijos ir Mišių paslaptis. Marija sušuko tada:

«Mano Sūneli ir Viešpatie! Ar aš turėsiu laimę vėl tave nešioti savo kūne ir sieloje ».

Jėzus atsakė:

«Mylimoji Motina! Daug sykių tu priimsi mane švč. Sakramente. Po mano mirties ir įžengimo į dangų tai bus tavo didžiausia paguoda. Tavo visada ištikima ir mylinti širdis yra man mieliausia buveinė ».

Kupina dėkingumo ir meilės Marija pradėjo nuo tos dienos visomis mintimis ir jausmais ruoštis prieš šv. Komunijos. Ji taip pat karštai meldėsi, kad visi žmonės tinkamai brangintų ir dažnai priimtų šį didžiausiąjį iš visų sakramentų.

Švč. Mergelei sulaukus trys dešimtys trejų metų, jos tobulai daili išvaizda ypatinga Dievo malone pasiliko nepasikeitusi iki jos gyvenimo pabaigai. Savo bruožais ir visa sudėtimi buvo ji nuostabiai panaši į vienatinį Grožį — įsikūnyjusįjį Dievą Sūnų jo paskutiniaisiais žemėje gyvenimo metais. Viešpats leido Marijai išlaikyti šį grožį, kad jo paties panašumas išbūtų tobulas per visą jos šiame pasaulyje gyvenimą.

Nors Juozapas nebuvo labai senas, bet po dvidešimties vargų ir sunkaus darbo metų jo jėgos jau buvo išsekusios, sveikata pašlijusi. Dievas panorėjo, kad per paskutinius aštuonerius gyvenimo metus tektų jam daug sirgti bei patirti visokių skausmų, kad savo kantrybe ir nuolankiu jo valiai pasidavimu jis dar labiau ištobulėtų. Nors Jėzus daug padėdavo savo globėjui, ne kartą net stebuklingu būdu palengvindamas darbus, tačiau, Juozapui einant vis silpnyn, Marija prikalbėjo jį visiškai paliauti dirbus.

Marija dabar ėmė mielai pati dirbti, kaip kadaise Egipte, kad prisidėtų prie bendro Šeimos išlaikymo. Geraširdžių moterų padedama ji gavo verpti linų ir vilnų, iš kurių ji taip pat audė, kas būdavo užsakoma. Dažnai tekdavo jai žymią nakties dalį praleisti prie ratelio ar staklėse, nors kai kada Jėzus įgalindavo ją trumpu laiku daug padaryti.

Paskutiniaisiais gyvenimo metais Juozapą labai vargino piktas reumatas, smarkūs galvos skaudėjimai ir dažnos karštinės. Jis buvo labai nusilpęs, tiesiog bejėgis. Marija, matydama, kaip jis kantriai kenčia ir net myli skausmus, labai juo stebėjosi ir jį neapsakomai brangino. Ji džiaugsmingai darbavosi, kas tik galėto jam bent kiek palengvinti. Jos didžiausia paguoda būdavo, kad gali paruošti jam valgyti. Ji padėdavo jam apsivilkti drabužiais ir juos nusi-

vilkti. Visada ji ko meiliausiais žodžiais jį stiprindavo.

Per paskutinius trejus metus Juozapo ligos pasunkėjo. Marija slaugė jį per dienas ir naktis. Ne kartą meldė jį Dievą leisti jai pačiai kentėti už Juozapą. O kai jo skausmai pasidarydavo vos bepakeliami, ji išprašydavo iš savo Sūnaus malonę jiems pasiliauti valandėlei.

Jėzus taip pat teikdavo pagelbos ir paguodos savo mylimajam globėjui.

Vieną dieną Marija, matydama, kad Juozapas netrukus mirs, tarė Jėzui:

«Mano Sūneli ir Višpatie! Aš prašau tave, duok, kad tavo tarno Juozapo mirtis būtų vertinga tavo akyse, kaip jo gyvenimas buvo vertingas ».

Jėzus atsakė:

«Mylimoji mano Motina! Aš mielai patenkinu tavo prašymą. Juozapo nuopelnai labai dideli. Aš jam paskirsiu tokią vietą mano karalystėje, jog tuo stebėsis žmonės ir angelai. Niekam kitam aš nesuteiksiu to, ką jam suteiksiu ».

Nuo tada Jėzus ir Marija per devynias likusias iki mirčiai dienas buvo nuolat prie Juozapo. Taip pat kasdien tris kartus jį džiugino angelai savo giesmėmis.

Aštuntąją dieną Juozapas pateko į dvasios pakilimą, kuris tęsėsi ištisą parą. Jis tada aiškiai matė daug Įsikūnyjimą ir Atpirkimą liečiančių paslapčių, į kurias iki tol vien tebuvo tikėjęs. Jėzus pavedė jam pranešti mirusiųjų buveinėje esantiems patriarkams, pranašams ir visiems teisiesiems apie neilgai trukus įvyksiantį atpirkimą.

Kai Juozapas atsigavo, jo veidas spindėjo nežemiška šviesa. Jis prašė Mariją, kad jį palaimintų. Bet ji atsakė, kas Jėzus turi jį palaiminti. Jėzus tuo-

jau tai padarė. Tada Marija atsiklaupė ues savo gyvenimo draugu ir prašė, kad ją palaimintų. Juozapui tai įvykdžius, ji dėkingai pabučiavo jam ranką.

Jausdamas, kad mirtis jau čia pat, Juozapas prašė Mariją, kad atleistų visus netobulumus, kokių tik patyrė iš jo ir kad melstųsi už jį jo mirimo valandą. Po to tarė jis jai paskutinius žodžius:

« Tu pagirta tarp moterų, Marija! Tegarbina tave angelai ir žmonės. Tebūnie per tave Viešpaties Vardas žinomas, garbinamas ir augštinamas visais laikais. Aš tikiuosi būsiąs su tavim dangaus tėvynėje... ».

Galop su giliausia pagarba atsikreipęs į Jėzų, stengėsi jis atsiklaupiti. Bet jau nebeturėjo jėgų. Jėzui paėmus jį į rankas, jis tarė:

«Mano Viešpatie ir Dieve! Palaimink menkąjį savo tarną ir atleisk man visas kaltes, kokių padariau, tau betarnaudamas. Visa širdimi dėkoju tau, kad išrinkai mane būti savo Motinos vyru ir savo globėju. Tave garbinsiu ir tau dėkosiu per visą amžinybę... ».

Jėzus meilingai palaimino Juozapą ir tarė:

«Brangusis mano globėjau! Ilsėkis mano amžinojo Tėvo ramybėje ir malonėje. Nunešk mirusiųjų buveinėje esantiems šventiesiems džiaugsmingą žinią, jog dangaus vartai tuojau bus atidaryti».

Po tų žodžių, būdamas Jėzaus rankose, Marijai gi klūpant ir verkiant prie jo kojų, kambaryje esant daugybei angelų, Juozapas numirė laiminga ir ramia mirtimi.

Jėzui užspaudus savo globėjo akis, Marija parengė jo kūną laidojimui. Palaidota Juozapą gražiam kape, kurį davė vienas turtingas Nazareto gyventojas. Laidotuvių procesiją sudarė tik Jėzus, Marija ir keletas bičiulių. Bet nematomu būdu dalyvavo joje didelė daugybė angelų.

M a l d a

Viešpatie Jėzau Kristau, kurs būdamas Marijai ir Juozapui klusnus, šeimos gyvenimą nuostabiomis dorybėmis išpuošei, duok mums, kad, juodviejų padėdami, tavo šv. Šeimos pavyzdžiu sektume ir nusipelnytume būti drauge su ja per amžius. Kurs gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

ŠVČ. MARIJA JĖZUI BESIRUOŠIANT VIEŠAJAI VEIKLAI

«Jėzus, pilnas šventosios Dvasios sugrįžo nuo Jordano. Jis buvo Dvasios vedžiojamas tyruose keturias dešimtis dienų ir buvo velnio gundomas» (Lk. 4, 1-2).

Kai Juozapas mirė, Jėzus buvo dvi dešimtys šešerių metų amžiaus. Apie jo išvaizdą taip pasakojo švč. Marija vienai regėtojų:

— Kai mano Sūnui suėjo dvi dešimtys metų, jis buvo pilnai suaugęs, visame savo vyriškame grožyje ir visose jėgose. Jo sudėtis buvo stipri, raumenys gerai išsivystę. Jis nebuvo nei liesas, nei apkūnus. Jo plaukai ir barzda buvo šviesiai geltoni. Jo kakta buvo tiesi ir stati. Jo akys buvo neapsakomai tyros ir be galo malonios. Jo veidai buvo pilni ir aiškiai balti bei skaisčiai raudoni. Jo kūnas buvo tiesus ir atlašus. Jame nebuvo jokios dėmelės. Visi jo bruožai ir visa sudėtis buvo ko dailiausi. Net nedorėlių sielos prablaivėdavo, kai jie pažvelgdavo į jį, ir jo priešai mielai į jį žiūrėdavo...

Jėzus ir Marija paprastai valgydavo tik vieną sykį per dieną apie šeštą vakaro valandą. Dažniausias juodviejų maistas būdavo duona ir tik retkarčiais truputis vaisių ar daržovių. Marija klūpodama atlikinėdavo visus, Jėzui bevalgant, reikalinguosius patarnavimus.

Būdama namie, Marija dažnai kniūpsčia garbindavo įsikūnyjusįjį Dievą, kol jis paliepdavo jai atsikelti. Tada ji pilnomis ašarų akimis ir kupina nuolankumo pagarbos bei meilės širdimi bučiuo-

davo jo kojas ir rankas. Ji džiaugsmingai ir uoliai atlikinėdavo visus namų liubos darbus. Jei kartais angelai mėgindavo jai padėti, ji prašydavo juos to nedaryti. Ji sakydavo jiems:

« Garbingieji Dievo tarnai! Leiskite man vienai atlikti šį darbą. Juo aš galiu įsigyti nuopelnų, kurių jums nereikia. Aš žinau vertę tųjų darbų, kuriuos pasaulis niekina. Viešpats davė man tai pažinti, kad aš pati juos daryčiau, o ne leisčiau kitiems juos už mane atlikti ». Bedirbdama Marija dažnai giedodavo. Ne kartą ji pati sukurdavo giesmių.

Vieną dieną, kai Marija, bėmąstydamą apie žmonių nedėkingumą savo Atpirkėjui, buvo beapalpstanti iš skausmo, Jėzus paliepė angelams ją pastiprinti. Po to jis suteikė jai dar gilesnį nuodėmės nedorumo ir atpirkimo paslapties supratimą ir paguodė ją, parodydamas jai didžiulį skaičių amžinąją laimę pasiekiančiųjų Bažnyčios narių.

Praėjus kuriam laikui po Juozapo mirties, Jėzus ir Marija nutarė persikelti į vieną netoli Kaparnaumo miestelio nuošaliai stovintį namuką. Pasiūlė jį jiedviem vienas Kaparnaumo gyventojas, vardu Levis. Jiedu mielai priėmė pasiūlymą, nes Jėzui čia buvo patogiau susitikti su savo busimaisiais apaštalais ir mokiniiais. Savo namelį Nazarete jiedu, užrakinę, paliko tuščią. Į jį pareidavo tik tada, kai Jėzus darbuodavosi Nazarete ar artimose jo apylinkėse.

Sulaukęs dvi dešimtys septynerių metų, Jėzus pradėjo daugiau bendrauti su žmonėmis ir keletui dienų kur nors išvykti. Marija skaudžiai jo pasigedavo. Kai po dviejų ar trijų dienų jis sugrįždavo išalkęs ir pavargęs, Marija džiaugsmingai paruošdavo jam valgyti, o jis papasakodavo jai, kokiai daugybei sielų buvo suteikęs dvasios pagelbos.

Vieną dieną Jėzus tarė Marijai:

«Mieliausioji Motina! Jau atėjo metas, kuriuo pagal amžinojo Tėvo valią aš turiu pradėti ruošti kai kurių žmonių sielas priimti mano mokslą. Aš noriu, kad tu būtum drauge su manim ir man padėtum ».

Nuo tada Marija lydėjo Jėzų daugelyje jo kelionių į Galilėjos miestelius ir kaimus. Paprastai ji eidavo paskui jį kiek atsilikusi nuo jo. Ji stovėdavo netoli jo ir tylomis meldavosi, kai jis kalbėdavosi su vyrais ir moterimis, pranešdamas jiems, jog Mesijas netrukus pasirodys ir užtikrindamas jiems, jog jis jau yra pasaulyje, Izraelio žemėje. Tuo būdu Jėzus susipažino su daugeliu tųjų, kurie paskiau mielai priėmė jo skelbiamąjį mokslą.

Marijos lydimas Jėzus dažnai lankydavo ligonius ir nuliūdimo slegiamuosius, ypač iš neturtintųjų tarpo. Daugeliui jis sugrąžino kūno sveikatą ir prie ne vieno buvo mirties valandą, suteikdamas tikrąją ramybę. Marija teikė daug pagalbos moterims.

Per šį paruošiamąjį laikotarpį Jėzus ir Marija darbavosi tik vienodu. Nemaža naktų jiedu praleisdavo ore, besimeldami. Maisto ne kartą jiedu pasiprašydavo iš žmonių, o kai kada angelai jiedviem jo atnešdavo.

Tuo tarpu esančiam tyruose Zakarijo ir Elzbiotos sūnui Jonui suėjo trys dešimtys metų, ir Viešpats paliepė jam pasirodyti viešai bei pradėti ruošti Mesijui kelią. Jonas nepaprastai mylėjo švč. Dievo Motiną. Iki devynerių jo amžiaus metų ji ne kartą siųsdavo jam maisto per angelus, gi paskiau dažnai suteikdavo jam žinių apie Atpirkėją, kurį jis karštai mylėjo ir uoliai garbino.

Jonas dabar apleido tyrus ir pasirodė Izraelio tautoje, šaukdamas visus į atgailą ir ją darančiuo-

sius krikštydamas Jordano upėje. Buvo apsilkęs kupranugario plaukų drabužiu ir strėnas susijuosęs šikšniniu diržu. Jo kojos buvo basos, veidas išdžiūvęs, liesas. Šiaip jis buvo labai švelnus, malonus ir kuklus, bet pasipūtėliams, kietaširdžiams godiesiems ir veidmainiams — smarkus ir rūstus.

Tą dieną, kurią suėjo Jėzui trys dešimtys metų, Marija išgirdo iš dangaus balsą, kurs jai sakė:

«Mano Dukra ir Sužadėtine Marija! Paaukok man savo Sūnų! ».

Supratusi, jog pagaliau jau atėjo metas, kad Jėzus viešai skelbtų savo mokslą ir savo kančia bei mirtimi atpirktų žmoniją, Marija nuolankiai tarė:

«Amžinasis Viešpatie, Visagalis Dieve, pasaulio Valdove! Jis, kaip ir aš, abudu esava tavo. Kągi galiu aš tau paaukoti, kas būtų labiau mano negu tavo? Bet, kadangi Jėzus yra mano sielos gyvybė ir mano gyvybės siela, atiduoti jį į priešų rankas, kad jį nužudytų, yra man be galo didelė auka. Tačiau tegul vyksta ne mano, bet tavo valia. Aš noriai aukuju savo Sūnų, kad jis sumokėtų Adomo ir jo vaikų skolą ».

Dievas tuojau jai atlygino už tai, duodamas regejimą, per kurį ji matė visą gera, būsimą iš šios josios aukos. Ji atsigavo paruošta iškentėti skausmą, kuris netrukus turėjo perverti jos širdį.

Tada Jėzus pasišaukė ją ir tarė:

«Mylimoji Motina! Jau atėjo metas pradėti man darbuotis tarpe žmonių. Duok man savo sutikimą vykdyti mano amžinojo Tėvo valią. Nors aš dabar turiu apleisti tave kuriam laikui, bet mano palaiminimas ir globa visada bus su tavim. Neilgai trukus aš sugrįšiu ir paprašysiu tave mane lydėti ir man padėti atlikti mano uždavinį».

Jėzus ir Marija buvo tada taip giliai susijaudinę,

jog abudu verkė. Jėzus švelniai apkabino dešinę ranka savo Motinos pečius. Šiek tiek praskleisdamas prieš ją ateitį, jis pasakė jai dar tris kartus eisiąs į Jeruzalę Velykų šventei, ir kad trečiąją kartą jos širdis neapsakomai daug kentėsianti. Išgirdusi tai

Marija, sukniubo prie jo kojų ir skausmo bei pagarbos kupina tarė:

« Mano Sūneli ir Viešpatie! Aš atiduodu tau savo valią. Bet būdama tavo Motina, aš prašau tave tik vieno dalyko: — leisk man dalyvauti tavo darbuose ir tavo kančioje ».

Jėzus mielai priėmė šį jos pasiaukojimą. Abu jiedu drauge nuėjo iki durų. čia Jėzus davė palaiminimą savo Motinai, per kurį ji parkniubusi bučiavo jo kojas. Jėzus tuojau iškeliaavo pas Jordano upę, kur darbavosi Jonas.

Nesant Jėzui, Marija, užsidariusi namelyje, beveik visą laiką meldėsi. Daug kartų per dieną ji priklaupdavo ar parkniubusi asloje garbindavo Dievą bei atlikinėdavo įvairių atgailos darbų, aukodama juos už nusidėjėlius. Dažnai ji kalbėdavosi su angelais, kuriems paliepė Dievas tarnauti jai regimu būdu. Jie pranešdavo jai visus Jėzaus veiksmus ir maldas taip, jog, jam besimeldžiant, ji galėdavo drauge melstis, tardama tuos pačius, kaip jis, žodžius ir darydama tuos pačius veiksmus. Ji nepaliovė lankiusi apylinkės ligonių ir vargdienių ir, kiek galėdama, teikusi jiems pagėlbos.

Be per angelus gaunamųjų pranešimų apie Jėzaus veiksmus, Dievas suteikė Marijai galią regėjimuose matyti svarbesnius Jėzaus gyvenimo įvykius, vis tiek kur tada Jėzus būtų bebuvęs. Tad ji matė, kaip Jonas jį krikštyjo, kaip tuojau atsivėrė dangus ir pasirodė šv. Dvasia karvelio pavidalu, kaip pasigirdo Dievo Tėvo balsas, kurs sakė: « Tas yra mano mylimasis Sūnus, kurį aš sau pamėgau ». (*Mt.* 3, 17); ir kaip po to Jėzus nuėjo į kalnuotus tyrus, kur pradėjo keturių dešimčių dienų pasninką. Marija tada užrakino namo duris ir, įėjusi į savo kambarėlį, pasekdama Jėzum ir bendradarbiaudama su juo,

ėmė taip pat melstis ir pasninkauti. Praėjus keturioms dešimtims dienų nepertrauktos maldos ir pasninko, ji matė, kaip šėtonas tris kartus gundė Jėzų. Ir jai pačiai teko kovoti su gundytoju. Ji verkė matydama, kaip velnias nešė Jėzų iš vienos vietos į kitą. Bet Jėzui laimėjus kovą, jos širdį pripildė neapsakomas džiaugsmas. Tuoju angelai atnešė jai dangiško maisto, kurio tuo pat metu davė jie Jėzui. Atskrido ir būrys paukščių, kurie buvo prie Jėzaus, jam bepasninkaujant. Jie nutūpė ant Marijos namelio stogo ir, jai bevalgant, linksmai čiulbėjo. Stebuklingasis maistas greitai sugrąžino jai jėgas.

Grįžęs iš tyrų, Jėzus kurį laiką pasiliko pajordanėje. Prie jo tuoju ėmė dėtis Jono Krikštytojo nurodomi ir skatinami mokiniai. Pirmutiniai buvo Andriejus, Jonas, Petras, Pilypas ir Natanaėlis. Marija, matydama juos prisidedant prie Jėzaus, savo širdyje priėmė juos, kaip savo vaikus, ir karštai meldėsi už juos. Jėzus netruko papasakoti jiems apie savo Motiną, pažymėdamas nepaprastą jos gerumą ir šventumą. Jų širdyse tuoju kilo jai didelės pagarbos ir meilės. Ypač karšta meile užsidegė Jonas. Jie prašė Jėzų ko greičiau jiems parodyti savo Motiną ir juos su ja supažindinti. Jėzus mielai sutiko su tuo ir nusivedė juos į Galilieją.

Marija sužinojusi, jog jie netrukus ateis į jos namuką, paruošė jiems šį tą pasistiprinti. Laukė ji Jėzaus ir svečių pas duris. Jiems įėjus į vidų, parpuolė ji kniūpščia ties Jėzum ir, bučiuodama jo kojas, prašė palaiminimo. Mokiniai, matydami su koku nuolankumu ir pagarba Marija pasitiko savo Sūnų, pasijuto paskatinti dar labiau jį gerbti ir jam pasivesti. Jėzui palaiminus Mariją, jie suklaupė ties ja ir prašė priimti juos savo sūnumis ir tarnais. Pirmutinis padarė tai Jonas. Marija itin pamilo jį dėl

jo visiškos skaistybės ir nepaprasto nuolankumo.
Po to ji patarnavo jiems prie stalo.

Atėjus vakarui, mokiniai išsiskirstė nakvynėn, o Jėzus ir Marija praleido tą naktį besimelsdami, kad pradėtasis darbas gerai pasisektų.

M a l d a

Mūsų veiksmus, prašome, Viešpatie, savo įkvėpimu pranok ir savo pagelia lydėk, kad kiekviena mūsų malda ir kiekvienas darbas nuo tavęs prasidėtų ir tavimi baigtųsi. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

VESTUVĖS KANOJE

« Buvo Galiliejos Kanoje vestuvės. Tenai buvo Jėzaus motina» (Jn. 2, 1)

Tuojuo po sugrįžimo į Galilieją Jėzus, jo Motina ir mokiniai buvo pakviesti į vestuves, įvyksiančias netoliese esančiame Kanos miestelyje. Jaunuosius visi jie pažinojo. Nuotaka buvo Juozapo giminaitė, gimusi Betliejuje. Jos tėvas gyveno dabar Kanoje ir buvo turtingas. Vertėsi jis pašto gabenimu. Turėjo visą eilę užkeigos namų, sandėlių ir gyvuliams pastogių. Jo žmona buvo visiškai luošą. Jaunikis buvo iš Kaparnaumo, Onos giminaitis, gana pasiturįs. Jo tėvai jau buvo numirę.

Marija prašė Jėzų priimti kvietimą. Jis pažadėjo ne tik dalyvausiąs vestuvėse, bet ir atliksiąs kai kuriuos reikalingus joms paruošimus bei žiūrėsiąs, kad nepritrūktų vyno. Jis laikė šias vestuves labai svarbiomis dėl kelių priežasčių. Viena, jis norėjo pradėti viešąją savo veiklą, palaimindamas ir pašvęsdamas moterystę. Antra, jis troško sustiprinti savo mokinių tikėjimą ir pririšti jų širdis prie savęs, padarydamas jų akyse pirmąją viešą stebuklą. Trečia, jis sumanė atremti neteisingai jam daromąją priekaištą, kad nesirūpinąs savo Motina ir giminėmis. Tasai priekaištas atsirado dėl to, kad, besiruošdamas viešajai veiklai, jis gana ilgai nebuvo namieje.

Gausūs svečiai vyko į vestuves daugeliu būrių. Marija su keliomis palydovėmis pasirinko trumpiau-

sią kelią — tiesiai per kalnelius einantį taką. Jos, mat, norėjo išvengti triukšmingo vieškelio. Jėzus su keliolika mokinių ėjo tolimesniu keliu, nes buvo sumanęs aplankyti kai kuriuos kaimus ir jų gyventojams duoti kiek pamokymų. Marija po keleto valandų pasiekė Kaną. Ji tuojuo padėjo ruošti vestuvių pokylį. Atvykus Jėzui, ji su nuotaka ir jos tėvais išėjo jo pasitikt. Visi jie pasveikino jį, reikšdami giliausios pagarbos. Jaunikio teta pakvietė Jėzų ir Mariją apsistoti jos namuose.

Jėzus pats sustatė smulkią visos vestuvių iškilmės tvarką, sąmoningai įterpdamas rimtų dalykų ir naudingų pamokymų į įvairių pramogų tarpą. Paskelbdamas svečiams, kas bus, pasakė jis, jog galės jie pasilinksinti jiems priprastu per vestuves būdu, bet drauge ir nemaža sau naudingo išmokti.

Vakare vestuvių dalyviai, kurių buvo per šimtą, susirinko į sinagogą. Jėzus prabilo į juos. Pirmiausia jis tarė keletą žodžių apie leistuosius malonumus, apie gerą intenciją, kurią reikia turėti jais besinaudojant, ir apie reikalingą juose atsargumą bei saikingumą. Po to kalbėjo jis apie moterystę, apie vyro ir žmonos pareigas vienas kitam, apie santūrumą ir skaistybę ir, galop, apie dvasinę santuoką. Jam pabaigus, svečiai tuojuo išsiskirstė, gi jaunieji likosi dar sinagogoje gauti iš Jėzaus kai kurių ypatingų pamokymų.

Santuoka įvyko rytojaus rytą devintą valandą. Nuotaką aprenė ir išpuošė tarnaitės ir draugės. Jos drabužiai buvo labai panašūs į tuos, kuriais vilkėjo Marija per savo jungtuves. Ant jos galvos buvo vainikas, bet daug turtingiau papuoštas negu kadaise Marijos.

Iškilminga įvairiaspalvė procesija nulydėjo jaunosius iš namų į sinagogą. Giminės, svečiai ir ne-

mažas būrys vaikų nešė vainikus. Grojo keliolika muzikantų įvairiais muzikos įrankiais. Jungtusių apeigą atliko kunigai prie didžiųjų sinagogos durų. Marija jau buvo paprašiusi Jėzų palaiminti du žiedus. Dabar gi ji padavė juodu jaunikiui ir nuotakai, kuriedu jais pasikeitė. Vyresnysis kunigas aštriu peiliu įpjovė truputį į bevardžius besituokiančiųjų dešinės rankos pirštus ir įvarvino į pilną vyno taurę po du juodviejų kraujo lašų. Po to jiedu išgėrė tąjį vyną, o taurė buvo sumušta. Pasibaigus apeigai, išdalinta drabužių ir kitų daiktų gausiai susirinkusiems sutuoktusių pažiūrėti pavargėliams. Sugrįžus jaunavedžiams, Jėzus pasveikino juodu, ir tarė jiedviem bei visiems svečiams: « Viešpaties ramybė ir šviesa tebūnie su jumis! ».

Prieš prasidedant vestuvių pokyliui, Jėzus su-ruošė vyrams ypatingą žaidimą sode. Jis pridėjo įvairių gėlių, augalų ir vaisių ant didelio apskrito stalo, ant kurio buvo tam tikras galys suktis prietaisas. Pasukus jį, jo rodiklis po kiek laiko sustodavo ties kuriuo nors ant stalo esančiu daiktu, ir tąjį daiktą laimėdavo tas, kas pasukdavo prietaisą. Šiaip jau, aišku, vyko čia viskas suvis atsitiktinai. Bet Jėzus padarė, kad šiuo tarpu nebuvo atsitiktinumo. Kiekvienas laimėjimas atitiko laimėtojo savybes ar ydas. Kai visi žaidėjai paėmė savo laimikius, Jėzus davė trumpą, bet gilų pamokymą. Tačiau, kurie jo žodžiai kam ypatingai tiko, suprato tik tieji, kuriems Jėzus juos taikė. Kitiems gi jie atrodė tik šiaip sau gražūs pamokymai. Tieji, kuriems Jėzus taikė savo žodžius, buvo labai nustebę ir giliai susijaudinę, nes matė, kad jis žino jų slapčiausias mintis ir jausmus.

Jaunikiui laimėjus nepaprastą iš tolimų kraštų atgabentą vaisių, Jėzus prabilo apie moterystę,

skaistybę ir šimteriopą skaistybės nešamąjį vaisių. O kai Jėzus padavė jam laimikį, jaunavedys pasi-
juto iki sielos gelmių sukrėstas. Jis išblyško ir, nie-
kam to nepastebint, buvo antprigimtinu būdu
išlaisvintas iš nešvarių kūno geismų. Tuoju pat metu
jaunoji, kuri sėdėjo kiek atokiau tarp moterų, apalpo
ir, Marijai laikant ją savo rankose bei padedant
atgaivinti, patyrė panašų apvalymą. Po to jauna-
sis ir jaunoji atrodė žymiai šviesesni. Svečiai, suvalgę
savo laimėtuosius vaisius, pajuto smarkiai sujudus
savo vyriausiąją aistrą, bet įtempę valios jėgas, ją
numalšino ir po to buvo sutvirtinti prieš busimąsias
pagundas.

Pasibaigus žaidimui, visi suėjo į didžiulį kambarį,
kuriame stovėjo trys ilgi stalai. Prie jų svečiai susėdo
pusiau gulščiomis. Moterys buvo atskirai nuo vyrų.
Jėzus turėjo garbingą vietą vidurinio stalo prieša-
kyje. Šalia jo sėdėjo jaunavedžių giminės. Jaunikis,
užvaizdo ir būrio tarnų padedamas, patarnavo vy-
rams, o jaunoji su keliomis tarnaitėmis — moterims.

Jaunavedys padavė Jėzui valgiams pjaustyti skir-
tąjį peilį. Bepjaustydamas avinėlį, Jėzus davė sve-
čiams ypatingą pamokymą. Jis, būtent, pasakojo,
kaip avinėlis būva atskiriamas nuo kaimenės ir ve-
damas pjauti ir, kaip bekepant, ugnis apvalo jo mėsą.
Supjaustymas į dalis, sakė jis, reiškia, kad Dievo
Avinėlio sekėjai privalo apleisti tuosius, su kuriais
juos sieja kūno ir kraujo ryšiai. Dalindamas mėsos
gabalus, pasakė jis, jog kaip avinėlis būva atskirtas
nuo savo draugų ir nužudytas, kad būtų daugeliui
maistas, taip ir tas, kurs nori sekti paskui Dievo
Avinėlį, privalo apleisti savo namus, šeimą ir visus
artimuosius, privalo numarinti savo aistras, kad
įsigytų ko daugiau nuopelnų amžinajam gyvenimui.

Per pokylį, kaip ir per visas vestuves, Jėzus buvo

labai malonus ir kiekvieną progą panaudodavo duoti dalyviams naudingų pamokymų. Marija kalbėjo tik tada, kai buvo kieno nors klausijama, ar kai buvo tikras reikalas ką nors pasakyti. Visą laiką būdama susikaupusi, ji davė gražų pavyzdį aplinkui ją buvusioms moterims. Ji atsidėjusi klausė savo Sūnaus žodžių ir paskiau juos viena apmąstė.

Per pokylį Jėzus ir Marija valgė, bet labai nedaug, tačiau nerodydami kitiems savo didelio santūrumo. Kai buvo patiektas antrasis davinys, Marija pastebėjo, kad jau nebėra vyno. Todėl tuojau nuėjo pas Jėzų, kuris kalbėjo svečiams ir pašnabždomis tarė:

«Nebeturi vyno» (*Jn. 2, 3*).

Ji taip pat priminė patylomis Jėzui, kad jis buvo pažadėjęs rūpintis vynu.

Jėzus, kuris pasakojo tada apie savo dangiškąjį Tėvą, atsakė garsiai, maloniai, bet drauge ir didingai:

«Kas man ir tau darbo, moteriške? Mano valanda dar neatėjo» (*Jn. 2, 4*).

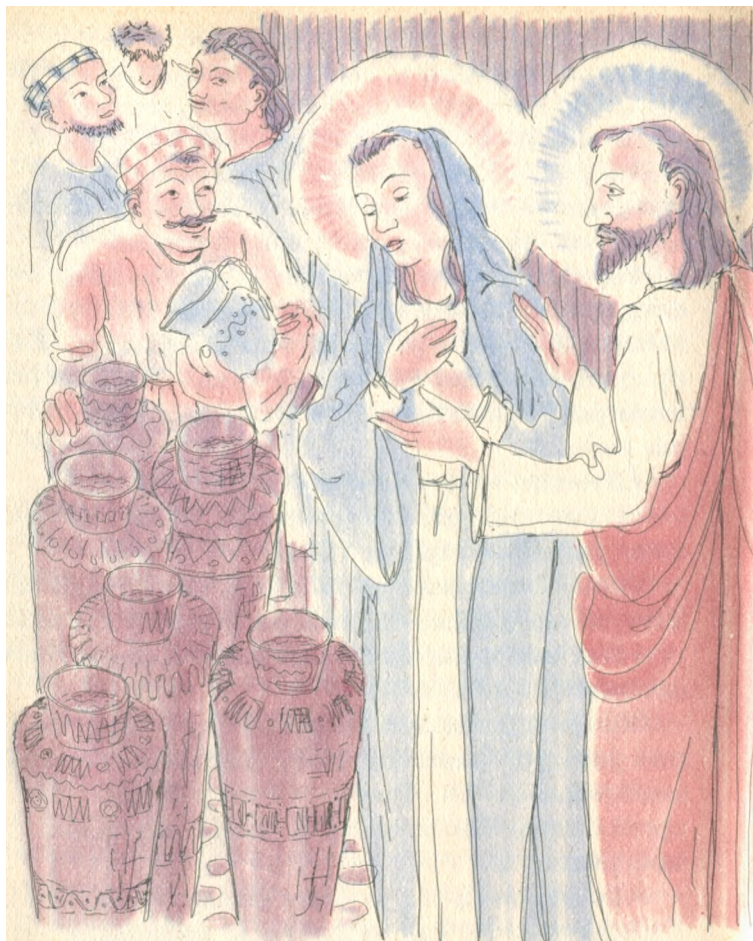
Marija suprato, kad Jėzus laukė savo Tėvo leidimo padaryti pirmutinį viešą stebuklą. Nė kiek neabejodama, kad Dievas Tėvas reikiamu metu apreišk savo Sūnaus galią, ji nuėjo pas tarnus ir tarė jiems:

«Darykite, ką tik jis jums pasakys» (*Jn. 2, 5*).

Atlikusi savo, kaip užtarėjos ir tarpininkės, uždavinį, Marija sugrįžo į savo vietą tarp moterų.

Netrukus Jėzus paliepė tarnams atnešti vandeniui laikyti skirtų indų ir juos apversti. Tarnai atgabeno šešis indus, kurie, kai pilni, būdavo toki sunkūs, jog du vyrai vos begalėdavo vieną pakelti. Kad dabar jie buvo tušti, aišku buvo iš to, kad buvo apvers-
ti. Jėzus tarė tarnams:

«Pripilkite indus vandens».

Kai indai buvo pripilti iš kieme esančio šulinio vandens, Jėzus pakilo, atėjo pas juos ir juos palaimino. Po to, sugrįžęs į savo vietą, pasakė tarnams:

«Dabar semkite ir neškite vestuvių užvaizdui».

Kai užvaizdas, kurs tuo tarpu nebuvo kambaryje ir nežinojo, iš kur atsirado vynos, jo paragavo, be galo nustebo ir pasišaukęs jaunikį, tarė: «Kiekvienas žmogus pirma stato gero vyno, o kai įgeria, tuomet

to, kurs menkesnis; tu gi palaikei gerą vyną iki dabar».

Jaunavedys ir jaunosios tėvas, pamėginę nepaprastojo vyno, taip pat negalėjo atsistebėti, nes tarnai tvirtino pripylę indus tik gryniausio vandens. Visi svečiai gėrė naujojo vyno ir, aiškiai matydami, kad Jėzus padarė jų akyse didelį stebuklą, pilni pagarbos ir tam tikro nejaukumo, tylėjo.

Prabilo dabar Jēzus, savo kalboje nurodydamas gilesnē prasmē to, kas čia īvyko. Tarp kitų dalykų jis pasakē, kad pasaulis duoda pirma geresnī vynā, o paskui prastesnī, bet ne taip yra jo Tēvo karalystēje. Grynā vandenī jis pavertēs puikiu vynu, norēdamas aiškiai parodyti, jog apsileidimas ir drungnumas turi pranykti, o jų vietā turi užimti meilē ir uolumas. Jis paminėjo jam pagerbti surengtājį pokylį, kai jis buvo dvylikos metų, kuriame dalyvavo daug kas iš dabartinių jo klausytojų. Jis priminė jiems kalbējēs tada apie vestuves, per kurias drungnumo vanduo būsiās paverstas meilēs ir užsidegimo vynu. Tasai pažadas, sakē jis, dabar īvykdytas. Jis pranešē, kad jie matysią dar didesnių stebuklų, kad jis švęsiās dar kelerias Velykas, ir kad per paskutines pa versiąs duonā ir vynā savo Kūnu ir Krauju. Tuo būdu pasiliksiās su jais iki pasaulio pabaigai, juos stiprindamas ir guosdamas.

Pokylio dalyviai labai nustebę klausē Jēzaus žodžių. Jų pažiūros į jį dabar visiškai pasikeitē. Paveikē juos taip pat ir stebuklingasis vynas savo nepaprastomis savybėmis. Kaip evangelistas šv. Jonas pažymi, Jēzus « apreiškē savo garbę, ir jo mokiniai tikėjo į jį» (*Jn. 2, 11*).

M a l d a

Viešpatie Jēzau Kristau, mūsų pas savo Tēvą tarpininke, kurs švč. Mergelę savo Motiną teikeisi paskirti taip pat mūsų motina ir tarpininke pas tave, duok, meldžiame, kad kas tik į tave kreipsis ko nors prarydamas, džiaugtųsi per ją viską gavęs. Kurs gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

ŠVC. MARIJA PER VIEŠĄJĄ JĖZAUS VEIKLĄ

«Palaiminta iščia, kuri
tave nešiojo ir krūtys, kurias
žindai» (Lk. 11, 27).

Pasibaigus vestuvėms Kanoje, Jėzus ir Marija parėjo į savo namelį. Kelyje Jėzus pasakė savo Motinai netrukus pašauksiąs apaštalus, imsiąs daug viešai kalbėti, atvaizdavo jai svarbesniusius savo veiklos įvykius ir nurodė, kaip ji ir kitos moterys gali jam čia padėti. Užsiminė jis taip pat, jog turėsiąs nemaža priešų, kurie jo nekėsią, jį persekiosią ir kurstysią prieš jį žmones.

Marija verkė, galvodama apie didelius pavojus, į kuriuos pateks jos Sūnus. Ji jau buvo girdėjusi apie jį visokių prasimanymų ir šmeižtų. Jų skleidė tieji, kurie nedrįso prie paties Jėzaus ką nors prieš jį sakyti.

Artimiausią subatos vakarą Jėzus kalbėjo kaparnaumo sinagogoje. Jis sakė, jog šv. Rašto pasakojimas apie pranašą Eliją ir lietaus debesį reiškia Mesijo atėjimą, kurs priėmusiems jo mokslą atneš naują gyvenimą. Jis pareiškė, jog, kas dabar trokšta, gali gerti, ir, kas paruošė savo dirvą, gali gauti gailinančio lietaus. Jis kalbėjo taip išpūdingai, jog visi klausytojai buvo sujaudinti iki ašarų.

Po kelių dienų Jėzus drauge su būreliu pirmutinių savo mokinių išėjo į Jeruzalę Velykų šventei. Moterys keliavo atskirai. Švč. Mergelė apsistojo Jėzaus mokinio Morkaus motinos name. Jėzus tada pirmą

kartą išvarė iš šventyklos prekyautojus. Per aštuonias šventės dienas Jėzus retai kada matėsi su savo Motina, nes jis buvo apsigyvenęs pas Lozorių Betani joje. Marija neišėjo iš miesto. Ji visą laiką meldėsi už savo Sūnų, nes girdėjo, kaip priešai niršta prieš jį.

Iš tikro, praėjus subatai, parisiejai nutarė Jėzų suimti. Todėl nuėjo į Morkaus motinos namus. Bet radę čia tik Jėzaus Motiną ir kelias drauge su ja iš Galiliejos atėjusias moteris, jie jas išplūdo ir paliepė ko greičiau apleisti miestą. Giliai dėl to susijaudinusios jos nuskubėjo į Betaniją į Lozoriaus ir jo seserų namą. Greitai po to jos iškeliaavo į Galilieją.

Jėzus trumpai atsilankė Kaparnaume pas savo Motiną, bevykdamas į Tiro ir Sidono apylinkes. Jam nesant, ateidavo pas Mariją kelios geros moteriškės ir kai kurie Jėzaus mokiniai, atnešdami jai apie jį žinių. Ne kartą ji atsisakė priimti atvykusius iš Jeruzalės ar kitų Palestinos vietų asmenis, kurie vadovavosi vien tik tuščiu smalsumu.

Iš Tiro ir Sidono apylinkių Jėzus pats vienas grįžo į Kaparnaumą, nes mokinius buvo pasiuntęs pirm savęs. Jį pasitiko atvykęs iš Betanijos Lozorius ir priemenioje nuplovė jam kojas. Jam įėjus į vidų, visi giliai jam nusilenkė. Jis juos palaimino ir suramino, nes jie buvo labai nusigandę, išgirdę, kad Jonas Krikštytojas suimtas ir įmestas į kalėjimą.

Rytojaus dieną Jėzui pasakius, kad einąs į Judieją, Marija ėmė verkti. Bet jis užtikrino jai, kad nieko pikto jam neatsitiksia, kadangi skausmų die nos dar neatėjusios. Po to paprašė jis ją karštai melstis, kad jo darbas pavyktų. Prieš išeidamas, pasakė jis kad netrukus atsiversianti Marija Magdalena ir pasidarysianti pavyzdingai dora. Tuo tarpu gi, pažymėjo jis, reikia daug už ją melstis ir su ja maloniai elgtis.

Per trejus viešosios Jėzaus veiklos metus Marija lydėjo jį daugelyje jo kelionių. Ji visada, kaip ir jis,ėjo pėsčia, kęsdama visus tokio keliauti būdo sunkumus ir visokių nuovargių. Kartais ji būdavo taip pailsusi, jog Jėzus turėdavo stebuklingu būdu grąžinti jai jėgas. Kai kada jis liepdavo jai pasilsėti keletą dienų kur nors pas bičiulius.

Marija visada klausydavo savo Sūnaus kalbų su didžiausia pagarba. Savo giliu susidomėjimu jo žodžiais ji paskatindavo kitus žmones tinkamai juos vertinti. Jam kalbant, ji tylomis meldavosi, kad Dievo malonė paveiktų klausytojų protus ir širdis. Jai buvo be galo skaudu, kad ne visi žmonės pažins ir priims Atpirkėją.

Švč. Mergelė elgėsi su Jėzaus sekėjais, ypač su apaštalais, labai maloniai ir meiliai. Ji rūpinosi jais, kaip motina, suprasdavo jų reikalus ir neužmiršdavo net jų patogumų. Itin teikė ji jiems pagalbos savo maldomis, pavyzdžiu ir pamokymais. Jėzus įdiegė į savo mokinių širdis antprigimtinę Marijos meilę, kuri didėjo jiems vis geriau ją pažįstant. Po kiekvieno pasikalbėjimo su ja jie jausdavosi pilni paguodos ir džiaugsmo.

Ypatingai mylėjo Marija Petrą ir Joną, nes žinojo, kad Petras bus jos Sūnaus vietininkas žemėje, o Jonas bus paskirtas jos sūnumi ir globėju. Dėl savo nepaprastos skaistybės, neklastingumo, nuolankumo ir malonumo Jonas greitai pasidarė mylimiausias Jėzaus ir Marijos mokiniys. Švč. Mergelė visada laikė jį ištikimiausiu savo Sūnaus sekėju. Jono širdyje taip pat kas kart vis labiau didėjo savo Mokytojo ir jo Motinos meilė. Savo uolumu teikti Marijai pagarbos ir jai patarnauti greitai jis pralenkė kitus. Jis stengėsi, kiek galėdamas būti prie jos ir atlikinėti už ją namų liubos darbus. Jis uoliai pranešdavo

jai apie Jėzaus kalbas ir stebuklus, jeigu kada ji negalėdavo pati jų girdėti ar matyti. Jis visada vadindavo ją «mūsų Viešpaties Jėzaus Motina», o Jėzui įžengus į dangų, jis pirmutinis davė jai «Dievo Motinos » vardą. Jis buvo toks artimas Marijai, jog kiti apaštalai ne kartą prašė jį užtarti juos pas ją. Per ją jis gavo malonę nepaprastai giliai išvelgti į Jėzaus mokslo paslaptis, kaip tai matyti iš jo raštų.

Švč. Mergelė taip pat ypatingai domėjosi moterimis, kurias Jėzus atvertė ir kurios lydėjo jį ne vienoje jo kelionių. Ne kartą ji pasikviesdavo jas pas save ir mokydavo Jėzaus skelbiamųjų tiesų. Savo pavyzdžiu rodė ji joms, kaip lankant ligonius, nelaimių ištiktuosius ir visokius vargdienius bei jiems padedant, galima įgyvendinti naująją meilės religiją. Slaugydama ligonius, ji ne kartą prašydavo savo Sūnų pagydyti juos, ir jis jos išklausedavo.

Kartą, kai Jėzus darbavosi Samarijoje, vieno luošo devynerių metų berniuko tėvai kreipėsi į Mariją, kad užtartų jų vaiką pas Jėzų. Ji, kaip paprastai, tuojau tai padarė. Jėzus paliepė atnešti vaiką pas jį ir paėmęs jį už rankos, pastatė. Berniukas bemačiant pasveiko ir tekinas nubėgo pas tėvus, kurie be galo stebėjosi ir karštai dėkojo Jėzui.

Išlaikydami reikiamą saikingumą ir santūrumą, Jėzus ir Marija kalbėdavosi, valgydavo ir keliaudavo su mokiniais taip paprastai žmogiškai, jog nė vienas jų neabejojo, kad jų Mokytojas yra tikras žmogus. Mariją visi, net ir Jėzaus priešai labai gerbė. Bet ji mažai teturėdavo reikalų su žmonėmis, išskyrus ligonius ir pamokymų reikalinguosius. Ji niekada neįieškodavo žmonių draugystės, bet dažniausiai būdavo viena, giliai susikaupusi ir maldoje paskendus.

Vieną popietę, kai Jėzus kebas valandas kalbėjo atvirame Petro namų kieme, Marija ir kitos moterys pagamino jam ir mokiniams valgyti. Tačiau Jėzui nepalaujant mokius, Marija ir kai kurie jos giminės, norėdami pakviesti jį pasistiprinti, priėjo prie minios. Bet negabnt jiems prasiveržti pirmyn, Marija pasiuntė nuo žmogaus per žmogų Jėzui pranešimą. Tuojau vienas netoli Jėzaus stovįs parisiejus tarė jam:

«Štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir tavęs jieško».

Išgirdusi tai, nuolankioji Dievo Motina ėmė melstis, kad Jėzus nukreiptų minios dėmesį nuo jos.

Jėzus pažiūrėjo į parisių ir tarė:

«Kas mano motina ir kas mano broliai?».

Po to, pamojęs apaštalams, kad prieitų arčiau, pareiškė:

«Štai mano motina!».

Ir ištiesęs ranką į kitus mokinius, tęsė:

«Štai mano broliai! Nes kas tik daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas mano brolis, ir sesuo, ir motina».

Ir, pasiuntęs mokinius valgyti, jis kalbėjo miniai toliau.

Kitu atveju viena moteriškė, vardu Lija, kurios marčią Jėzus buvo išgydęs nuo kraujo plūdimo, mitydama prisiartinant Mariją ir girdėdama Jėzų sakant: «Palaiminti nesuteptos širdies...», staiga užsidegusi sušuko:

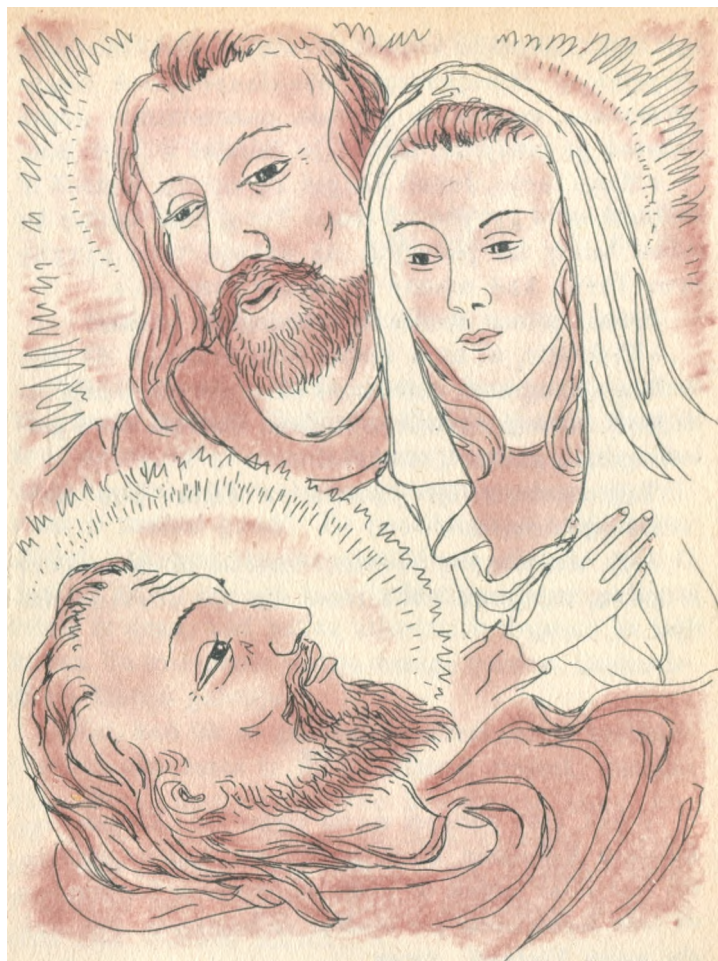
«Palaiminta įščia, kuri tave nešiojo ir krūtys, kurias žindai».

Išgirdusi tai Marija, meldė Jėzų nukreipti nuo jos tąją garbę. Išklausydamas šį tylų jos prašymą, Jėzus ramiai tarė:

«Beje, palaiminti, kurie klauso Dievo žodžio ir jo laikosi».

Jėzui mokant toliau minią, Lija priėjo prie Marijos, ją pagarbiai pasveikino ir pasisakė esanti pasiryžusi savo turtą pavesti remti Mesijui. Marija, pašnekėjusi su ja valandėlę, patylomis pasišalino.

Kartą Jėzus, duodamas apaštalams ir artimiesiems mokiniams labai gilių ir svarbių pamokymų, su ypatinga pagarba prabilo apie savo Motiną, vadindamas ją tyriausiu ir švenčiausiu Dievo kūrinium, rinktiniu indu, kurios atėjimo laukė ir Dievą prašė dorieji asmenys per tūkstančius metų.

Esant Jonui Krikštytojui kalėjime, Marija dažnai siuntė pas jį angelų jo paguost ir jam nunešt maisto. O kai atėjo jo mirties valanda, ji atsiklaupė prieš Jėzų ir pilnomis ašarų akimis prašė jį jam tada padėti. Jėzus pažadėjo ir tuojau su ja neregimu būdu nuvyko į kalėjimą. Rado jiedu Joną surakintą geležiniais pančiais baisyai sužeistą, gulintį asloje. Pamatęs Jėzų ir Mariją, Jonas taip susijaudino, jog

kuri laiką negalėjo ištarti nė žodžio. Bet netrukus atsipeikėjo, džiaugsmingai atsiklaupė prieš nepaprastuosius svečius ir paprašė palaiminimo. Jėzus išklausė jo prašymo, išgydė jo žaizdas ir tarė jam:

«Mano tarne, Jonai! Kaipgi tu norėjai kentėti ir atiduoti savo gyvybę už mano Tėvą! Štai tuojau tu turėsi laimę tai padaryti. Aš aukoju tavo gyvybę savo Tėvui, kad manoji būtų dar pratęsta ».

Jonas, pilnas meilės ir užsidegimo atsakė:

«Viešpatie, aš nesu vertas šitos malonės! Aš visa širdimi džiaugiuosi, galėdamas savo gyvybę paaukoti už tave. Mieloji Atpirkėjo Motina! Pažvelk savo gailėstingomis akimis į mane! ».

Tąjį mirksnį įėjo budelis, ir Jonas jam tarė:

«Aš pasiruošęs ».

Jam atsiklaupus melstis, budelis ūmai nukirto jo galvą; neregimu būdu esant čia pat Jėzui ir Marijai.

M a l d a

Dieve, kurs paliepei mums gerbti švč. Mergelę visų šventųjų Karalienę, duok, meldžiame, kad jos globojami tave visur labiau už viską mylėtume ir bendravimu su tavo šventaisiais per amžius džiaugtumės. Per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJA PRIEŠ PAT JĖZAUS KANČIĄ

«Mano siela nuliūdus
iki mirčiai» (*Mt.* 20, 38).

Tuo tarpu atėjo diena, kurią Jėzus turėjo paskutinį kartą apleisti Galilėją. Kai jis pasakė Marijai turįs dabar eiti į Jeruzalę ir tenai kentėti, ji giliai nuliūdo ir ėmė verkti. Jis priglaudė ją prie savo krūtinės ir meiliai guodė. Jis paaiškino jai turįs dabar atlikti uždavinį, kuriam jo Tėvas atsiuntė jį į šį pasaulį, ir dėl kurio ji tapo jo Motina. Ji privalo būti tvirta ir drąsi, kad galėtų stiprinti ir drąsinti jo mokinius. Po to Jėzus ir Marija drauge meldėsi. Besimeldama Marija galvojo:

«Vai, kad tik aš galėčiau pasiimti sau jo laukiančiuosius skausmus ir už jį numirti! Priimk, dangiškasis Tėve, mano nuliūdimo ir sielvarto auką, kurią aš tau duodu drauge su tavo ir mano Sūnum, kad tavo šventoji valia įvyktų... vai, Adomo vaikai! Pradėkite bent pagaliau vengti nuodėmių, iš kurių eina tiek baisaus pikto!....».

Kadangi Jėzus turėjo netrukus grįžti pas savo Tėvą, Marijos meilė jam padidėjo tūkstanteriopai, ir ji troško, kiek begalėdama, būti drauge su juo. Nuostabus jos sielos tyrumas ir grožis teikdavo Jėzui neapsakomo džiaugsmo ir bendrauti su ja buvo jam tikras atlygis už visus jo darbus ir vargus. Bet, deja, reikėjo skirtis...

Greit priartėjo ir paskutinės Velykos. Tautos

vyresnieji galutinai nutarė Jėzų nužudyti. Apaštalas Judas Iskariotas pasiryžo jį jiems išduoti. Žinodama tai Marija, pasišaukė jį pas save ir pilnomis ašarų akimis nurodė jam, koks baisus pavojus grūmoja jo sielai, jei neatsisakys nuo savo nedoro sumanymo. Ji maldavo Judą keršyti jai, jeigu jis yra įsižeidęs jos Sūnumi. Bet jos graudūs ir švelnūs žodžiai neveikė Judo. Jis tik padelbęs akis klausėsi jų, ir vos Marija paliovė kalbėjusi, skubiai nuo jos pasišalino.

Marija tada nuėjo pas Jėzų ir verkdamasukniubo prie jo kojų. Ji žinojo, kad Jėzus dabar nuliūdęs iki mirčiai ir norėjo dalyvauti jo nuliūdime. Jiedu abu, gulėdami kryžium, ėmė melstis už nusidėjėlius.

Prieš pat vidurnaktį pasirodė jiedviem Dievas Tėvas ir šv. Dvasia, lydimi daugybės angelų. Dievas Tėvas priėmė savo Sūnaus pasiaukojimą atlyginti amžinajam Teisingumui už žmonių kaltes. Kreipdamasis į Mariją, Dievas Tėvas tarė:

«Marija, mūsų Dukra ir Sužadėtine! Aš noriu, kad tu patvirtintum šį savo Sūnaus pasiaukojimą už žmones».

Švč. Mergelė atsakė:

«Amžinasis Viešpatie! Aš visiškai paaukoju jį ir save pačią tavo valiai. Bet aš maldauju tave, leisk man kentėti drauge su tavo ir mano Sūnum».

Tada dangiškasis Tėvas pakėlė Jėzų ir Mariją nuo žemės ir tarė:

«Tai palaimintos žemės vaisius ir auka, kurių aš troškau».

Kitą dieną, kai Jėzui jojant ant asilaičio į Jeruzalę, minios džiaugsmingai šūkavo, mosavo palmių šakomis ir klojo ant kelio drabužius, Marija buvo nuošaliai, Lozoribus namuose Betanijoje. Bet ji turėjo regėjimų, per kuriuos viską matė ir girdėjo, kas tada vyko. Ji matė, kaip Jėzus liūdėjo ir verkė, žiū-

rėdamas į šventąjį miestą ir galvodamas apie jo baisų likimą. Ji matė, kaip jo veidas spinduliavo neapsakomu rimtumu ir malonia didybe per tą visą procesiją. Ji taip pat girdėjo amžinąjį Tėvą sakant:

« Aš tave pagarbinau ir vėl pagarbinsiu! »

Netrukus Judas susitarė su tautos vyresniaisiais pasitaikius pirmutinei progai, išduoti jiems savo Mokytoją. Atėjęs į Betaniją, jis klausinėjo apaštalus ir net Jėzų su Marija, ką jie turi numatę kelioms artimiausioms dienoms. Kai jis kreipėsi į švč. Mergele, ji atsakė jam ramiai, bet liūdnai:

« Kasgi, Judai, gali žinoti slaptus Augščiausiojo nutarimus? »

Nuo tada ji jo jau nebeįspėdinėjo, nors nepaliovė maloniai su juo elgusis ir už jį meldusis.

Tą paskutinę savaitę Jėzui kone kasdien mokant Jeruzalės šventykloje, Marija su moterimis dažnai meldavosi Lozorius sode. Ne kartą Jėzus davė joms ypatingų pamokymų.

Kai Jėzus kartą kalbėdamasis su apaštalais pasiskakė netrukus juos apleisęs, Petras paklausė jį, ar jis pasiimsiąs su savim ir Motiną, kurią jie taip gerbė ir mylėjo. Jėzus atsakė, kad ji pasiliksianti su jais dar kurį laiką, ir labai ją jiems išgyrė.

Kitą dieną, mokydamas būrelį žmonių Betanijoje, Jėzus pranešė, kad jo šv. Motina patirsianti savo jaučia širdimi visus jo kančios skausmus, kad ji dvasiniu būdu numirsianti drauge su juo, bet po to dar penkiolika metų gyvensianti šiame pasaulyje.

Per tas kelias dienas, kurios praėjo nuo iškilmingo įėjimo į Jeruzalę iki kančiai, Jėzus, kada tik galėdamas, buvo prie savo Motinos. Jis jai atskleidė daug atpirkimą liečiančių paslapčių ir pasakė jai, ką ji turi daryti per jo kančią ir mirtį. Kalbėdamasis su ja, jis buvo dabar santūrus ir didingas, nes jau

pasibaigė sūnaus lipšnumo ir savo Motinai meilumo dienos.

Didįjį Ketvirtadienį anksti rytą pasišaukė Jėzus Mariją ir tarė:

«Mieloji Motina! Mano Tėvo paskirtoji žmonijai atpirkti valanda jau atėjo. Mudu turiva pasiduoti jo šv. valiai. Kaip mano tikroji Motina, duok man leidimą kentėti ir numirti. Kaip tu laisvai sutikai, kad aš įsikūnyčiau, taip noriu, kad irgi laisvai sūtiktum, kad aš numirčiau ant kryžiaus. Ši tavo auka turi būti atlyginimas man už tai, kad aš tave pasirinkau savo Motina».

Tie jo žodžiai pervėrė mylinčiąją Marijos širdį tokiu skausmu, kokio iki tol dar ji nebuvo patyrusi. Žiūrėdama į Jėzų, ji prisiminė, koks geras ir klusnus jis jai visada buvo, kaip daug džiaugsmo ir palaimos jis jai suteikė per tris dešimtis trejus savo gyvenimo metus. Ir štai dabar, buvo jau neabejotinai aišku, kad turi jo netekti ir savo valia atiduoti jį į prieš rankas, kad tie jį baisiausiai kankintų ir ko žiauriausiai nužudytų.

Parkniubusi prieš jį ir bučiuodama jo kojas, ji atsakė:

«Mano Sūneli ir mano Viešpatie! Aš visiškai atsisakau nuo savęs ir aukoju save, kad manyje, kaip ir tavyje, įvyktų amžinojo Tėvo valia. Didžiausia auka, kurią man reikia daryti, yra ta, kad aš negaliu numirti drauge su tavim. Mano Sūneli ir Viešpatie! Duok savo skausmingajai Motinai jėgų ir narsos. Priimk mane, kaip savo bendradarbę, kad aš galėčiau dalyvauti tavo kančioje ir kryžiuje, kad amžinasis Tėvas gautų tavo Motinos auką kartu su tavąja».

Žinodama, kad Jėzus prieš mirtį įsteigs savo švč. Kūno ir Kraujo sakramentą, Marija nuolankiai

prašė ji leisti jai priimti jį šv. Komunijoje, ko ji jau taip seniai trokštanti ir prie ko ji nuo seniai ruošiantis. Jėzus pažadėjo jai slaptai duosiąs patį save šv. Komunijoje. Po to paliepė jis jai netrukus nueiti į Jeruzalę ir prirengti gerąsias moteriškes pakelti sukrėtimą, kurį joms padarys jo kančia ir mirtis.

Jis taip pat pasakė jai tiksliai, kada ir kur pasirodysiąs jai po savo iš numirusių prisikėlimo. Kaip geras Sūnus, jis padėkojo jai dabar už visą gerą, kurio iš jos patyrė, ir už meilę, kurios ji jam rodė, ją apkabindamas dešine ranka ir priglausdamas prie savo krūtinės. Galop begalinis liūdesys pripildė jo švenčiausiąją Širdį ir jos nekalčiausiąją Širdį. Jėzus tuojuo palaimino savo Motiną ir išėjo. Jam paliepus, daugybė angelų pasirodė jai regimu būdu ir stengėsi ją guosti.

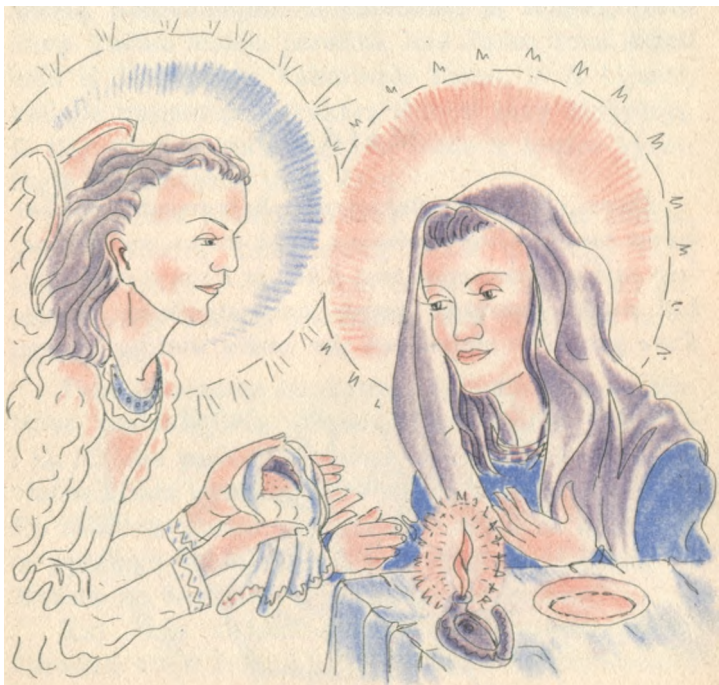
Tosios dienos pavakarę švč. Mergelė drauge su būriu moterų nuėjo į Jeruzalę. Ji pasistengė jas taip paruošti sutikti mylimojo Mokytojo kančią ir mirtį, jog jos pasirodė drąsesnės ir savo Mokytojui ištikimesnės už daugelį apaštalų. Marija Magdalena visu savo aistringos prigimties karštumu pasiryžo būti prie Viešpaties Motinos, vis tiek kas beatsitiktų. Ir ji ko ištikimiausiai įvykdė šį savo pasiryžimą.

Atėjusi į kambarį, kuriame turėjo būti Paskukutinė Vakarienė, Marija kniūpsčia pagarbino savo dieviškąjį Sūnų. Jis paliepė jai drauge su kitomis moterimis valgyti Velykų avinėlį kitame šalia esančiame kambaryje. Įėjusios į jį, jos rado visa paruošta ir susėdo aplinkui ilgą neaugštą stalą. Magdalena sėdėjo priešais švč. Mergelę. Kai, bevalgant, Jėzus ramino ir guodė apaštalus, Marija truputį pralinks mėjo. Kai mylimasis mokinyš Jonas buvo prisišliejęs prie Jėzaus krūtinės, Viešpats apreiškė jam daug savo Motiną liečiančių paslapčių ir paprašė jį rūpintis ja po jo mirties.

Marija regėjimuose matė ir girdėjo viską, kas darėsi Paskutinės Vakarienės kambaryje. Nė vienas Jėzaus veiksmas nebuvo jos nepastebėtas, nė vienas žodis neišgirstas. Be galo susijaudinusi žiūrėjo ji, kaip Jėzus plovė apaštalamis, ypač gi Judui, kojas.

Deja, tasai nedorėlis buvo jau galutinai sukietėjęs piktame...

Matydama, kaip Jėzus įsteigia Eucharistijos sakramentą ir žinodama, kad jos pirmoji Komunija jau arti, Marija visa siela jungėsi su savo Sūnaus maldomis ir veiksmais. Svarbiausioje šios nepaprastos ir giliai jaudinančios apeigos dalyje, tuojau po konsekracijos, kai Marija Dievo Tėvo ir šv. Dvasios aktyvaizdoje garbino savo Sūnų švč. Sakramente, Jėzus paėmė dalelę konsekruotos duonos ir padavė ją nematomam arkangelui Gabrieliui, kurs nunešė ją Marijai, niekam nežinant, kas čia atsitiko. Pamačiusi prisiartinusį arkangelą, ji su didžiausia pagarba, meile ir džiaugsmu priėmė eucharistinį Viešpatį, visa širdimi dėkodama Dievui.

Kai neilgai trukus Jėzus su apaštalais buvo beapleidžias Paskutinės Vakarienos kambary, Marija pakilo ir nuėjo pas duris, kad galėtų su juo susitikti. Magdalena ir kitos moterys prašė Jėzų neiti į Alyvų Daržą, nes jos girdėjusios, kad būsiąs jis tenai suimtas. Jėzus suramino jas, pareikšdamas, jog visada ir visur reikia daryti tai, ką amžinasis Tėvas yra nustatęs. Marija tada parkniubo ties jo kojomis ir jį nuolankiausiai pagarbino.

Žvelgdamas į ją su dieviška didybe ir galinga Sūnaus meile, Jėzus tarė:

«Mylimoji mano Motina! Aš būsiu su tavim tavo skausmuose. Įvykdykiva amžinojo Tėvo valią ir atlikiva žmonijos atpirkimo darbą».

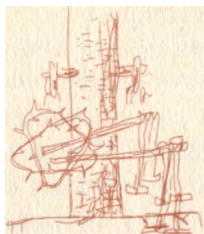
Marijai tylomis aukojant savo skaudančią širdį Dievui, Jėzus ją palaimino ir tuojau išėjo į Alyvų Daržą...

M a l d a

Dieve, kurs nuostabiajame Sakramente palikai mums savo kančios atminimą, duok mums, meldžiame, taip garbinti šventąsias tavo Kūno ir Kraujo paslaptis, kad nuolat jaustumė savyje tavo atpirkimo vaisių. Kurs gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

ŠVC. MARIJA PER JĖZAUS KANČIĄ

«Nešdamas sau kryžių,
Jėzus išėjo į vadinamąją
Kaukolės vietą, ebraiškai
Golgotą * (*Jn. 19, 17*).

Kai po Paskutinės Vakarienos Jėzus su apaštalais išėjo į Alyvų Daržą, švč. Mergelė su Magdalena ir kitomis moterimis nuėjo į Morkaus motinos Marijos namus. Kelyje jos sutiko Lozorių, Nikodemą ir Arimatajos Juozapą, kurie pasakė joms nieko nežiną apie kokius naujai daromus žygius prieš Jėzų. Tačiau Marija pareiškė, kad Judas ūmai išskubėjo iš Paskutinės Vakarienos namo, ir ji bijanti, kad jis nusistatęs šį vakarą išduoti savo Mokytoją. Iš tikrųjų gi ji matė regėjime Judo ir tautos vyresniųjų susimokymą prieš Jėzų.

Kai Jėzus pradėjo melstis Alyvų Darže, Marija, įėjus į atskirą kambariuką, prašė amžinąjį Tėvą leisti jai patirti visus kūno ir sielos skausmus, kuriuos turėjo kentėti jos Sūnus. Jos prašymas buvo išklaustas.

Tarsi duodamas atsakymą į šį meilingą savo Motinos pasiaukojimą, Jėzus Alyvų Darže atsigręžė į ją, ir jiedu pasikeitė dvasine, žodžiais neišreiškiamą vienas kitam užuojauta bei vienas kito padėsinimu. Po to Jėzus nuėjo pas tris bemiegančius apaštalus ir ypatingu būdu ragino juos raminti ir guosti jo Motiną po netrukus įvyksiančios jo mirties.

Kai Judo vedami tautos vyresniųjų tarnai ir kareiviai atėjo Jėzaus suimti, Marija karštai meldėsi

už juos, prašydama jiems malonės atsiversti. Ir tikrai visi tie, kurie Jėzui pasakius « Aš esu », parpuolė ant žemės, vėliau pasidarė krikščionys.

Ypač Marija meldėsi už apaštalus, kai tie išsigandę pabėgo. Kareiviams suėmus ir surišus Jėzų, ji pajuto savo rankų riešuose tuos pačius skausmus, kurių darė jos Sūnui virvės ir grandiniai. Panašiai jautė ji visus smūgius, spardymus ir parvirstant susitrenkimus, kurių jis patyrė vedamas į vyriausiojo kunigo rūmus.

Norėdama žinoti, kas bus daroma su Jėzum, Marija su keliomis palydovėmis išėjo į tamsoje skendintį miestą. Jos matė iš tolo, kaip kareiviai ir tautos vyresniųjų tarnai su žibintais, žiburiais ir ginklais rankose negailestingai vedė savo auką. Kad išvengtų minios, kuri iš visur pradėjo rinktis, jos pasitraukė į vieną siaurą gatvelę. Kaip tik tuo tarpu pravedė pro jas Jėzų. Marijai pažvelgus į jį taip skausmas suspaudė širdį, jog ji susvyravo ir būtų pargriuvusi, jei moterys nebūtų jos palaikiusios.

Jai kiek atsigavus, jos nusekė paskui liūdnąją procesiją. Dažnai jos girdėjo, kaip Jėzus buvo visaip keikiamas ir niekinamas, ne kartą ir jos pačios buvo plūstamos, kaip nedoro elgesio moterys. Priartėjusios prie vyriausiojo kunigo rūmų, jos užėjo į netoliese esančius Lozorius sesers Mortos namus, čia rado jos apaštalą Joną, kurs papasakojo joms viską, kas įvyko nuo tada, kai Jėzus išėjo iš Paskutinės Vakarienės namo. Tai padaręs, nuskubėjo jis į vyriausiojo kunigo rūmus žiūrėti, kas toliau vyks su mylimuoju Mokytoju. Kai išgirdo jis Kajipo žodžius, kad kaltinamasis vertas mirties, su giliausia užuojauta pažvelgė į Jėzų ir skubiai grįžo pranešti šią skaudžią žinią Marijai.

Švč. Mergelė ir kitos moterys prašė Joną nuvesti

jas ko arčiau kenčiančiojo Viešpaties. Beeinant jiems gatve, Jėzaus priešai vėl bjauriai išplūdo Mariją. Bet ji kentėjo tai tylėdama, kaip ir jos dieviškasis Sūnus, kurs tuoju metu buvo išjuokiamas, apspjau-domas ir mušamas per veidą vyriausiojo kunigo rūmuose.

Jonas ir moterys įėjo į prie vyriausiojo kunigo rūmų esantį kiemą ir atsistojo kamputyje. Marija jautė, kad Jėzų nuo jos skiria tik siena ir visomis savo sugeltos širdies jėgomis troško prie jo būti. Bet, deja...

Regėjime ji matė, kaip Petras išsigina savo Moky-tojo ir, gaudžiai verkdamas, meldėsi už jį. Jos malda tuojau nupelnė jam malonę atgailoti. Jėzus atsigrę-žęs pažvelgė į jį, ir jis pasruvęs ašaromis, išsiskubino laukan iš kiemo. Žiburių šviesoje jis pažino netoliese stovinčius Joną ir Mariją. Marija jam tarė:

«Simonai! Kas yra su mano Sūnumi? Kas su Jėzum? ».

Nebegalėdamas pakelti Marijos žvilgsnio ir visas virpėdamas iš didelio sukrėtimo, Petras tuojau nu-sisuko į šalį. Bet Marija priėjo arčiau ir klausė iš susijaudinimo drebančiu balsu:

« Simonai! Tu man neatsakai? ».

Petras sušuko:

«Vai Viešpaties Motina. Nebekalbėk man! Tavo Sūnus skaudžiai kenčia. Jis pasmerktas mirti... O aš begėdiškai tris sykius jo išsigyniau... ».

Tai taręs, raudodamas išbėgo jis iš kiemo ir pa-sislėpė viename Alyvų kalne esančiame urve.

Išgirdusi Petro žodžius, Marija susmuko kiemo grindinyje. Bet greitai vėl atsikėlė ir prašė Joną nuvesti ją arčiau kankinamojo Jėzaus. Ji dabar gir-dėjo Jėzų pajuokiančiųjų žodžius, jį mušančiųjų smūgius ir Jėzaus atodūsius.

Kai kurie iš rūmų išėjusieji asmenys ją pažino ir piktai sakė:

« Argi tai ne galiliejiečio motina? Jos sūnus bus tikrai prikaltas prie kryžiaus. Bet ne prieš šventę. Nebent jis būtų iš tikro didžiausias nedorėlis ».

Kai netrukus Jėzus buvo įmestas į pašvinkusią rūšį, kad čia pakalėtų per naktį, Marija ir moterys liūdnos sugrįžo į Mortos namus. Šv. Dievo Motina visą laiką meldėsi už savo Sūnų ir savo užtarimu apsaugojo jį nuo kankinimų, kurių būtų nepašykštėję girti jo sargai.

Vos užtekėjus saulei, Kajipas pasiuntė Jėzų pas Pilotą. Nors Jonas įspėjo Mariją, kad jos širdis neišlaikys matant taip išniekintą ir sudaužytą Jėzų, tačiau ji tvirtai tarė:

« Eikime paskui Jėzų! Aš turiu jį matyti ».

Pilnose žmonių gatvėse ji girdėjo žiaurius kietaširdžių žodžius apie Jėzų ir jo likimą. Ji meldėsi už juos. Gatvei staiga pasisukus, ji atsidūrė ties pačia procesija ir pamatė Jėzų. Ėjo jis dabar svyruodamas, grandiniais surištas, visas apspjaudytas, nuo smūgių pamėlynavęs, piktų sargybinių be paliovos pirmyn traukiamas. Nežiūrint to, jis buvo rami ir tyli auka, nuolankiai sutinkanti nežmoniškų pasityčiojimų, bjaurių keiksmų ir pikčiausių užgaulių audrą. Valandėlę Marija buvo taip sukrėsta, jog tik skaudžiai sudejavo:

«Argi tai mano Sūnus? Jėzau, mano Jėzau!...»

Po to ji greitai parkniubo ant žemės ir ypatingu uolumu pagarbino kenčiantįjį, atlygindama jam už išniekinimus. O kai jis ėjo visai pro ją, jiedu pasikeitė kupiniais meilės ir užuojautos žvilgsniais.

Sekdama paskui Jėzų, Marija su moterimis atėjo pas Piloto rūmus ir iš aikštės kampo žiūrėjo į tai, kas darėsi. Matydama su kokia pasiutusia neapy-

kanta puolė priešai Jėzų ir kaip žiauriai jie reikalavo jo mirties, ji verkė kraujo ašaromis. Kai Jėzus buvo tempiamas pas Erodą ir atgal, ji savo malda išprašė, kad angelai apsaugotų jį nuo parmetimo ant žemės ir nuo minios sutrempimo.

Kai Jėzus buvo parvestas atgal nuo Erodo, moterys girdėjo gandą, kad Pilotas stengiąsis Jėzų paleisti. Drebančią ir krūpčiojančią motiniškąją Marijos širdį dabar plėšė per pusę prigimtinis geismas, kad Sūnus išliktų gyvas, ir antprigimtinis troškimas, kad įvyktų Dievo valia. Tačiau silpnavalis Pilotas greitai nusileido įniršusiems Jėzaus priešams. Jis grąžino laisvę žmogžudžiui Barabui, o Jėzų pasmerkė nuplakti.

Kai kankintojai nuvilko Jėzaus drabužius ir pririšo nuogą jį prie stulpo, jis atsuko savo galvą į ne per toliese stovinčią Motiną, tarsį sakydamas: «Mylimoji Motina! Nukreipk dabar savo žvilgsnį nuo manęs! ». Tajį pat mirksnį Marija apalpo. Moterys palaikė ją, kad neparpultų.

Tačiau regėjime matė ji visą apie tris ketvirtis valandos trukusį Jėzaus plakimą. Plakė jį viena po kitos trys poros piktų ir bjauriai keikiančių vergų egiptiečių. Rankose turėjo jie vieni kietus virvagalius, kiti spygliuotas rykštes, tretį aštrių kablių prikaišiotus grandinius. Marija, lygiai taip kaip Jėzus, jautė savo kūne visus smūgių daromuosius skausmus. Dažnai išsiverždavo iš jos lūpų klaikūs dejavimai. Kaip Jėzus, ji aukėjo šiuos kentėjimus Dievui, kaip atlygį už žmonių pataikavimus savo kūnui.

Kai nuplaktą Jėzų vedėsi kareiviai į šalį, kad erškėčiais apvainikuotų ir iš jo pasityčiotų, jis braukė kruvina ranka kraują nuo savo akių, stengdamasis pamatyti savo sopulingąją Motiną. Praeinant jam pro ją, ji alpdama ištiesė į jį savo rankas, o, jam

nuėjus, su didžiausia širdgėla žiūrėjo į jo paliktus kruvinus pėdsakus. Po to ji ir Magdalena atsiklaupė pas stulpą, prie kurio Jėzus buvo plaktas, ir stengėsi surinkti į audeklo sklypus visus švč. kraujo lašus.

Kai po erškėčiais apvainikavimo Jėzus buvo išvestas prieš minią, ir Pilotas tarė: «Štai žmogus », Marija parpuolė ant kelių ir uoliai jį garbino. Tuo tarpu gi minia piktai šaukė: «Ant kryžiaus jį, ant kryžiaus jį! ».

Tačiau, kai Marija išgirdo, kad Jėzus pasmerktas mirti ant kryžiaus, nors jos širdį pervėrė naujas skausmo kardas, ji ne tik neapalpo, bet guodė Joną ir tris savo drauges, kurios buvo tiesiog apmirusios. Jėzui ėmus nešti kryžių, ji prašė Joną nuvesti jį į tokią vietą, pro kurią jos Sūnus turės praeiti. Todėl jie laukė jo pas vieno pakeliui esančio didelio namo angą.

Skausmingajai procesijai priartėjant, ji atsiklaupė ir, karštai pasimeldusi, atsigrįžo į Joną ir tarė:

«Argi aš turiu dabar šičia būti? Oi, kaip aš tai išlaikysiu!? ».

Jonas atsakė: «Jei dabar čia nebūsi, niekad to neatsigailėsi».

Greitai atėjo ties ja keli vyrai, nešdami bausmei vykdyti įrankius. Vienas jų išūliai pažiūrėjęs į ją tarė:

«Kasgi ta moteris, kuri čia taip žliumbia? ».

Kitas atsakė: «Tai galiliejiečio motina! ».

Tai išgirdę nedorėliai tyčiojosi iš Marijos, rodydami į ją pirštais. Vienas jų grūmojamai padžergždino kryžiaus vinimis ties jos veidu. Bet mirtinai išbalusi Marija tik atsilošė, atsiremdama į namo duris, ir ilgesingai laukė ateinant Sūnaus.

Pagaliau ji jį pamatė. Jis buvo sulinkęs po kryžiaus svoriu, ir jo galva, kaip mirštančio, svirduliavo

nuo vieno peties ant kito. Kruvinomis, giliai įdubusiomis akimis jis pasiuntė užuojautos žvilgsnį savo Motinai. Ir tuojau, išsekus jėgoms, sukniubo po kryžium.

Meilės ir skausmo uždegta Marija užmiršo karčiusius ir budelius. Ji nieko nebematė, kaip vien iškankintąjį savo Sūnų. Nuo namo angos ji puolė per minią prie jo ir šalia atsiklaupusi meilingai ir

švelniai jį apkabino. Kilo sąmyšis. Karininkai šaukė kareivius prie tvarkos. Jonas ir moterys stengėsi atitraukti Mariją. Vienas budelių užgaulingai tarė Marijai:

« Jei tu būtum geriau jį išauklėjusi, jis nebebūtų dabar šičia! ».

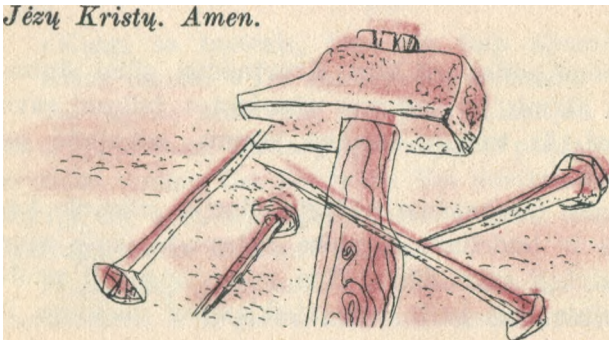
Tačiau daug kas iš Romos kareivių giliai susijaudino. Jie švelniai nuvedė Mariją į šalį.

Kai Jėzus nusvyravo Golgotos link, Marija, pusiau apalpusi, parpuolė ant netoli namo esančio akmens. Jonas ir moterys įnešė ją į namą. Melsdamosi, ji išprašė iš Dievo, kad Jėzus netrukus gavo kryžiui nešti padėjėją.

Kiek nutolus procesijai, Marija, Jonas ir moterys nusekė paskui Jėzų jo krauju aplaistytu keliu į Golgotą.

M a l d a

Visagalis amžinasis Dieve, kurs norėjai, kad mūsų Atpirkėjas, priimdamas kūną ir ant kryžiaus numirdamas duotą žmonijai sektingą nuolankumo pavyzdį, suteik malonias, kad prisimindami jojo kančių ir mokytumės iš jo kantrybės ir nusipelnytume būti jo prisikėlimo dalininkai. Per tą patį mūsų Viešpatį, Jėzų Kristų. Amen.

ŠVC. MARIJA GOLGOTOS KALNE

«Prie Jėzaus kryžiaus
stovėjo jo Motina» (Jn.
19, 25).

Ką teko išgyventi švč. Dievo Motinai Golgotos kalne, ji šitaip papasakojo vienai regėtojų:

— Nuėjusi paskui Jėzų į Golgotos kalną, aš pamačiau paruoštus visus reikalinguosius jam nužudyti įrankius.

— Jėzui buvo paliepta nusimti erškėčių vainiką ir nusivilkti drabužius. Jis klusniai tai padarė. Kareiviai tada kalbėjo vieni kitiems: «Šitie drabužiai mūsų. Kas pasmerktas mirti, tas daugiau jais nebevilkės».

— Vėl paliepus, Jėzus atsigulė augštininkas ant kryžiaus ir ištiesė dešinę ranką. Tuoju pačiuo jį budeliai. Pirma jie pririšo jo ranką prie skersinės kryžiaus dalies, kurioje buvo pragręžta viniai skylė. Paskui perkėlė per jo ranką vinį toje vietoje, kur plaštakos kaulai stipriausi. Po to, užnėrė virvę ant kairės rankos, traukė ją prie viniai pragręžtos vietos, baisiausiai ją ištempdami. Po nemažų pastangų rankai pasiekus skylę, ją prikėlė...

— Toliau prikėlė kojas, kairiąją uždėję ant dešinėsios.

— Galop užspaudė ant galvos erškėčių vainiką. Spygliai nepataikė į tas pačias vietas, iš kurių neseniai buvo ištraukti, ir padarė naujas žaizdas. Iš jų čiurkšlėmis išsiveržė kraujas. Jis užliejo visą Jėzaus

veidą, pripildė jo akis, ausis, burną, barzdą...

— Kai buvo kalama pirmutinė vinis, plaktuko smūgis taip mane sukrėtė, jog netekau sąmonės ir pargriuvau, kaip negyva. Viskas sukosi mano akyse. Visas mano kūnas virpėjo. Mano išgąstis buvo toks didelis, jog aš nebegalėjau pažvelgti į Jėzų, kol buvo pabaigta jį kalti prie kryžiaus.

— Kai šiek tiek atsigavau ir pakilau, aš pamaciau savo Sūnų kybantį ant kryžiaus. Aš pajutau tada tokį visą mano kūną ir sielą perveriantį skausmą, jog vos bepajėgiau stovėti...

— Aš mačiau, kaip kareiviai dalinosi jo drabužius ir metė burtą dėl jo juos.

— Aš girdėjau, kaip vieni žmonės sakė, kad mano Sūnus didelis plėšikas, kiti, — kad baisus apgavikas, treči — kad niekas nėra taip vertas mirties, kaip jis. Toki žodžiai, kaip aštrūs peiliai, badė mano sugeltą širdį.

— Visa Jėzaus galva atrodė lyg vienas didžiulis kraujo gniužulas. Kad galėtų matyti pas kryžių stovinčią mane, jis turėjo, stipriai sutraukdamas antakius ir suspausdamas vokus, pašalinti iš akių kraują.

— Mano skausmai buvo didesni negu keno kito. Juk Jėzus mano širdžiai artimesnis negu kitų, ir aš buvau arčiau kryžiaus nekaip kiti. O kai jis žiūrėjo į mane, o aš į jį, ašaros srovėmis tekėjo iš mano akių.

— Matydamas mane taip kenčiančią, jis jautė daug didesnę skausmą negu tas, kurį darė jam žaizdos.

— Aš drąsiai sakau, kad jo kentėjimai buvo mano kentėjimai, nes jo širdis buvo mano širdis. Ir, kaip Adomas su Jieva pardavė pasaulį už vieną vaisių, taip mano Sūnus ir tam tikra prasme aš atpirkova jį viena Širdimi.

— Kybodamas ant kryžiaus, vinių perdurtas ir krauju pasruvęs Jėzus atjautė mano, šalia stovinčios ir gailiai verkiančios, skausmus ir užjautė mane. Kraujo pilnomis" akimis pažvelgė jis į mane ir į šalia esantį Joną ir tarė man:

« Moteriške, štai tavo sūnus ».

— Paskui tarė Jonui:

« Štai, tavo motina » (*Jn. 19, 26, 27*).

— Matydamas mane ir kitus mylimus asmenis skendinčius skausmuose po kryžium, pakėlė jis savo kruviną galvą į dangų ir galingu balsu sušuko: «Mano Dieve! Mano Dieve! Kamgi mane apleidai?!».

— Aš negalėjau užmiršti šio šauksmo, kol gyvenau žemėje. O tačiau šaukė Jėzus labiau iš užuojautos negu dėl savo skausmų...

— Po to jo akys pastyro, veidai įdubo, bruožai iškrypo. Jo burna prasižiojo, pasirodė visas krauju apibėgęs liežuvis. Jo krūtinė iškilo, viduriai įsmuko, atrodė lyg sudribę. Visas jo kūnas buvo išblyškęs dėl netekto kraujo. Jo rankos ir kojos buvo baisiausiai ištemptos. Jo plaukai ir barzda apkrekėję kraujais.

— Kai jis taip kybojo visas sudaužytas ir sudraskytas, viena jo širdis tebebuvo stipri, nes iš prigimties buvo ji labai gera ir pajėgi. Jis gavo iš manęs nepaprastai gryną kūną ir stiprią sudėtį. Todėl mirtis dabar sunkiai kovojo su gyvybe jo žaizduotame kūne. Iš jo sąnarių ir dirksnių skausmai slinko į širdį, kuri dar tebebuvo pajėgi, sudarydami jam begalinius kentėjimus, o iš širdies jie vėl grįžo į jo sąnarius bei dirksnius, pratęsdami merdėjimą.

— O tačiau, nors taip baisiai kentėdamas, kai jis žiūrėjo į verkiančius savo artimuosius, (kurie norėjo verčiau patys patirti tuos skausmus negu matyti jį kenčiant), nubudimas, kurį kėlė artimųjų kentėjimai, buvo daug didesnis negu skausmai, kurie varstė jo kūną ir slėgė jo širdį. Taip jis mylėjo savuosius...

— Jausdamas, kad jau artėja mirtis, kreipėsi jis į dangiškąjį Tėvą, šaukdamas: «Tėve! Į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią».

— Kai aš, jo sopulingoji Motina, išgirdau šiuos žodžius, toks skausmas suspaudė mano širdį, jog

visas mano kūnas ėmė drebėti. Kada tik paskiau aš pamanydavau apie šį šauksmą, visada girdėdavau jį skambant mano ausyse...

— Mirties spalva pasirodė jo kūno dalyse, kurios nebuvo apkrekėjusios krauju. Jo veidai sudribo. Jo šonkauliai taip išsitempė, jog galima buvo juos suskaityti. Jo nosis tarsi pailgėjo ir pasmailėjo...

— Mirtis buvo jau čia pat. Jo širdis palūžo nuo kentėjimų. Jo visas kūnas virpėjo. Jo galva kiek pakilo ir tuojuo vėl nulinko žemyn. Jo pusiau užmerktos akys dalinai atsimerkė. Jo burna prasižiojo, ir mes matėme visą kruviną jo liežuvį...

— Tuojuo jo rankos kiek atsitraukė nuo kryžiaus skersinio, ir visas kūno svoris parimo ant kojų. Jo pirštai, kurie iki tol buvo susirietę, dabar išsitiesė. Jo nugara prisispaudė prie kryžiaus. Galop, jo galva visiškai nusviro, ir smakras atsirėmė į krūtinę...

— Mano rankos tada pastiro. Tamsa pasirodė mano akyse. Mano veidai pabalo, kaip lavono. Mano ausys paliovė girdėjusios. Aš nepajėgiau ištarti nė žodžio. Mano kojos ėmė svyruoti. Ir aš pargriuvau ant žemės...

— Bet, kai aš vėl pakilau ir pamačiau savo Sūnų labiau paniekintą negu visų nekenčiamą raupsuotąjį, visą savo valios jėgą nukreipiau į jį. Aš supratau tada gerai, jog viskas, kas čia įvyko, įvyko pagal jo valią, ir nieko negalėjo įvykti, ko jis nebuvo leidęs. Ir aš jam už viską dėkojau. Net tam tikras džiaugsmas prisijungė prie mano skausmų, kadangi aš supratau, jog jis tiek daug kentėjo už nusidėjėlius vien tik iš savo neapsakomos meilės...

— Dabar jo pusiau užmerktos akys buvo nukrypusios žemyn, o jo ką tik numiręs kūnas sudribęs. Jo keliai buvo sulinkę viena kryptimi, o pėdos, pasisukusios ant vinių, kaip ant vyrių, — kita...

— Kai kurie tenai buvusieji žmonės tarė man pašiepiamai: « Marija, tavo Sūnus jau numirė ». Kiti, protingesnieji sakė: «Moteriške! Tavo Sūnaus kentėjimai pasibaigė amžina garbe ». O vėl kiti kalbėjo: « Nors jis ir numirė, bet tikrai prisikels iš numirusių ».

— Ūmai priėjo vienas kareivis ir taip smarkiai dūrė jietimi į Jėzaus šoną jog ji kone išlindo pro kitą pusę. Kai jis ją ištraukė, jos smaigalys buvo visas kruvinas. Mano mieliausiojo Sūnaus širdis buvo bebeik pusiau perskelta...

— Kai aš pamačiau, kad mano Sūnaus širdis kiaurai perverta, aš pajutau lyg kad mano širdis būtų buvusi perdurta, ir aš stebiuosi, kaip aš tada nenumiriau...

— Kitiems pradėjus apleisti kalną, aš nenorėjau nuo jo nueiti...

— Netrukus mano Sūnaus kūnas buvo nuimtas nuo kryžiaus. Du vyrai pastatė dvi kopiečias. Vienos siekė iki Jėzaus kojų, kitos — iki pažastų. Vienas vyrų užsilipo ant antrųjų kopiečių ir ištraukė vinį iš vienos rankos. Po to jis perkėlė kopiečias prie kitos rankos ir ištraukė vinį iš jos. Tada, jam prilaikant kūną, atėjo kitas vyras pas kopiečias, kurios siekė iki pėdų, ir ištraukė vinis. Nuleido jiedu Jėzaus kūną, vienas palaikydamas už galvos, kitas už kojų. Bet aš, jo Motina, laikiau už liemens. Taip mes, visi trys, nunešėme jį pas akmenį, kurį aš buvau apdengusi švaria marška...

— Visi mano Sūnaus sąnariai buvo šalti ir kieti. Kraujas, kuris per kančią gausiai tekėjo, buvo dabar pridžiūvęs. Aš turėjau paguodos, kad galėjau paimti jo kūną, pasidėti ant kelių, apžiūrėti žaizdas ir nušluostyti kraują.

— Jo kūnas gulėjo ant mano kelių... Jis buvo kaip raupais sergančio. Jo akys buvo pilnos kraujo.

Jo lūpos buvo šaltos, kaip sniegas. Jo veidas buvo susitraukęs....

— Aš nenorėjau lenkti jo rankų, kurios buvo taip sustingusios, jog neįstengiau jų sudėti ant krūtinės ir turėjau tenkintis padėjusi jas ant jo vidurių. Jo kojų irgi nebuvo galima ištiesti, ir turėjo jos pasilikti taip sulinkusios, kaip buvo ant kryžiaus...

— Jį paguldėme ant marškos, ir aš audeklo gabalu nušluosčiau jo žaizdas. Savo pirštais aš užspaudžiau jo akis ir burną, kuri po mirties buvo prasisvėrusi. Bet marškos aš nesusiuvau, nes žinojau tikrai, kad jis kape neilgai bus...

Tada atėjo Magdalena ir kitos moterys. Taip pat buvo tenai daug angelų, lyg šviesių saulės spindulių, kurie garbino Atpirkėją...

— Neįmanoma apsaakyti, kaip aš buvau tada nubudusi. Aš buvau lyg moteriškė per gimdymą: gimus kūdikiui visas jos kūnas virpa, ir, nors jos skausmai yra tokie, jog vos ji begali kvėpuoti, tačiau širdies gelmėse jaučia ji didelį džiaugsmą, nes žino, jog jos sūnus nekentės tų skausmų, kurių tik ji patyrė. Tad, nors aš liūdėjau dėl Sūnaus mirties, bet drauge ir džiaugiausi savo širdyje, kadangi žinojau, jog mano Sūnus jau nebemirs...

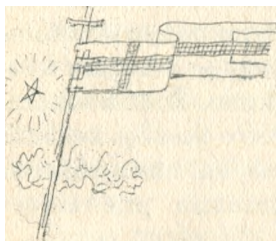
— Netrukus Jėzaus kūną įdėjome į kapą. Kaipgi mielai būčiau aš šalia jo gulusi, jeigu tokia būtų buvusi jo valia! Aš galiu tikrai sakyti, jog kai mano Sūnus buvo palaidotas, jo kape buvo dvi Širdys: jo ir mano...

— Pradėjus jau temti, gerasis Jonas parlydėjo mane namo...

M a l d a

Viešpatie, per kurio kančių pagal Simeono pranašystę švelniausiąją garbingosios Mergelės ir Motinos širdį skausmų kardas pervėrė, duok, meldžiamė, kad mes, kurie jos pervėrimą ir kentėjimus pamaldžiai prisimename garbingiems visų ištikimai prie kryžiaus stovėjusių šventųjų nuopelnams padedant, laimėtume tavo kančios vaisius. Kurs gyveni ir viešpatauji per amžių amžius. Amen.

ŠVČ. MARIJA PER DIDĮJĮ ŠEŠTADIENĮ IR VELYKAS

«Kam jieškote gyvojo
tarp numirusių? Jo nėra
čia. Jis prisikėlė» (Lk. 24, 5).

Kai Jėzus kentėjo ir mirė, visi buvo nuo jo nusikreipę, išskyrus vieną švč. jo Motiną. Tautos vyresnieji buvo pasmerkę jį mirti; minia — išreikalavusi, kad Pilotas tąjį pasmerkimą patvirtintų; mokiniai — sumišę, suglumę: apaštalai — vienas išdavęs, kitas išsigynęs, kiti išbėgioję. Tik viena Marija išbuvo tvirtai jam ištikima iki galui. Jos tikėjimas į jį nebuvo nė mirksnį susvyravęs. Tiesa, prie kryžiaus stovėjo dar kelios moterys ir apaštalas Jonas. Bet, deja, anaip tol ne taip nusiteikę, kaip Marija. Jie giliai atjautė visus Jėzaus skausmus, jiems buvo neapsakomai jo gaila, tačiau tie jų jausmai buvo tik prigimtiniai, tik grynai žmogiški, toki, kokių, sakysime, turi bičiulis, bekenčiant ar bemirštant, bičiuliui, brolis — broliui, ar motina — vaikui. Kad Jėzus kenčia ir miršta, atpirkdamas žmoniją, atlygindamas amžinajam Teisingumui už jos nuodėmes, jie apie tai negalvojo, to net neprisiminė. Todėl, nors kūnu jie buvo netoli Jėzaus, bet jų sielos nebuvo prie jo priartėjusios.

Tačiau mirus Jėzui, viskas ėmė virsti kitaip. Kaip minima evangelijose, šimtininkas, kurs stovėjo ties Jėzum, tarė: Iš tikrųjų šitas žmogus buvo Dievo Sūnus. Visa minia tą, kurie drauge buvo prie to reginio ir matė, kas darėsi, grįžo, mušdamies sau į

krūtinę. Nikodemas ir Juozapas iš Arimatajos, kurie iš baimės žydų buvo slapti Jėzaus mokiniai, dabar drąsiai nuėjo pas Pilotą ir prašė Jėzaus kūno. Jėzaus kūnas buvo palaidotas puikiame naujai iškaltame kape. Jis būtų buvęs gausiai pateptas brangiais kvepalais, jeigu nebūtų užpuolęs vakaras. Žodžiu sakant, pradėjo čia vykti tai, ką Jėzus buvo pasakęs keliomis dienomis prieš savo kančią: « O aš, kai būsiu pakeltas augstyn nuo žemės, visa patrauksiu prie savęs» (Jn. 12, 32).

Kai Jėzaus kūnas buvo įdėtas į kapą ir kapo anga uždengta akmenim, švč. Mergelė, lydima Jono, grįžo į Paskutinės Vakarienės namą. Magdalena ir kitos moterys dar pasiliko pas kapą, liūdnai į jį žiūrėdamos. Sunku joms buvo apieisti šią taip brangią vietą. Mielai jos būtų čia prasėdėjusios kiaurą naktį, jei ne rytojaus didelė šventė, Velykų Šeštadienis. Jis prasidėjo su saulaida, ir tuoju metu jos privalėjo jau būti po stogu. Noroms nenoroms tad turėjo jos grįžti į Paskutinės Vakarienės namą. Beeidamos, jos susitarė tuojau, kai tik pasibaigs šventė, nusipirkti kvepalų ir patepti Jėzaus kūną. Joms, mat, buvo be galo skaudu, kad laidojant nebuvo įmanoma tai padaryti. Bet joms nė mintis nekilo, kad ta jų paslauga bus visiškai nereikalinga...

Saulė jau buvo nusileidusi, kai jos parėjo. Marija karštai padėjo joms, kad išbuvo drauge su ja per jos Sūnaus kančią, ir jo vardu pažadėjo joms ypatingą atlyginimą. Iš savo gi pusės pasakė ji joms visada jas atsiminsianti ir būsianti jų bičiulė.

Dėkodamos už tai moterys, pabučiavo jai rankas ir prašė, kad jas palaimintų. Ji mielai tai padarė. Po to jos maldavo ją, kad ji bent kiek pasistiprintų ir pasilsėtų. Bet ji atsakė:

«Aš pasilsėsiu ir pasiguosiu, kai vėl pamatysiu

savo Sūnų ir Viešpatį. Bet jūs, mano bičiulės, padarykite tai dabar. Aš gi tuo tarpu pasiliksiu viena su savo mylimu sūnumi Jonu ».

Būdama viena su Jonu savo kambarėlyje, Marija atsiklaupė prieš jį ir tarė:

«Neužmiršk, ką sakė mudviem mano Sūnus ant kryžiaus. Tu esi Dievo kunigas ir mano valdovas. Nuo šiol aš mielai tau tarnausiu ir noriai tavęs klausysiu ».

Jonas nuolankiai padėkojo jai už tai ir, jos prašomas, nuėjo pas moteris kiek pasistiprinti. Marija gi mąstė ir pergyveno visą savo Sūnaus kančią nuo pradžios iki galui.

Išskyrus Magdaleną, moterys šiek tiek valgė ir, pasikalbėjusios apie skaudžiuosius tos dienos įvykius, nuėjo truputį pamiegoti. Apie vidurnaktį jos atsikėlė ir kartu su švč. Mergele meldėsi užsižiebusios žiburį.

Vos bepradėjus švisti atėjo Jonas. Marija paprašė jį sujieškoti Petrą, maloniai į jį prabilti ir atvesti pas ją. Ji taip pat pavedė Jonui pasveikinti kitus apaštalus ir sužadinti juose viltį, jog jiems bus tikrai dovanota, kad jie per kančią apleido savo Mokytoją ir Viešpatį.

Jonas sutiko Petrą beateinantį į Paskutinės Vakariinės namą. Naktį Petras buvo praleidęs viename Alyvų kalne esančiame urve, besigailėdamas už savo kaltę ir graudžiai beverkdamas. Jiedu netruko surasti kitus apaštalus, ir jie visi drauge parėjo į Paskutinės Vakariinės namą.

Petras, pirmiausia, pats vienas nuėjo pas Mariją ir, parpuolęs ties jos kojomis, verkdamas gailėsčio ašaromis, kalbėjo:

« Aš sunkiai nusidėjau! Aš ko labiausiai paniekinau savo be galo gerąjį Mokytoją! Aš nusikaltau ir tau! ».

Marija, pilna motiniškos užuojautos, atsiklaupė šalia jo ir tarė:

«Prašykiva abudu drauge mano Sūnų ir tavo Mokytoją, kad tau atleistų... ».

Ji karštai meldėsi už Petrą ir priminė jam daug atvejų, kaip Jėzus buvo neapsakomai gailestingas nusidėjėliams. Ji taip pat ragino jį, kaip apaštalų būrelio galvą, duoti kitiems tvirto tikėjimo ir stiprios vilties pavyzdį. Jos žodžiai ir malda grąžino jo sielai pasitikėjimą ir ramybę.

Po to atėjo pas Mariją kiti apaštalai. Vos tik jie pažvelgė į ją, tuojau jų širdyse kilo tobulas gailėstis ir atgijo Mokytojo meilė. Jie parkniubo ties jos kojomis ir, graudžiai verkdami, prašė jiems atleisti, kad per kančią pasitraukė nuo Jėzaus. Švč. Mergele pasistengė juos suraminti ir paguosti. Išeidami iš jos kambarėlio, jie jautėsi sustiprėję dvasia ir užsidegę nauju uolumu. Skaudu buvo Marijai, kad jų buvo dabar tik vienuolika, kad dvyliktasis buvo jau galutinai žuvęs. O kiek ji buvo stengusis atitraukti jį nuo jo pragaištingo sumanymo! Deja, jos, kaip ir Jėzaus pastangos čia buvo veltui...

Apaštalai ėmė dabar Joną ypatingai gerbti, kadangi jis tik vienas iš jų tarpo buvo su Viešpačiu Golgotos kalne. Jiems buvo didelė gėda prieš jį. Bet jis nė manyti nemanė didžiulis ar pūstis savo didesne Mokytojui ištikimybe. Kaip paprastai, jis buvo jiems geras, malonus, švelnus ir paslaugus.

Per visą šeštadienį moterys arba meldėsi drauge su Marija, arba liūdėjo. Silpnesnės jų šiek tiek valgė, kitos gi visą laiką griežtai pasninkavo.

Dievas davė Marijai matyti regėjimuose, ką darė jos Sūnus po mirties. Ji matė Jėzaus sielą, lankančią patriarkus, pranašus ir visus teisiuosius mirusiųjų buveinėje. Visi jie neapsakomai džiaugėsi ir karštai dėkojo Jėzui už atpirkimą ir dangaus vartų atidarymą. Ji matė Jėzų, šių palaimintųjų lydimą, Jeruzalėje. Jis rodė jiems įvairias savo kančios vietas. Praeinant jiems pro Paskutinės Vakariinės namą, Jėzus atkreipė jų žvilgsnį į švč. savo Motiną, tardamas:

« Tai mano mylimiausioji Motina, Marija ».

Jie visi giliai jai nusilenkė ir džiaugsmingai pareiškė savo pagarbą. — Taip praėjo visas Didysis Šeštadienis.

Anksti Velykų rytą, tą pačią valandą, kai Jėzaus siela sugrįžo iš mirusiųjų buveinės į kape esantį jo kūną, Marija turėjo dvasios pakilimą, per kurį jos nuliūdimas ir skausmas ūmai pranyko, o jos širdį pripildė neapsakomas džiaugsmas ir begalinė laimė.

Tą pat mirksnį Jonas, pasibeldęs, įėjo į jos kambarėlį ir, radęs ją skendinčią dangiškoje šviesoje, visą atsimainiusią ir nežemiškai nudžiugusią, suprato, kad ji mato Viešpatį, gal būt iš numirusių prisikėlusį.

Tuo tarpu Jėzus išėjo iš kapo, spindėdamas visu dievystės grožiu ir didingumu. Jis tuojau pasirodė savo švč. Motinai. Jį lydėjo nesuskaitomas būrys S. Testamento teisiųjų. Jo kūną dengė ilgas baltas drabužis, kurs gražiai plevėsavo nuo, jam beeinant, kylančio vėjelio ir spindėjo visomis vaivorykštės spalvomis. Jo žaizdos žibėjo kaip saulė.

Marija, parpuolusi kniūpsčia, pagarbino savo mirtį nugalėjusįjį Sūnų. Jis meiliai paėmė jos ranką ir, pakėlęs ją nuo žemės, apkabino. Neapsakomos meilės, džiaugsmo ir laimės kupina ji išgirdo iš dangaus balsą, kurs sakė:

« Mano mylimiausioji! Pakilk augščiau! ».

Tą pat mirksnį gavo ji nepalyginti gilesnį Dievo pažinimą ir jo paslapčių supratimą negu iki tol buvo turėjusi.

Po to ji atsigrįžo į visus su Jėzum atėjusius patriarkus, pranašus ir palaimintuosius. Jie jai žemai nusilenkė ir džiaugsmingai ją pasveikino. Jų tarpe ji pamatė savo mylimuosius tėvus Joakimą ir Oną, Juozapą, Zakariją, Elzbietą, Joną Krikštytoją ir kalbėjosi su jais. Jie garbino ją, kaip pasaulio Atpirkėjo Motiną ir dėkojo jai už dalyvavimą atpirkime. Galop, jie visi drauge giedodami, pagarbino Jėzų už mirties nugalėjimą. Netrukus Jėzus apleido juos,

norėdamas pasirodyti Magdalenai, gi palaimintieji grįžo laukti, kada jis, žengdamas į dangų, paims ir juos drauge į amžinąją laimę.

Kai truputį vėliau Magdalena ir kitos moterys, sugrįžusios nuo kapo, pasakojo švč. Mergelei, kad Jėzus tikrai prisikėlė ir joms pasirodė, ji ramiai ir meiliai jų klausė bei stiprino jų tikėjimą, primindama joms daugelį pranašysčių apie Mesijo iš numirusių prisikėlimą.

Apaštalui Tomui atkakliai abejojant Jėzaus prisikėlimu, jo draugai nuėjo pas Mariją ir skundėsi jai jo dideliu užsikirtimu. Matydama, kad jie ima pykti ant jo, ji nuramino juos, užtikrindama, kad iš Tomo netikėjimo galų gale bus didelės naudos kitiems žmonėms ir Dievui garbės. Ji ragino apaštalus nesierzinti, turėti vilties ir melstis už Tomą. Jai pačiai karštai už jį besimeldžiant, Jėzus netrukus jį apšvietė ir, leisdamas jam palytėti savo šv. žaizdų žymes, pašalino bet kokią abejojimą iš jo sielos. Kad Tomas, pilnas gilaus tikėjimo ir degdamas karšta meile, sušuko: «Mano Viešpats ir mano Dievas!», buvo tai didelis švč. Mergelės nuopelnas. Ji čia, kaip ir daug kur kitur, pasirodė esanti tikra apaštalų Karalienė.

M a l d a

Dieve, kurs savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusių teikeisi pradžiuginti pasaulį, duok, meldžiame, kad per jo Motiną Mergele Mariją, pasiektume amžinojo gyvenimo džiaugsmus. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVC. MARIJA JĖZUI ĮŽENGIANT Į DANGŲ

«Laimindamas jis atsi-
skyrė nuo jų ir pasikėlė į
dangų» (Lk. 24, 51).

«Atlikta!» sušuko Jėzus, prieš pat numirdamas aut kryžiaus. Tuo jis pareiškė padaręs viską, kam buvo atėjęs į šį pasaulį. Ir tikrai! Jis paliko žmonėms ramaus, tylaus, klusnaus ir darbštaus gyvenimo pavyzdį, apie tris dešimtis metų praleisdamas, kaip neturtingas amatininkas, atkampiamė, daug keno niekinamame Nazareto miestelyje. Jis paskelbė savo mokslą, aiškiai nurodydamas žmonėms, ką jie turi tikėti ir kaip elgtis, kad nusipelnytų amžinąją laimę. Jis davė išganymui gauti reikalingąsias priemones — šv. Sakramentus. Jis įsteigė Bažnyčią, kad ji visus žmones, kokių tik bus iki pasaubo pabaigai, neklaidingai vestų į amžinąjį gyvenimą. Savo skausmais ir krauju jis gausiai atlygino Dievo teisingumui už žmonių kaltes ir atidarė jiems dangaus vartus, kuriuos prieš tūkstančius metų buvo uždaręs Adomas savo nuodėme. Žodžiu sakant, jis atliko viską, kam buvo dangiškojo Tėvo atsiųstas, ir galėjo dabar grįžti pas jį. Jis prisikėlė iš numirusių, tik kad savo atliktą darbą, taip sakant, užantspauduotų, kad ko stipriausiai patvirtintų, jog visa tai, ką jis sakė ir ką darė, yra neabejotiniausia tiesa, ir, be to, kad žmonėms akivaizdžiai parodytų, koki jie bus per visą amžinybę, jei laikysis jo mokslo.

Bet, deja, ką jis, prisikėlęs iš numirusių, turėjo

pasakyti apie du į Emaus ėjusius mokinius, būtent: « O neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti » (*Lk.* 24, 25), tai tiko ir visiems jo sekėjams. Nors jie ne kartą girdėjo jį kalbant apie savo prisikėlimą iš numirusių, nors ne kartą matė jį prikeliant iš numirusių kitus, bet, deja, tai visa taip užmiršo lyg tartum to būtų niekada neatsitikę. Ir todėl Jėzus pasiliko šiame pasaulyje dar keturias dešimtis dienų, kad įvairiais būdais pasirodydamas jiems gyvas, įtikintų juos neabejotinai esant prisikėlęs iš numirusių.

Per tas keturias dešimtis dienų švč. Mergelė pasiliko Jeruzalėje. Ji nėjo, kaip apaštalai ir mokiniai į Galilėją, bet visą laiką gyveno Paskutinės Vakarinės name. Čia ji daug meldėsi už apaštalus ir mokinius, kad jų tikėjimas reikiamai sustiprėtų, ir už netrukus pradėsiančią veikti Bažnyčią, kad ji sėkmingai plistų pasaulyje. Čia jai daug kartų pasirodė Jėzus, tačiau ne tam, kad sustiprintų jos tikėjimą, bet kad pareikštų jai savo sūnišką pagarbą ir meilę.

Metas Jėzui grįžti pas savo Tėvą greitai artėjo. Keliomis dienomis prieš jam ateisiant, šv. Dievo Motina, besimelsdama savo kambarėlyje, išgirdo švč. Trejybę sakant:

« Mūsų Mylimoji! Kilk augščiau! ».

Po to Dievas Tėvas tarė jai:

« Mano Dukra! Aš tau pavedu ir patikiu mano mylimiausiojo Sūnaus įsteigtąją Bažnyčią, — tą Naująją malonės Įstatymą, kurį jis nupelnė pasauliui savo kančia ir krauju, ir taip pat visus žmones, kuriuos jis atpirko ».

Šv. Dvasia pasakė:

« Mano Sužadėtinė! Aš teikiu tau išmintį. Tavo širdyje bus sudėtos visos paslaptys, mokslas ir tai visa, ką įsikūnyjusis Žodis atliko pasaulyje ».

O Dievas Sūnus jai kalbėjo:

«Mano mylimoji Motina! Aš jau einu pas savo Tėvą ir tave palieku savo vietoje. Aš patikiu tau savo Bažnyčią. Aš pavedu tau jos vaikus ir mano brolius, kaip Tėvas juos pavedė man ».

Po to švč. Trejybės pareiškė nesuskaitomai miniai angelų ir palaimintųjų:

«Štai Bažnyčios Globėja ir visų tikinčiųjų Užtarėja! Kas tik nuoširdžiai jos šauksis, bus išklaustas ir užsitikrins sau amžinąjį gyvenimą. Ko tik jį mus prašys, viską gaus ».

Girdėdama tokį neapsakomą jos augštinimą, švč. Mergelė juo labiau save žemino, visa širdimi švč. Trejybei dėkojo ir ją garbino, mielai pasiaukodama darbuotis Bažnyčioje, kaip klusni Dievo tarnaitė ir ištikima jo valios vykdytoja. Nuo tos dienos ir valandos jos širdyje kilo tikrai motiniška tiek visos Bažnyčios, tiek kiekvieno atskiro jos nario meilė, ir ji ėmė uoliai rūpintis šiuo dvasiniu savo Sūnaus kūnu bei nepaliaus juo rūpinusis iki pasaulio pabaigai.

Vakare prieš Jėzaus į dangų įžengimą švč. Mergelė, apaštalai ir mokiniai susirinko Paskutinės Vakarinės kambarėje, kur Marijos padedamos moterys buvo pagaminusios iškilmingus pietus. Nors visi jautė, kad jų gerasis Mokytojas netrukus juos apleis, bet tik viena jo Motina nežinojo, kad tai jau paskutinis vakaras drauge su juo žemėje.

Prieš sėsdamas prie stalo, Jėzus palaimino valgius, kurie susidėjo iš duonos, žuvies, medaus ir daržovių, ir paragino savo sekėjus visada panašiai daryti. Bevalgant, jis priminė kai kurias savo skelbtojo mokslo tiesas, itin pabrėždamas reikalą tvirtai tikėti. Pietų dalyviai su giliausia pagarba klausėsi jo žodžių, bet patys nieko nekalbėjo. Jiems buvo kažkaip nedrąsu Jėzaus, nes, nors visi matė, kad jis tikras žmogus, bet visiems buvo aišku, kad jis jau nebe šio pasaulio gyventojas.

Po pietų Jėzus tarė:

«Jau metas, kad jūs, kaip tikri ir ištikimi mano sekėjai, pradėtumėte mokyti tikėjimo visus žmones.

Aš jau grįžtu pas savo Tėvą. Bet savo vietoje palieku jums savo mylimąją Motiną, kad ji jus globotų, guostų ir užtartų. Ji bus jūsų Motina. Jos turite klausyti ir jai paklusti. Kas ją pažįsta, pažįsta mane. Kas jos klauso, manęs klauso, ir kas ją gerbia, gerbia mane ».

« Vyriausiąja Bažnyčios galva jūs turėsite Petrą. Aš jį palieku savo vietininku, ir jūs būsite jam klusnūs ».

Visi klausantieji buvo giliai susijaudinę, ir ne vienas jų braukė ašaras.

Anksti kitos dienos rytą Jėzus išėjo iš Paskutinės Vakariinės namo drauge su vienuolika apaštalų ir, prisiartinęs prie Alyvų kalno, ėmė palengva į jį kopti. Marija, moterys ir apie šimtas mokinių sekė paskui juos.

Kai visi susirinko kalno viršūnėje, Jėzus atsistojo ant didelio paplokščio akmens ir kurį laiką ramiai, bet jautriai jiems kalbėjo.

Po to jis pasakė patylomis kelis žodžius savo Motinai. Ji nuolankiai atsiklaupė ties jo kojomis ir paprašė, kad ją ir visus palaimintų. Jiems suklaupus, Jėzus pakėlė augštin savo dešinę ranką ir, atsisukdamas į visus keturis pasaulio kraštus, davė palaiminimą ne tik jiems, bet ir visam pasauliui.

Tai padaręs, jis ištiesė savo rankas ir nukreipė savo žvilgsnį į dangų. Visas jo kūnas pasidarė nepaprastai šviesus. Jo rankų ir kojų žaizdos suspindėjo, kaip saulė. Nuostabus įvairiaspalvis šviesos ratas nusileido iš padangių ir visą jį apsiautė.

Nukreipęs savo akis žemyn, Jėzus paskutinį kartą pažvelgė į savo Motiną ir mokinius, kurie visi buvo giliai susijaudinę tąją nepaprastą valandą. Tojo žvilgsnio jie niekada neužmiršo. Jis buvo kupinas neapsakomo gerumo, švelnios meilės ir dieviškos didybės.

Po to Jėzus ėmė palengva kilti į orą, palikdamas akmenyje, ant kurio stovėjo, aiškų savo pėdų išspaudą. Kai jis taip kilo vis augštin ir augštin, jo žaizdos blizgėte blizgėjo, ir jo ilgas baltas drabužis nepaprastai spindėjo. Nustebusiems apaštalams ir mokiniams

įtemptai į jį žiūrint, jo kūnas su vis tebežėrinčiomis žaizdomis pasidarė visiškai mažas, vos beįmatomas, kol pagaliau debesis uždengė jį nuo jų akių. Tuoju metu gausiai nukrito ant jų paslaptingos šviečiančios rasos lašų.

Kai neilgai trukus, šviesa pasidarė vėl paprasta, nustebę ir giliai sukrėsti apaštalai, mokiniai ir moterys vis tebežiūrėjo į dangų, nepratardami nė žodžio. Bet ūmai jie išgirdo aiškų ir stiprų balsą. Pažvelgę į tą pusę, iš kur girdėjosi balsas, pamatė jie du baltai apsivilkusius angelus, jaunikaičių išvaizdos, stovinčius prie netoliese stūksančios uolos atbrailos ir laikančius dešinėse rankose po lazda, lyg senovės pranašai. Angelai kalbėjo jiems vienu balsu, sakydami:

«Vyrai, Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį žengiantį į dangų » {*Apd.* 1, 11).

Po to angelai taip ūmai pranyko, kaip buvo atsiradę. Visi girdėjusieji juodviejų žodžius žemai nulenkę savo galvas ir kurį laiką taip rymojo. Iki sielos gelmių sukrėsti jie tik dabar suvokė, kas atsitiko: jų mylimasis Mokytojas sugrįžo jau pas savo Tėvą į dangų, juos vienus palikdamas žemėje! Kai kurie jų dėl to taip nuliūdo, jog parpuolę ant žemės, ėmė verkti kaip kūdikiai. Kiti susijaudinę šnekėjosi tarp savęs, nesižinodami, ką saką. Vis žvilgčiodami į dangų, jie tikėjosi dar pamatysią Jėzų. Bet buvo ir tokių, kurie spyriavosi pripažinti tai, ką patys savo akimis buvo matę, ir elgėsi taip, lyg kad suvis į tai netikėdami.

Tik švč. Mergelė, Petras ir Jonas buvo ramūs ir giedri, nors ir giliai susijaudinę. Marija prabilo į Joną ir parodė jam akmenį, nuo kurio Jėzus ką tik pakilo augštin. Jėzaus kojų įspaudas buvo aiškiai

matyti. Apaštalai, mokiniai ir moterys, priėję arčiau, pagarbiai nulenkę galvas prieš šį savo Mokytojo pėdsaką.

Tačiau liūdesys pamažėl išsisklaidė iš jų sielų. Kai jie prisiminė, kad Jėzus pažadėjo visada būti su jais, ir kad jis dabar žiūri į juos nuo savo sosto danguje, jų širdis pripildė neapsakoma laimė. Todėl be galo džiaugdamiesi, jie grįžo į miestą, susiskirstę nedideliais būreliais, kad neatkreiptų į save Jėzaus priešų dėmesio.

Tosios dienos pavakarę suėję į Paskutinės Vakarienės namą melstis, jie vėl pasijuto nesmagūs, nes nebebuvo su jais Jėzaus. Bejėgiškai jie žiūrėjo vienas į kitą tarsi paklydę ar tėvų pamesti vaikai, ir nežinojo, ką bepradėti. Bet pažvelgę į Mariją, jie pamatė, kad ji visiškai rami ir tvirta. Jie kreipėsi į ją ir prašė, kad juos pastiprintų ir suramintų, atsimindami, jog Jėzus liepė jiems visada eiti pas ją, kai tik kils jiems koks nerimastis. Ji mielai ir sėkmingai atliko savo, kaip nuliūdusiųjų, paguodos uždavinį, ir jie galėjo giedra nuotaika pradėti, tęsti ir pabaigti noveną į šv. Dvasią.

M a l d a

Duok, meldžiame, visagalis Dieve, kad mes, kurie tikime, jog tavo Vienagimis Sūnus įžengė į dangų, patys savo dvasia tenai gyventume. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVC. MARIJA PER SEKMINES IR PIRMO-SIOMIS BAŽNYČIOS DIENOMIS

«Visi šitie buvo sutartinai ištvėringi maldoje drauge su moterimis, su Jėzaus motina Marija ir su jo broliais» (Apd. 1, 14).

Jėzui žengiant į dangų, šv. jo Motina turėjo nuostabų pergyvenimą: Dievo valia ir galia jos siela pakilo į dangų kartu su jos Sūnumi, ir čia jai buvo duota pasirinkti arba pasilikti amžinojoje laimėje, arba dar grįžti į žemę ir per kurį laiką globoti jaunutę Bažnyčią. Pagalvojusi apie liūdną Jėzaus sekėjų būklę po jų Mokytojo įžengimo į dangų, ji pajuto jiems ir visai žmonijai didžiausios užuojautos ir todėl tarė:

«Visagalis amžinasis Dieve! Aš išsižadu kuriam laikui džiaugsmo ir laimės tave regėti. Aš darau šią auką, kad tavo meilė greičiau pasklistų žmonėse. Priimk ją, Viešpatie, ir duok, kad tikėjimas į tave veikiai paplistų pasaulyje, ir tavo Bažnyčia klestėtų».

Taigi pati laisvai pasirinkusi, Dievo laiminama Marija sugrįžo į žemę padėti įsigyventi kovojančiajai Bažnyčiai.

Per devynias iki Sekminių dienas ji drauge su apaštalais atliko tam tikras kaip ir rekolekcijas Paskutinės Vakarienos kambaryje. Ji paruošė juos sutikti šv. Dvasią. Petru ir Jonui paprašius, kiekvieną dieną ji aiškino apaštalams, mokiniams ir moterims didžiąsias krikščionių religijos tiesas. Ji taip pat meldėsi su jais ir davė jiems nurodymų, kaip atlikinėti mąstymą. Tuoju visi jie pamatė, kaip

neapsakomai gerą Vadovę paliko jiems jų Mokytojas. Jie vis labiau ir labiau ėmė žiūrėti į ją, kaip į Tarpininkę tarp jų ir Jėzaus ir kaip į jo dvasinės šeimos — Bažnyčios Motiną ir Užtarėją.

Anksti Sekminių rytą Marija paragino apaštalus, mokinius ir moteris itin karštai melstis, nes tuojau turėjo ateiti šv. Dvasia. Nors prieš tai jie ne kartą susirūpinę galvojo, kaip tai įvyks, bet dabar jautėsi visiškai ramūs. Jie meldėsi stovėdami, rankas sudėję kryžiumi ant krūtinės, akis nuleidę žemyn. Visur viešpatavo tylą.

Išaušus, bet saulei dar netekėjus, didelis sidabro spalvos debesis apdengė visą Jeruzalę, ypač gi Siono kalną ir Paskutinės Vakariinės namą. Virš tojo namo debesis atrodė itin šviesus ir skaidrus, ir iš jo tryško visomis kryptimis spinduliai. Ūmai pasigirdo smarkus vėjo ūžimas tarsi ateinant galingam viesului, ir nepaprastas gaudesys pripildė visą namą. Bet greitai jis nutilo, pasklido švelnutė šviesa, ir papūtė šiltas, malonus vėjelis. Iš debesies pasirodė spinduliai septynis sykius išsitiesė ugnies vaivorykšte ir nupuolė liepsnos lašais ant Paskutinės Vakariinės namo.

Tąjį mirksnį namą ir visa, kas tik jame buvo, užtvindė akinanti šviesa. Apaštalai ir ypač Marija atrodė degą skaidria liepsna. Dvasios pagavime jie pakėlė augštyn galvas ir atvėrė burnas, tarsi ištroškę dangaus malonės. Tada į kiekvieno jų burną įkrito po ugnies dalelę, po nedidelį pasidalinusį liepsnos liežuvį. Tuo būdu įėjo į juos šv. Dvasia, pripildydama kiekvieną malonės, išminties ir švento užsidegimo.

Šv. Dvasios atėjimo pasekmės buvo itin ryškios Dievo Motinoje. Ji buvo visiškai atsimačiusi, tarsi sudievinta. Apaštaluose taip pat buvo nuostabiai padaugėjusi malonė. Jie jos dabar jau nebegalėjo

nustoti. Kiekvienas jų gavo pagal savo savybes septynias šv. Dvasios dovanas: išmintį, protą, sumanumą, tvirtumą, mokslą, pamaldumą ir Dievo baimę. Ši stebuklingoji palaima pavertė dvylika tvirtais Bažnyčios šulais ir uoliais skleidėjais.

Panašių malonių gavo ir mokiniai bei moterys. Ir apskritai visi, kurie tik buvo turėję bent kiek užuojautos kenčiančiam ir mirštančiam Jėzui, pasidarė dabar tinkami priimti jo mokslą.

Apaštalai pajuto savo širdyse ypatingo užsidegimo. Jie atrodė lyg apsvaigę laime, uolumu ir pasitikėjimu savimi. Jie karštai sveikino vienas kitą, ir per jų būrelį plaukė nauja gyvybė, nauja tikėjimo, džiaugsmo ir narsos srovė.

Tuojuo Petras su kitais išėjo iš namo ir ėmė karštai kalbėti susirinkusiai miniai. Marija, pasilikusi kambaryje, parkniubo ir meldėsi, kad klausantieji įtikėtų. «Taip tą dieną prisidėjo apie trys tūkstančiai sielų » (*Apd.* 2, 41), pažymima šv. Rašte.

Kai apaštalai, laimėję Kristaus Bažnyčiai narių, sugrįžo į Paskutinės Vakarienos kambarį, Marija džiaugsmingai juos pasveikino. Petras tuojuo pristatė jai būrelį įtikėjusiųjų, tardamas:

«Broliai! Štai Motina mūsų Atpirkėjo Jėzaus Kristaus, kurio tikėjimą jūs dabar priėmėte. Ji pagimdė jį, būdama Mergelė prieš gimdymą, per gimdymą ir po gimdymo. Priimkite ją, kaip savo Užtarėją, nes per ją jūs ir mes būsime apšviesti, apsaugoti nuo pikto ir nuvesti į amžinąjį gyvenimą».

Petro paprašyta, Marija juos palaimino ir paragino tvirtai laikytis tikėjime. Pirmosiomis po Sekminių dienomis ji šnekėjosi atskirai su daugeliu atsivertusiųjų, ir jiems atidengus jai savo sielos paslaptis, ji davė kiekvienam tinkamų ir reikiamų pamokymų bei nurodymų. Be to, ji daug valandų dienomis ir naktimis meldėsi už juos.

Septintąją po Sekminių dieną, kai apie penki tūkstančiai įtikėjusiųjų buvo pakaktinai supažindinti su Jėzaus mokslu, Marija prašė savo Sūnų, kad jie galėtų būti greitai pakrikštyti, kad apaštalai

galėtų tuojau laikyti šv. Mišias ir kad gyvenimo Duona galėtų būti duota naujiesiems Bažnyčios vaikams.

Jėzus atsakė:

«Mieloji mano Motina! Tebūnie taip, kaip tu prašai».

Šv. Dvasia įkvėpė apaštalus Petrą ir Joną pasitarti su Marija dėl Eucharistijos sakramento ir šv. Mišių apeigų. Švč. Mergelė mielai davė jiems reikiamų pamokymų bei nurodymų. Apaštalams besiruošiant krikštyti ir laikyti šv. Mišias, ji padėjo moterims parengti viską, kas buvo čia reikalinga. Ji parūpino indus, duoną ir vyną ir taip pat tinkamai papuošė Paskutinės Vakarienės kambarį.

Apaštalams bekrikštyjant, ji buvo ten pat, tik stovėjo kiek atokiau ir karštai meldėsi už kiekvieną naująjį krikščionį. Aiški, visiems matoma šviesa nusileisdavo iš padangių ant kiekvieno pakrikštytojo. Visi ten buvusieji buvo giliai susijaudinę.

Pasibaigus krikštui, Petras su apaštalais ir mokiniiais sukalbėjo tas pačias maldas ir psalmes, kurias buvo kalbėjęs Jėzus per Paskutinę Vakarienę. Po to, paėmęs į rankas neraugintą duoną, jis ištarė konsekracijos žodžius ir tą pat padarė su vyno taure. Priėmus jam šv. Komuniją, prie altoriaus prisiartino Marija, tris sykius priklaupdama ir iki žemei nusilenkdama. Petras padavė jai jos dieviškąją Sūnų. Sugrįžusi į savo vietą, ji buvo kurį laiką dvasios pagavime, šiek tiek pakilusi nuo žemės. Nuo tada ji buvo dar labiau susikaupusi ir apsimarinusi. Ji valgė dar rečiau ir mažiau negu pirma.

Kiek vėliau, kai parisiejai buvo suėmę apaštalus Petrą ir Joną, jiedu prašė Dievą švč. Mergelės užtarimu suteikti jiedviem pagelbos. Ir jiedu buvo išklaustyti. Jėzus leido Marijai pasiūsti angelą, kurs paveikė

tautos vyresniusius, kad grąžintų minėtiesiems apaštalams laisvę. Kai kiti apaštalai keliavo po šv. Žemę, skelbdami evangeliją, Marija dažnai siuntė angelų jiems padėti, juos padrąsinti ir jiems vadovauti.

Švč. Mergelė buvo itin maloni jaunam mokiniui diakonui Steponui. Ji pranešė jam, kad jis paskirtas būti pirmutinis Bažnyčioje kankinys. Daug kartų ji išgelbėjo jį nuo jam grūmojusios mirties. Kai galop jis buvo suimtas ir nuvestas į teismą, Dievas leido angelams nunešti į ten Mariją, kur ji pasirodė tik vienam Steponui ir įkvėpė jį pasakyti tą nuostabią kalbą, kuri yra paduota Apaštalų Darbų knygoje. Išvydęs Dievo Motiną, Steponas pakilo dvasia ir, kaip minima šv. Rašte, « žiūrėdami į jį, visi sėdėjusieji taryboje matė jo veidą, kaip angelo veidą » (*Apd.* 6, 15). Marijos užtarimu, Steponas matė savo kalbos pabaigoje Jėzų, stovintį Dievo dešinėje. O kai jis buvo pasmerktas užmušti akmenimis, švč. Mergelė jį padrąsino noriai paaukoti savo gyvybę už Jėzų ir palaimino. Jam bekenčiant, ji karštai meldėsi už jį. Ji taip pat matė, kaip Viešpats priėmė jo sielą į amžinąją dangaus laimę.

Žinodama, kad apaštalai neilgai trukus apleis Jeruzalę ir šv. Žemę, kad išsiskirstę po visas šalis skelbtų evangeliją, Marija suprato, jog jiems labai pravartu turėti vieną trumpą tikėjimo išpažinimą, kuriame būtų sutrauktos visos Jėzaus religijos tiesos. Tris dešimtis dienų ji karštai meldėsi ir pasninkavo, prašydama, kad Dievas suteiktų čia jaunutės Bažnyčios vyresniesiems pagelbos. Praėjus joms, Dievas įkvėpė Petrą ir kitus apaštalus pasitarti šiuo reikalu su Marija. Po dešimties dienų bendros maldos Petras atlaikė šv. Mišias ir davė Komuniją švč. Mergelei ir apaštalams. Tada visiems besimeldžiant į šv. Dvasią, pasigirdo lyg griaustinio dundėjimas, ir

Paskutinės Vakarienės kambarys prisipildė nežemiškos šviesos. Marija tuojau paprašė kiekvieną apaštalą išreikšti vieną Kristaus mokslo tiesą taip, kaip jam šv. Dvasia įkvėps. Ir taip, Petruį pradėjus, jie vienas po kito pasakė visas Apaštalų tikėjimo Išpažinimo tiesas, kaip jas dabar turime.

Prieš pat apaštalams apleisiant Jeruzalę, Marija išaudė kiekvienam jų po rusvai pilką drabužį, panašų į tą, kuriuo buvo vilkėjęs Jėzus. Ji davė taip pat kiekvienam jų po nedidelę dėžutę su jos Sūnaus relikvijomis: erškėčių vainiko spygliais ir sklypeliais audeklo, kuris buvo panaudotos per kančią.

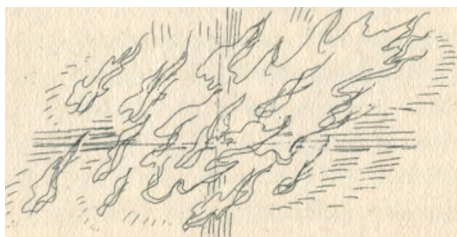

Švč. Mergelė žinojo, kad pikčiausias jaunosios Bažnyčios persekiotojas Saulius atsivers. Ji ilgą laiką karštai meldėsi už jį, aukodamosi Dievui kentėti ir numirti, jei tai būtų reikalinga, už jo atsivertimą. Jos, kaip ir Stepono, maldų pasekmė buvo ta, kad Jėzus pasirodė Sauliui kelyje į Damaską ir paverė jį ne tik nuoširdžiai atgailojančiu krikščionim, bet ir neapsakomai uoliu apaštalu.

Netrukus po šv. Povilo atsivertimo Marija matė regėjime visus busimuosius šventųjų ir kankinių kentėjimus. Ji pati troško juos pasiimti ir maldavo Dievą, kad leistų verčiau jai juos patirti negu Bažnyčios nariams. Dievas atsakė jai, kad kentėdami krikščionys įsigys neapsakomai didelių nuopelnų ir savo pavyzdžiu labai pasitarnaus Bažnyčiai. Marija tuoju papasakojo Petru ir Jonui apie Sauliaus atsivertimą ir apie greitai kilsiančius žiaurius visų Jėzaus mokinių persekiojimus.

M a l d a

Dieve, kurs apaštalams drauge su Jėzaus Motina Marija besimeldžiantiems atsiuntei šv. Dvasią, duok mums, kad tosios Motinos ir apaštalų bei mūsų Karalienės globjami, galėtume ištikimai tau tarnauti ir tavo vardo garbę žodžiais bei pavyzdžiu skleisti. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

PASKUTINIAI ŠVČ. MARIJOS GYVENIMO METAİ

« Aš esu spaudžiamas iš abiejų pusių: trokštu numirti ir būti su Kristumi; tai yra daug geriau; bet dėl jūsų reikia pasilikti kūne » (*Pilyp. 1, 23-24*).

Po Jėzaus įžengimo į dangų švč. Mergelė gyveno šiame pasaulyje dar apie penkiolika metų. Tačiau jos neapsakomai maloniame veide nebuvo jokių raukšlių ar kitų pasenimo žymių. Jis visada buvo ko tobuliausiai dailus, toks, koks buvo jai esant trys dešimtys trejų metų amžiaus. Laikui slenkant, Marija darėsi dar labiau tyli ir susikaupusi. Niekas nematė jos besijuokiančios, bet ne kartą ji labai meiliai nusišypsodavo. Ji buvo liekna ir išblyškusi, nes ne daug temiegodavo, kartais vos pusę valandos, ir labai mažai tevalgydavo: paprastai truputį duonos ir retkarčiais šiek tiek žuvies.

Vilkėdavo ji balta suknele, būdavo susijuosusi žydra juosta ir ant galvos turėdavo baltą nuometą. Eidama Kryžiaus Kelią, ji gobėdavo juoda skepeta. Ji dažnai lankydavo tąsias vietas, kurias pašventė savo buvimu ir aplaistė savo Krauju jos dieviškasis Sūnus.

Švč. Mergelė ypatingai mylėjo Jono brolių, apaštalą Jokūbą už jo nepaprastą kilnumą ir uolumą. Jis pirmas iš apaštalų išvyko iš Palestinos ribų skelbt Evangelijos ir pirmas paguldė už Jėzų savo galvą. Kai jis darbavosi Ispanijoje, Marija ne kartą jam teikė paguodos ir pagelbos per angelus. Kartą jam pasirodžiusi Saragosoje, ji pasakė, jog Dievas

nori, kad čia būtų pastatyta jos garbei koplytėlė, ir kad jis sugrįžtų į Jeruzalę numirti kankinio mirtimi.

Prasidėjus krikščionių persekiojimui šv. Žemėje, Marija džiaugėsi galėsimi savo gyvybę atiduoti už savo Sūnų. Bet ne tokia buvo. Dievo valia. Viešpats jai pranešė, kad drauge su apaštalu Jonu tuojau pasišalintų į Mažąją Aziją. Todėl aplankiusi šventąsias vietas ir liūdnei atsisveikinus su bičiuliais, Jono lydimą išplaukė į Efezą. Šioje pirmutinėje savo kelionėje jūra ji prašė Dievą, kad saugotų nuo žūties visus, kurie tik šauksis jos pagalbos pavojuose.

Efeze Jonas ir Marija apsigyveno viename nuošaliai stovinčiame kelioms neturtingoms moteriškėms priklausančiame namelyje. Kasdieną ji daug valandų pavesdavo maldai už Erodo persekiojamuosius krikščionis. Čia aplankė ją, grįždamas iš Ispanijos, apaštalas Jokūbas. Ji paragino jį drąsiai sutikti laukiančią jį Jeruzalėje mirtį ir prašė, kai bus danguje, užtarti Bažnyčią. Paprašęs ją visada ypatingai globoti Ispaniją ir būti prie jo mirties valandą, Jokūbas liūdnai tarė jai ir savo broliui Jonui paskutinį sudiev šiame pasaulyje. Atvykęs į Jeruzalę, jis drąsiai skelbė Evangeliją, kol buvo suimtas ir pasmerktas mirti. Vedamas į nužudymo vietą jis karštai meldėsi į švč. Mergele, kad jam padėtų. Ir kaip tik prieš pat galvos nukirtimą matė jis regėjime ją, garbingą, daugybės angelų apsuptą. Jis tarė jai patylomis:

«Mieloji mano Viešpaties Motina! Aš prašau tave, pavesk šią mano auką savo Sūnui!».

Marija pasveikino pirmojo nukankinto apaštalo sielą ir nulydėjo ją į dangų. Čia Dievas jai tarė:

«Mano Dukra! Savo šv. Vardo išaugštinimui, tavo garbei ir žmonių labui aš pažadu, jog kas tik mirties valandą nuoširdžiai šauksis tavęs, kaip mano tarnas Jokūbas, tą aš maloningai priimsiu ».

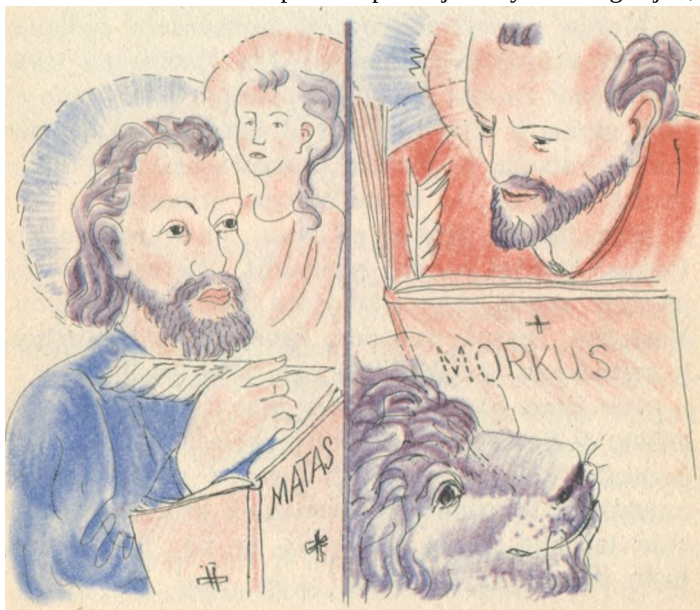
Tuo tarpu, Erodui paliepus, buvo suimtas ir Petras. Marijai karštai paprašius, Dievas leido jai pasiųsti angelą, kad išlaisvintų Petrą iš kalėjimo. Netrukus Dievas nubaudė Erodą staigia mirtimi, ir krikščionių persekiojimas tuo tarpu pasiliovė.

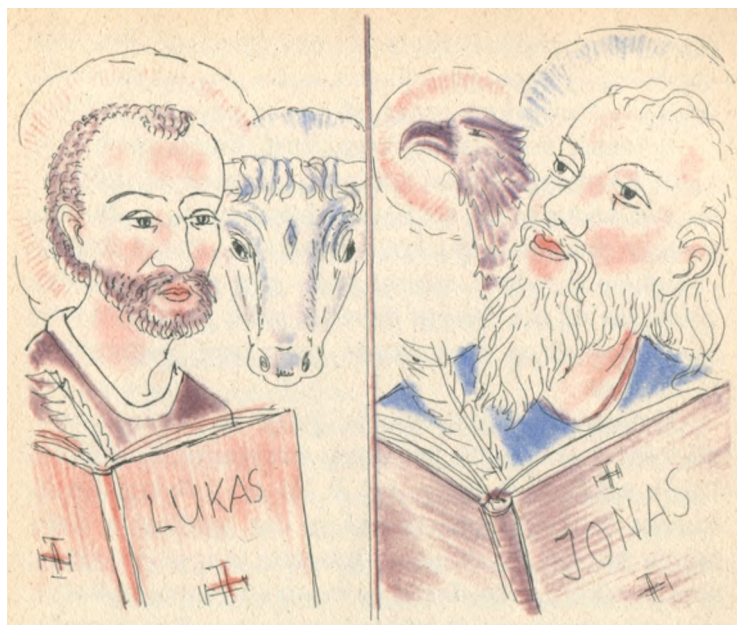
Dar Efeze būdama, Marija gavo iš apaštalo Petro laišką. Ji drauge su Jonu buvo kviečiama atvykti į Jeruzalę, kad galima būtų bendrai apsvarstyti ir nutarti, ar iš pagonių atsivertusieji krikščionys privalo laikytis Mozės įstatymo, ar ne. Nedelsdami jiedu išplaukė į Palestiną.

Atvykusi į Jeruzalę Marija jautė didelį norą tuojau aplankyti Jėzaus kančios pašvęstąsias vietas. Bet ryžosi pirma nueiti į Paskutinės Vakariinės namą pasveikint Petro ir jam, kaip Bažnyčios galvai nusilenkti. Po to, angelų lydimą, apėjo ji Kryžiaus Kelią. Alyvų kalne pasirodė jai Jėzus, atlygindamas už Petruį parodytą klusnumą ir pagarbą.

Susirinkus apaštalams ir nemažam skaičiui mokinių, Petras paskelbė, jog jie visi drauge per dešimtį dienų melsis į šv. Dvasią ir tik po to ims spręsti šį sunkų ir keblų klausimą. Marija per tą laiką buvo pati viena savo kambarėlyje, nieko nevalgydama, karštai meldamosi ir kasdien priimdama šv. Komuniją per Mišias. Praėjus dešimčiai dienų, susirinkimas nutarė, kad krikščionys neturi būti įpareigojami laikytis Mozės įstatymo.

Kai po kiek laiko Matas, Morkus, Lukas ir Jonas vienas po kito pradėjo rašyti evangelijas,

švč. Mergelė ne tik kiekvieną jų prašė, bet ir reikalavo, kad jos neminėtų, nebent tai būtų tiesiog būtina. Tik Lukui leido ji kiek daugiau apie ją parašyti, ir jis savo žinias daugiausiai iš jos gavo. Net, kai jau numirus, Jonas rašė savo evangeliją, ji pasirodė jam ir pasakė, jog nedera minėti apie jos dalyvavimą atpirkime, nes ne vienas iš pagonių atsivertusis krikščionis gali imti laikyti ją kokia deive.

Dažnai, ypač per didžiąsias šventes, Marija lankydavo Jeruzalės beturčius ir ligonius, juos guosdama ir teikdama jiems pagelbos. Ji apšvarindavo jų butus, pagamindavo jiems valgyti, nuprausdavo vaikus, pamokydavo juos religijos tiesų. Ji buvo pasiekusi tokį šventumo laipsnį, jog kartais vieno pažvelgimo į ją pakakdavo, kad pikčiausias Bažnyčios priešas atsiverstų. Vienas žymus ir augštai išsilavinęs Jeruzalės gyventojas vien tik iš smalsumo panoro pa-

matyti tą pagarsėjusiojo Jėzaus Motiną. Bet vos tik Marija į jį prabilo, jis sukniubo ties jos kojomis, išpažino Jėzų tikrai esant Mesiją ir paprašė krikšto.

Šetonas, matydamas gera, kurią Marija darė jaunutei Bažnyčiai, ryžosi būtinai ją pražudyti. Užpuolęs tad kartą ją su didžiausiu būriu piktųjų dvasių, stengėsi įtraukti į bet kokią nuodėmę. Bet ji drąsiai paniekino ir tvirtai atmetė visas jų pasiūlas. Atlygindamas už tai, Dievas davė jai galią apsaugoti nuo nuodėmės visus tuos, kurie patirdami pagundų į ją kreipsis.

Metams slenkant, Marija jautė iš vienos pusės vis labiau didėjančią troškimą susijungti ir būti su Dievu amžinai danguje, bet iš kitos — Bažnyčios ir žmonių meilė galingai traukė ją dar pasilikti ir darbuotis žemėje. Ji stengėsi suderinti savyje du gyvenimu: veiklųjį arba darbų gyvenimą ir kontempliatyvinį arba mąstymo ir maldos gyvenimą. Kai ji prašė Dievą jai čia padėti, Dievas pakėlė ją į vienatinę nuolatinio regėjimo būklę. Ypatinga malone galėjo ji būti širdimi, protu ir siela be paliovos ko glaudžiausiai susivienijusi su savo Sūnumi, vis tiek ar besimelsdama, ar ką nors bedirbdama. Todėl veikliai besirūpindama Bažnyčia ir jos nariais, ji buvo kartu giliausiai paskendusi maldoje.

Kiekvieną dieną, ypač gi penktadieniais, prisimindavo ir pergyvendavo ji savo Sūnaus kančią su visomis baisingomis jos smulkmenomis. Stengdamosi atlyginti jam už patirtuosius įžeidimus, išniekinimus ir kankinimus, ji už kiekvieną paniekos ir neapykantos žodį, už kiekvieną smūgį, kalbėdavo atitinkamų maldų ir atlikinėdavo įvairių apsimarinimo darbų. Ji taip giliai pergyvendavo tada Jėzaus kentėjimus, jog dažnai iš jos akių srūdavo kruvinos ašaros, jos kūną išpildavo kraujo prakaitas. Nuo

kiekvieno ketvirtadienio penktos valandos iki kiekvieno sekmadienio rytui ji pasilikdavo pati viena savo kambarėlyje ir visomis savo kūno ir sielos jėgomis paskęsdavo Jėzaus kančioje.

Kasdien ji išklausydavo šv. Mišių, kurias paprastai laikydavo apaštalas Jonas, ir priimdavo šv. Komuniją. Po jos ji pasitraukdavo į savo kambarėlį ir išbūdavo tenai pati viena kelias valandas, bendraudama su savo Sūnumi. Ne kartą Jonas matė ją tuo metu pakilusią nuo žemės ir iš jos sklįstančius aiškios šviesos spindulius.

Artėjant švč. Mergelės gyvenimo pabaigai, liepsnojanti meilė taip priartino jos sielą prie amžino susijungimo su Dievu, jog tik nenoras palikti jaunutę Bažnyčią be tokios neįkainojamos Vadovės sulaikė Dievą nuo jos paėmimo į dangų. Jai prasi-dėjo tada nesiliaujanti dvasios kančia, kadangi ji negalėjo susilaikyti neapsakomai nesiilgėjusi regėti Dievą, bet, būdama nuolanki ir jo valiai tobulai pasidavusi, nedrįso jį prašyti, kad ją išlaisvintų iš šio mirtingojo gyvenimo. Tačiau Viešpats tuoju metu atlygino jai ypatinga malone, būtent, leisdamas jai kas sekmadienį pergyventi jo iš numirusių prisikėlimo laimę ir kasdien po šv. Komunijos džiaugtis itin glaudžiu bendravimu su juo. Jis tarė jai:

«Mano mylimiausioji Motina! Aš būsiu su tavim stebuklingu būdu, kol tebesitęs šis tavo gyvenimas. Bet gana greitai tu būsi laisva nuo mirtingojo kūno pančių».

Nuo tada Jėzus pasirodydavo jai po šv. Komunijos savo žmogiškąja prigimtimi toks, koks jis buvo, beįsteigdamas švč. Sakramentą. Tačiau jo išvaizda būdavo daug garbingesnė ir šviesesnė negu buvo per atsimaitymą.

Neapsakomai džiaugdamosi ir karštai dėkodama

Dievui, Marija kasmet minėdavo Apreiškimo ir Jėzaus Užgimimo sukaktis ir taip pat švėsdavo jau tada įvestas kai kurias įsikūnyjimo ir Atpirkimo paslaptims prisiminti bei pagarbinti šventes. Kasmet per savo į dangų įžengimo sukaktį Jėzus klausdavo Mariją, ko ji labiau norinti: ar jau džiaugtis amžinąja laime danguje, ar dar pasilikti žemėje ir teikti Bažnyčiai pagalbos? Kasmet ji atsakydavo norinti visur ir visada vykdyti vien tik Dievo valią.

— Po mano Sūnaus įžengimo į dangų aš dar gana ilgai gyvenau žemėje, — pasakojo švč. Mergelė vienai regėtojų. — Tokia buvo Dievo valia, kad žmonės, matydami mano kantrybę ir visą mano elgesį, juo noriau ir greičiau priimtų mano Sūnaus mokslą, ir kad apaštalai gautų pastiprinimo. Per visą tą laiką aš uoliai lankiau tas vietas, kur jis kentėjo ir numirė. Jo kančios įvykiai taip giliai buvo įsmigę į mano širdį, jog jie visada stovėjo man prieš akis, ar aš meldavausi ar ką dirbdavau...

M a l d a

Visagalis ir gailestingasis Dieve, kurs švč. Mergelę Mariją paskyrei krikščionių pagalba, duok, meldžiamo, kad jos remiami sėkmingai kovotume su savo nedoroju priešu begyvendami ir galutinę kovą su juo laimėtume bemirdami. Per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJOS MIRTIS

« Têve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią » (*Lk.* 23, 46).

Kai Marijai suėjo šešios dešimtys metų, Dievas pasiuntė arkangelą Gabrielį pranešt jai jos mirties dieną.

Įėjęs į jos kambarėlį, arkangelas rado ją begulinčią kryžiumi ir besimeldžiančią už nusidėjėlius. Pamačiusi dangaus svečią, lydimą būrio angelų, kurie nešė palmes ir vainikus, kaip savo Karalienės atlyginimo ženklus, švč. Mergelė pakilo. Arkangelas pasveikino ją, tardamas:

«Viešpats atsiunčia mus pranešt tau tavo kecionės žemėje pabaigą. Lygiai po trejų metų nuo šios dienos būsi paimta į amžinąją dangaus garbę ir laimę».

Giliai nusilenkdama Marija, tarė dėkinga širdimi:

«Aš esu Viešpaties tarnaitė. Tebūnie jo šventoji valia!».

Po to dvi valandas dėkojo ji Dievui, drauge su angelais giedodama giesmių ir prašė angelus bei šventuosius padėti jai pasiruošti mirčiai.

Nuo tos dienos padaugino ji savo pamaldumo veiksmus, tarsi norėdama atsilyginti Dievui už kokius savo praeities apsileidimus ar netobulumus. Nors ji niekam nepasakojo apie netrūkus įvyksiančią savo gyvenimo pabaigą, bet visas jos elgesys buvo dabar

panašus į žmogaus, kurs rengiasi iškeliauti į tolimą šalį ir iš jos nebegrižti.

Tačiau, praslinkus kelioms dienoms, tarė ji Jonui:

«Mano sūnau! Savo begaliniu gerumu Viešpats pranešė man, jog tik treji metai beliko man gyventi šiame pasaulyje. Aš maldauju tave, mano sūnau, padėk man per tą trumpą laiką kaip nors atsilyginti Viešpačiui už begalines malones, kurių jis man suteikė. Taip pat, prašau tave, melskis už mane».

Kimdamas nuo ašarų, Jonas atsakė:

«Mano geroji Motina ir Valdove! Pasigailėk manęs, savo vargšo vaiko. Juk aš liksiuosi visiškai našlaitis... ».

Matydama, kad jo jautrią širdį pervėrė didelis skausmas, Marija guodė jį, užtikrindama visada būsianti jo motina ir užtarėja danguje.

Nors Jonui buvo leista pranešti šią švč. Mergelės paslaptį tik vienam apaštalui Jokūbui Jaunesniajam (kurs tada buvo Jeruzalės vyskupas), tačiau Dievo apšviečiami ir kiti apaštalai bei mokiniai pradėjo nujausti, jog mylimoji Atpirkėjo Motina neilgai tebus su jais žemėje. Iš tikrųjų Dievas visą pasaulį pripildė tam tikro liūdesio dėl įvyksiančios jo Karalienės mirties. Saulės, mėnulio ir žvaigždžių šviesa nustojo šiek tiek ryškumo. Paukšteliai atrodė ypatingai susijaudinę. Dideliais būriais susirinkdavo jie prie Marijos kambarėlio ir liūdnai čypsėdavo, kol ji paliepdavo jiems, kaip paprastai, linksmai garbinti Kūrėją. O kai sykį ji lankė šventąsias vietas, priėjo prie jos būrys laukinių žvėrelių nuo aplink Jeruzalę esančių kalvų, nulenkę prieš ją savo galvas ir liūdnais garsais reiškė savo jausmus.

Jonas buvo taip nuliūdęs, jog dažnai neištengdavo to bepaslėpti. Ne kartą Marijos bičiulės moterys matė jį verkiant ir galop, (kadangi Jėzus nenorėjo paimti

nuo jų savo Motinos joms nepranešęs), jos prikalbėjo Joną atskleisti joms savo liūdesio priežastį.

Tuo būdu Bažnyčios laukias skaudus nuostolis pasidarė joms žinomas. Jos ėmė prašyti Mariją, kad paimtų ir jas su savim, ar bent atsimintų jas, būdama danguje.

Kai tretieji metai buvo jau besibaigia, Marija paprašė Joną padėti paskutinį kartą aplankyti šventąsias vietas. Ji gaudžiai verkė kiekvienoje jos Sūnaus krauju aplaistytoje vietoje ir prašė Dievą, kad visais laikais tikintieji reikiamai jas gerbtų. Golgotos kalne ji kiek ilgiau užtruko. Jai čia besimeldžiant už žmoniją, tokia galinga meile suliepsnojo jos širdis, jog ji būtų numirusi, jei Dievas nebūtų jos palaikęs. Jai pasirodė Jėzus ir tarė:

« Mieloji mano Motina ir žmonių atpirkimo darbe Padėjėja! Danguje tu būsi žmonių Užtarėja ir Tarpininkė. Aš pasigailėsiu kiekvieno, kurį tu užtarsi».

Marija, parpuolusi ties jo kojomis, karštai dėkojo jam ir prašė, kad prieš grįždamas į dangų, ją palaimintų. Kai po palaiminimo Jonas parvedė ją į Paskutinės Vakarienės namą, ji buvo tokia silpna, jog buvo jam aišku, kad metas jau ruošti jai kapą. Marija pati buvo pasirinkusi kapui vietą viename prie pat Getsemanės daržo esančiame urve.

Po valandėlės Marija, besimeldama savo kambarėlyje, tarė paskutinį sudiev kovojančiajai Bažnyčiai, kurią, kaip dvasinį savo Sūnaus kūną, ji taip mylėjo ir kuriai visomis jėgomis tarnavo.

Po to pareiškė ji savo paskutinę valią ir švč. Trejybės akyvaizdoje padarė testamentą, tardama:

«Augščiausiasis Viešpatie, Tėve, Sūnau ir šventoji Dvasia! Aš nieko neturiu iš šio pasaulio daiktų, ką galėčiau palikti, nes, be Tavęs, aš nieko kito neturėjau ir nemylėjau. Mano kūną tepriima žemė.

Savo sielą aš atiduodu, Viešpatie, į tavo rankas. Savo nuopelnus pavedu Bažnyčiai. Aš aukoju juos už dabartinius ir busimuosius apaštalus bei kunigus ir už visus, kurie tik kreipsis į mane, kad išprašyčiau jiems tavo pagelbos. Nuo šios valandos aš trokštu toliau melstis už visus žmones, kol begyvuos šis pasaulis ».

Jėzus patvirtino šią paskutinę savo Motinos valią, pareikšdamas:

«Mano mylimoji Motina! Tebūnie taip, kaip tu nori ir nustatai».

Padėkojus jam, Marija pridėjo savo paskutinį prašymą, būtent, kad jai bemirštant, būtų prie jos apaštalai, kurie už ją melstųsi ir ją palaimintų. Jėzus atsakė, kad apaštalai jau keliauja į Jeruzalę.

Ir iš tikro Dievas pasiuntė būrį angelų pranešt tolimuose kraštuose besidarbuojantiems apaštalams, jog švč. Mergelė netrukus numirs ir, jog jie turi skubėti pas ją. Tad jie jau buvo bevykstą į šv. miestą.

Kai Petras atėjo iš Romos, Marija pasitiko jį savo kambarėlio angoje ir, atsiklaupusi prie jo kojų, prašė palaiminimo. Jam davus, ji karštai padėkojo.

Savo paskutinės dienos rytą sukvietė Marija apaštalus, mokinius ir bičiules moteris į Paskutinės Vakariinės kambarį. Visi jie buvo giliai susijaudinę. Liūdnomis akimis jie žiūrėjo į brangiąją savo Viešpaties Motiną. Ji, kaip visada, buvo paprasta, nuolanki ir be galo maloni. Jie matė, kaip iš jos sklęsta ir ją gaubia ypatinga ne šio pasaulio šviesa.

Marija pakilo nuo suolo, priėjo prie Petro ir atsiklaupusi pabučiavo jo kojas. Po to ji nuėjo pas kiekvieną iš apaštalų atsisveikinti ir gauti palaiminimo. Jonui ji itin karštai dėkojo už jo gerą širdį. Ji prašė atiduoti negausius jos drabužius tarnaitėi

ir vienai neturtingai merginai, kuri ne kartą jai padėdavo.

Po to, valandėlę pamąsčiusi, ji tarė visiems tenai buvusiems:

« Mano vaikeliai! Aš jus mylėjau karšta meile, kurią man davė dieviškasis mano Sūnus. Aš visada mačiau jumyse jį. Mano vaikeliai, karštai mylėkite Bažnyčią ir vieni kitus ».

Ir, pagarbiai atsigriždama į Petrą, ji tęsė:

« Tau aš pavedu savo sūnų Joną ir visus kitus ».

Gi visiems ji tarė:

« Aš prižadu jums, kad būdama danguje, rūpinsiusi jumis, kaip tikra motina ».

Jai pabaigus kalbėti, visi verkė. Iš Marijos akių taip pat sruvo ašaros.

Visa spindėdama dangiška šviesa ji atsisėdo. Apaštalams, mokiniams ir moterims paeiliui ties ja atsi-klaupiant, ji juos laimino, palytėdama jų kaktas kryžmai sudėtomis rankomis.

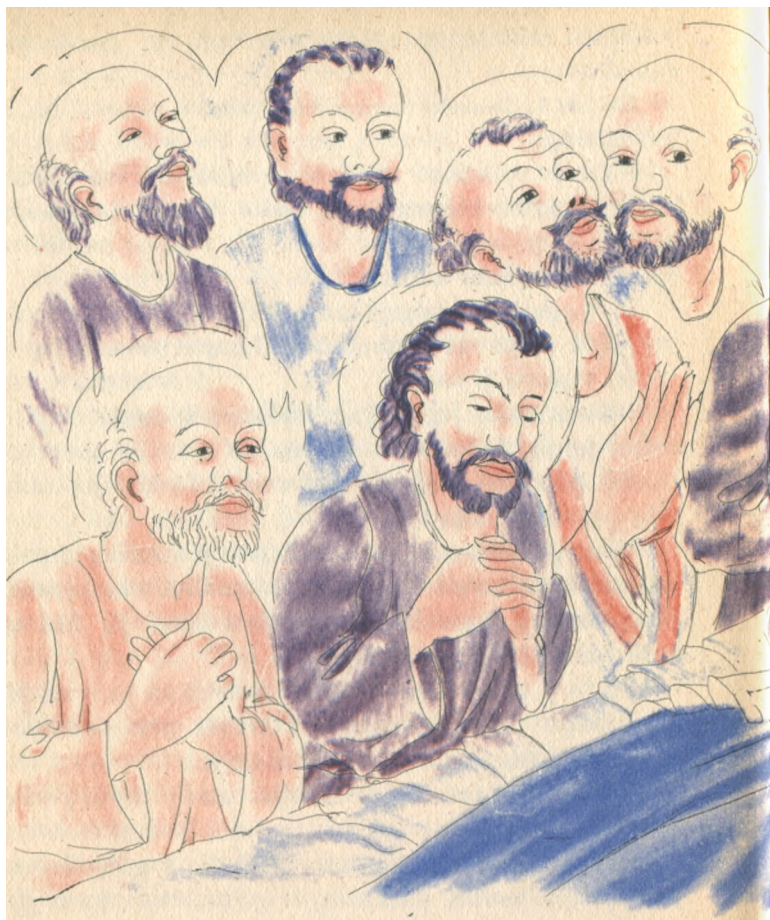
Po to ji prašė visus tylomis melstis su ja ir už ją. Tuo tarpu Petras atlaikė šv. Mišias prie nedidelio altoriaus šalia esančiame kambaryje.

Paskendusi maldoje, Marija matė savo Sūnų, ateinantį dangiškoje garbėje, lydimą daugybės šventųjų ir angelų. Parkniubusi prieš jį ir pabučiavusi jo kojas, ji padarė paskutinį ir galingiausią savo gyvenime tikėjimo, vilties, nuolankumo ir meilės aktą.

Jėzus ją palaimino ir tarė:

« Mano brangiausioji Motina! Atėjo valanda tau pereiti į mano Tėvo garbę. O, kadangi aš padariau, kad tu, kaip mano Motina, ateitum į šį pasaulį be nuodėmės, tad, tau išeinant iš jo mirtis neturi teisės tavęs liesti. Jei nori jos nepatirti, eik dabar su manim dalyvauti mano garbėje ».

Marija džiaugsmingai atsakė:

«Mano Sūnau ir Višpatie! Tu numirei, nors neprivaleėjai. Dera todėl, kad ir aš, kaip stengiausi sekti tavimi gyvendama, taip pasekčiau tavimi ir mirdama ».

Jėzus mielai priėmė šią kilniąją jos auką.

Angelams pradėjus švelniai giedoti Giesmių Giesmės žodžius, liūdni apaštalai kalbėjo maldas už mirstančiuosius, gi Petras davė Marijai šv. Komuniją ir Paskutinį Patepimą.

Šiąją iškilmingą valandą Paskutinės Vakarienės kambarys buvo pilnas nuostabios šviesos ir kvapsnies, kurią jautė visi. Jėzaus atsilankymą matė apaštalai, o angelus giedant girdėjo daug kas.

Marija dabar atsigulė ant suolo. Jos apsiaustas ir suknelė dailiai susiklostė aplinkui ją. Sudėjusi rankas maldai, akis ji nukreipė į savo Sūnų. Jos meilės karštumas ir jos troškimas būti su Jėzumi visiškai pakeitė jos veidą. Ji atrodė visa liepsnojanti dangiškai

kos meilės ugnimi. Jos neapsakomai gražus veidas spindėjo begaliniu džiaugsmu, ir jos lūpose pasirodė žavingas šypsnys.

Angelų chorui giedant Giesmių Giesmės žodžius: «Štai mano mylimasis sako man: Pakilk, skubėk, mano Meile, mano Balandėle, mano Gražiausioji, ir ateik! Jau žiema praėjo... », Marija tyliai prašnibždėjo:

«Į tavo, Viešpatie, rankas aš atiduodu savo dvasią ».

Tuoju Dievo Motinos akys ramiai užsimerkė, ir jos siela be jokių sunkumų apleido kūną. Atrodė, kad ji tik užsnūdo.

Ji numirė iš meilės...

M a l d a

Teišprašo mums, Viešpatie, iš tavęs pagelbos savo maldomis Dievo Motina, kurią tam paėmei iš šio pasaulio, kad užtartų mus, nusidėjėlius, prieš tave. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

ŠVČ. MARIJA PAIMAMA Į DANGŲ IR APVAINIKUOJAMA

«Marija yra paimta į
dangų, džiaugiasi angelai,
giedodami garbina Viešpatį *
(*Bažn. mald.*).

Kai Marijos siela apleido kūną, neapsakomai gražus angelų giedojimas atrodė palengva besitolinąs nuo Paskutinės Vakariinės namo. Apaštalai Petras ir Jonas turėjo matyti į dangų bekylančią be galo garbingą Marijos sielą, nes abudu žiūrėjo augštin. Tuo tarpu kiti apaštalai meldėsi žemyn nulenkę galvas.

Švč. Mergelės kūnas gulėjo, spindėdamas ypatinga šviesa. Jos akys buvo užmerktos, rankos sudėtos ant krūtinės. Aplinkui buvo daugybė nematomų angelų.

Kai pagaliau apaštalams, mokiniams ir moterims pasidarė aišku, jog jų mylimoji dvasios Motina juos jau apleido, jų širdis suspaudė toks skausmas ir gailestis, jog, jeigu ne ypatinga Dievo malonė, ne vienas jų būtų numiręs. Kurį laiką visi jie tyliai meldėsi ir verkė. Paskui ėmė giedoti savo atsiskyrusios Karalienės garbei giesmių.

Netrukus apaštalai paliepė dviem merginom, kurios patarnaudavo Marijai, patepti jos kūną ir įvynioti į drobulę. Bet, kai jiedvi įėjo į kambarį, nežemiška šviesa, kuri buvo apgaubusi kūną, taip juodvi apakino, jog jiedvi niekaip negalėjo jo pamatyti. Nepaprastai susijaudinusios nubėgo jiedvi pranešti tai apaštalams. Petras ir Jonas tuojau įję į

kambarį, pamatė stiprią šviesą ir išgirdo angelus giedant: « Mergelė prieš gimdymą, Mergelė per gimdymą, Mergelė po gimdymo!... » Atsiklaupę, prašydami Dievą nurodyti, kas daryti, jiedu išgirdo balsą: «Niekas teneliečia šio skaisčiausiojo kūno!».

Jiedu tad įnešė medinį karstą ir pagarbiai įdėjo į jį Marijos kūną, paliesdami tik jos drabužius. Buvo užžiebtas ir aplinkui karstą pastatyta daug žvakių. Jos, nors valandų valandas degė, bet nė kiek nepatrumpėjo. Per tą laiką aplankė karstą didelis skaičius tikinčiųjų, kurie pasimeldęėjo atgal liūdėdami ir verkdami.

Laidotuvių dieną apaštalai paėmė karstą ir iškilinga procesija nunešė į kapą. paruoštą netoli Alyvų Daržo esančiame Juozapato slėnyje. Visi Jeruzalės krikščionys ir daugybė nematomų angelų, patriarkų, pranašų ir šventųjų dalyvavo toje procesijoje. Per ją įvyko daug stebuklingų išgijimų ir atsivertimų. Būtent, atsivertė tie žydai ir pagonys, kurie pilni užuojautos ir pamaldumo žiūrėjo į tąją procesiją. Visus stebino aiškiai jaučiama maloni kvapsnis ir girdima dangiška muzika.

Procesijai atėjus į laidojimo vietą, Petras ir Jonas įnešė karstą į kapą, į kurį pridėta daug kvapnių gėlių. Visiems graudžiai verkiant ir karštai meldžiantis, kapas užversta dideliu akmenim. Angelų giedojimas buvo girdimas dar kurį laiką, ir daug kas matė aplink kapą nepaprastą šviesą. Pamažėl laidotuvių dalyviai išsiskirstė. Pas kapą likosi tik kai kurie apaštalai su mokiniais ir moterys, toliau besimelsdami.

Vos tik Marija numirė, Jėzus paėmė jos sielą ir, nuvedęs ją prieš Augščiausiojo sostą, tarė:

«Amžinasis Tėve! Yra teisinga, kad mano Motina gautų motinos atlyginimą. Ji visu savo gyvenimu

ir darbais buvo taip panaši į mane, kaip tik gali kūriny s būti panašus į savo Kūrėją. Duok, tad kad ji taip pat laime ir garbe būtų panaši į mane ».

Dievas Tėvas ir šv. Dvasia su tuo sutiko, ir Marijos siela tuojau gavo vietą savo Sūnaus dešinėje šalia švč. Trejybės sosto.

Truputį vėliau, kai Marijos kūnas jau buvo palaidotas, Jėzus su jos siela, daugybės angelų lydimas, nužengė akinančios šviesos spindulyje į josios kapą. Šv. Dievo Motinos siela tuojau susijungė su kūnu, jį atgaivindama ir prikeldama iš numirusių, neapsakomai gražų, spindintį ir nuostabiai išpuoštą.

Dangiškai muzikai griežiant, didinga ir džiaugsminga procesija pakilo dabar nuo kapo į dangų. Priekyje ėjo džiūgaudami angelai ir šventieji, o paskui juos Kristus Karalius su savo Nekaltąja Motina. Visi dangaus palaimintieji linksmi sveikino savo Karalienę, ir ištisa visata atrodė džiaugsmingai giedanti:

«Kas yra toji, kuri ateina iš tyrų, pilna malonumo, pasirėmusi savo Mylimuoju? ».

Pas švč. Trejybės sostą Marija giliai nusilenkė, gi švč. Trejybės Asmenys pasveikino ją mistiniu apglėbimu. Švč. Mergele puošė nuostabiai spindįs drabužis, kurs driekėsi paskui ją ir žėrėjo įvairių įvairiausiomis spalvomis.

— Mano kūnas buvo palaidotas žemėje, — pasakojo švč. Mergele vienai regėtojų. — Bet tuojau jis buvo paimtas į dangų su neapsakoma pagarba ir džiaugsmu. Nėra danguje kitų žmonių kūnų, išskyrus garbingąjį mano Sūnaus kūną ir manąjį.

Esant Marijai pas švč. Trejybės sostą, Dievas Tėvas paskelbė visiems angelams ir šventiesiems:

«Mūsų dukrą Mariją savo valia išrinkome ir paskyrėme būti pirma tarp visų kūrinių. Tosios

vietos ji niekada nenustojo, būdama jai visada ko ištikimiausia. Todėl ji turi teisę į mūsų karalystę, kuri privalo ją pripažinti ir apvainikuoti, kaip savo tikrą Valdovę ir Karalienę».

Dievas Sūnus pareiškė:

« Mano tikrajai žmogiškosios prigimties Motinai priklauso visi kūriniai, kuriuos aš tik sukūriau ir savo krauju atpirkau. Ir visų daiktų, kurių aš esu Karalius, ji turi būti tikra ir amžina Karalienė ».

Šv. Dvasia tarė:

« Marijai, kaip mano vienatinei ir visada ištikimai Sužadėtinei, Karalienės vainikas priklauso nuo visų amžių ».

Tada trys dieviškieji Asmenys uždėjo Marijai ant galvos neapsakomai puikų spindintį garbės vainiką, kuris savo grožiu toli pralenkia visus vainikus, kokius tik kada nors Dievas duos savo kūriniams.

Tuoju pasigirdo visos švč. Trejybės balsas:

« Mūsų Mylimoji ir iš visų kūrinių Išrinktoji! Mūsų karalystė yra tavo. Tu esi Serapinų, kerubinų, visų tarnaujančiųjų angelų ir ištisos visatos Karalienė ir Valdovė. Mes duodame tau galią ir teisę viską valdyti. Nors tu turėjai daugiau malonių negu visi kūriniai, tu labiau save žeminai už visus. Imk dabar augščiausią garbę, kurios esi pilnai verta, ir dalyvauk mūsų valdžioje. Iš savo karališko, sosto valdyk gamtą, žemę ir pragarą. Tu būsi kovojančiosios Bažnyčios Globėja, Užtarėja ir Motina. Kas tik iš Adomo vaikų tavęs šauksis ar tau ištikimai tarnaus, galėsi jiems padėti visuose jų reikaluose. Tu būsi visų teisiųjų ir mus mylinčiųjų draugė ir gynėja. Juos tu raminsi, guosi varguose ir sielvartuose bei pripildysi palaimos pagal tai, kaip jie bus tau pasivedę ir į tave kreipsis. Mes padarome tave visų mūsų malonių išdininke, tau pavesdami jų dalinimą žmonėms. Mes norime, kad visa, kas tik žmonijai bus duodama, eitų per tavo rankas. Mes neatsakysime nieko, ką tu norėsi suteikti. Kas tik yra mūsų, bus tavo, lygiai kaip tu visada buvai mūsų. Tu viešpa-
tausi su mumis per amžių amžius ».

Išgirdę šį Dievo sprendimą, visi dangaus karalystės gyventojai, angelai ir šventieji, džiaugsmingai pereiskė pagarbą ir klusnumą savo Karalienei. Ypač gi džiaugėsi Marijos artimiausieji — Joakimas, Ona ir Juozapas.

Tuo tarpu švč. Marijos į dangų paėmimo dienos rytą apaštalai Petras ir Jonas su nemažu būriu tikinčiųjų budėjo ir meldėsi prie jos kapo. Staiga jie pajuto, kad angelų giesmės ir muzika kiek aptilo ir netrukus visiškai pasiliovė. Nemažai nustebę, visi nejučiomis pažvelgė į dangų. Petruir Jonui savaime kilo mintis, kad švč. Mergelės kūnas gali būti paimtas į dangų. Reikėjo patikrinti. Turėjo tad būti atidarytas kapas.

Jiedviem besitariant, atidaryti kapą ar ne, atvyko apaštalas Tomas. Nors, gavęs angelų pranešimą apie artimą Marijos mirtį, jis labai skubėjo į Jeruzalę, bet, deja, nesuspėjo laiku ateiti. Mat, skelbdamas evangeliją, jis buvo toliau nukeliavęs negu kiti apaštalai, — net į Indijos šalį. Kai Petras ir Jonas pasakė jam, kad šv. Atpirkėjo Motina jau ne tik numirusi, bet ir palaidota, jis pasruvo ašaromis. Jam buvo be galo liūdna ir graudu, kad negalėjo su ja atsisveikinti ir gauti iš jos palaiminimo. Jis norėjo dabar bent paskutinį kartą pažvelgti į Viešpaties Motinos kūną. Prašė tad apaštalus Petrą ir Joną atidaryti jos kapą. Tuodu sutiko. Kapas tuojau buvo atidarytas.

Jonas su Tomu įėjo į kapą ir, pagarbiai atsiklaupę, valandėlę pasimeldė. Po to abudu atsistojo ir priėjo arčiau prie karsto. Šviečiant žibintui, kurį laikė Tomas, jiedu pamatė, kad karste guli tik Marijos apsiaustas ir suknelė, o kūno nebėra...

Abudu be galo nustebę ir sumišę, valandėlę stovėjo lyg į žemę įbesti. Paskui, kiek atsipeikėję,

pasišviesdami žibintu, peržvelgė visas kapo kerčias. Jonas dirstelėjo net ir į lubas. Bet kūno, deja, niekur nesimatė...

Tada Jonas, skubiai priėjęs prie kapo angos, sušuko lauke esantiesiems:

«Eikšekite ir pažiūrėkite! Jos jau nebėra čia! ».

Petras ir kiti po du tuojau įėjo į urvą. Didžiausiu atsidėjimu viską peržiūrėdami, jie nieko daugiau nematė, kaip tik karstą ir švč. Mergelės drabužius. Kūno aiškiai nebuvo...

Palengva jie suprato, kaip nepaprastai Dievas išaugštino Mariją. Visi jie pasruvo ašaromis. Pradžioje iš liūdesio, o paskui iš džiaugsmo...

Visiems šiek tiek apimus, Petras susivyniojo ir pasiėmė Marijos apsiaustą ir suknelę. Po to visi išėjo iš kapo ir, sustoję prie jo, pagiedojo Viešpaties ir jo Motinos garbei giesmių.

Užvertę kapą akmenimi, jie žiūrėjo tylėdami į kapą, nežinodami, ką toliau bedaryti. Ūmai pasirodė jiems angelas ir tarė:

«Vyrai galiliejiečiai! Ko jūs čia stovite? Ko laukiate? Jūsų ir mūsų Karalienės kūnas, sujungtas su siela, yra dabar danguje. Ji atsiuntė mane pas jus, kad jums patvirtinčiau šiąją tiesą. Ji primena jums, kad uoliai skelbtumėte evangeliją, plėstumėte Bažnyčią ir gelbėtumėte žmones. Ji nori, kad tuojau grįžtumėte prie savo darbo. Nuo savo sosto ji saugos jus ir globos ».

Tada apaštalai ir mokiniai, tikinčiųjų lydimi, sugrįžo į Paskutinės Vakarienės namą pilnomis džiaugsmo ir ramybės širdimis, ir pirmą kartą šventė Dievo Motinos į dangų Ėmimo šventę, visi drauge melddamiesi ir giedodami Dievui padėkos giesmių.

M a l d a

Visagalis amžinasis Dieve, kurs Nekaltąją Mergelę Mariją, tavo Sūnaus Motiną, su kūnu ir siela paėmei į dangų, duok, meldžiamo, kad visada siekdami augštesniųjų dalykų, nusipelnytume būti josios garbės bendrininkai. Per tą patį Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Šventoji Dievo Motina,
laimink šių puslapių autorių,
išpuošėją, spaustuvininką
ir skaitytoją

